CELİL OKER

ROL ÇALAN CESET

ALTIN KİTAPLAR

CELİL OKER

ROL ÇALAN CESET

ALTIN
KİTAPLAR

KAPAK
GÜLHAN TAŞLI

Bu kitap daha önce Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1942 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90
http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

CELİL OKER

ROL ÇALAN CESET

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

BEYAZ ELDİVEN SARI ZARF
ATEŞ ETME İSTANBUL
ÇIPLAK CESET
KRAMPONLU CESET
BİN LOTLUK CESET

O soruyu sormasaydın
bu kitap bitmezdi Can.

1. BÖLÜM

Otomobilimi, apartmanın yüksek duvarlarla korunmuş avlusunun içine, palabıyıkları yeniçerileri aratmayan kapıcının komutlarına uyarak soktum. Durmamı gösterdiği yere değil, ama inadına, daha ilerideki ulu atkestanesi ağacının gölgesinin altına park ettim.

El fenerini çektim, ama hemen inmedim aşağı.

Araç telefonundan birisini aradım. Bilmediğim bir şey için değil, bildiğim bir şeyi bir kere daha doğrulatmak için. Bıyıklı kapıcı, ne bekliyor bu herif çıkmak için der gibi benim tarafa bakıyordu.

Avlunun içi benim otomobilimi utandıracak kadar yeni, otoyolda geri bırakacak kadar hızlı, otel kapıcılarını heyecanlandıracak kadar pahalı başka otomobillerle doluydu.

Benimkinden daha temizdi hepsi.

Telefonu “Hoşça kal!” ya da “Görüşürüz!” veya “Kendine iyi bak!” demeden kapadım. Konuştuğum kişi kelimelere değil, davranışlara önem veren birisiydi. Ona doğru uzanan bir elin kendisine ne kadar uzandığına bakardı. Onu hayal kırıklığına uğratmamıştım dün gece yarısı. Nasıl olsa benim param değildi.

Sonra indim otomobilimden. Kapıları kilitlemedim.

“Asansörle son kat,” dedi yeniçeri bıyıklı kapıcı.

“Çok gelen var mı?” dedim adama.

“Babasının doğum günü daha kalabalıktı,” dedi bıyıklı kapıcı avlunun geniş kapısından görünen Boğaz’ın sularına bakarak.

Karşılık vermedim. Yukarıdan dik inen yamacı tutmakta zorlanıyor hissini veren istinat duvarının dibindeki asansöre doğru yürüdüm. Kapısı boydan boya camdı. Asansöre ilk kez bineceklere yukarıda göreceklerini müjdelemek istiyor gibi. İçinde yalnızca üç düğme vardı. En üsttekine bastım.

Hafif bir tıslamayla, hiç titremeden yükselmeye başladı kabin. Avlunun duvarlarını aşağıda bırakır bırakmaz ortaya çıkan Boğaz manzarası ilk kez gelenlerin soluğunu kesmeye adaydı. İstanbul'u yalnızca fotoğraflardan görmüş biri bile Rumelihisarı'nı tanırdı buradan. Ayakta durduğunuz bir helikopterin içinde gibi, durmadan yükseliyorduk. Yer uzaklaşıyor, caddeden geçen otobüsler heybetlerini kaybediyordu asansör çıktıkça. İçimden yükselen sigara içme isteğini bastırdım. Derin derin nefesler aldım manzaraya bakarak. Sigara dumanı yerine istinat duvarının arkasındaki ormanın gönderdikleriyle birleşen Boğaz'ın oksijenini gönderdim *hara*'ma.

Asansör durmak bilmedi epey bir süre. Evimin penceresinden görünen apartmanlarda yapsak bu dikine yolculuğu, yedinci kata çıkmıştık belki. Evin sahiplerinin, ayaklarının altında her saniye artan boşluktan yükseklik korkusuna kapılmadıkları açıktı. Eh artık, misafirliğe gelenlerin de, varsa, korkularını bastırmaları gerekiyordu birazcık. Kendimi yokladım, korkmuyordum. Ezan okumaya şerefeye çıkan müezzinler korkmuyorsa, ben de korkmazdım.

Sonunda durdu. Kabinden çıkmadan önce manzaraya son kez baktım. Keşke bu kadar güzel olmasaydı dedim içimden.

Asansörden inince normal apartmanlardaki giriş holünün en az dört misli büyük boşlukta bir an durdum. Bir kat yukarıya çıkan merdivenlerin yönünden müzik ve konuşma sesleri geliyordu. O tarafa doğru yürüdüm. Merdivenleri çıktıkça sesler çoğaldı.

Standart bir futbol sahasının ceza alanı büyüklüğünde bir salondu çıktığım yer.

Önce kimse beni fark etmedi.

Frank Sinatra şarkı söylüyordu düşük olmayan bir volümle arka planda. Yirmi yaşında bir kızın doğum günü partisinden bekleyeceğinizden daha büyük bir yaş ortalamasına sahip bir düzineden fazla insan, küçük gruplara ayrılmış, kendi aralarında konuşuyordu ritme uygun hafif hafif yerlerinde sallanarak. Kimse boydan boya kesintisiz camların arkasındaki İstanbul'a bakmıyordu.

Beni dört kişilik bir divanda tek başına oturan Aylin Arabacı gördü ilk.

Elindeki bardağı yere bıraktı, uzun eteğinin hepsi iliklenmemiş düğmelerinin denetleme şansı olmayan yırtmacından bacaklarının

gözükmesine aldırmadan kalktı, bana doğru ilerledi.

"Remzi Ünal," dedi. "Ne güzel sürpriz."

Sürprize o kadar şaşırmış görünmüyordu.

"Bazı misafirler çağrılmadan gelir," dedim.

"Özür dilerim," dedi. "Doğum günü partisi benim fikrim değildi."

"İyi düşünmüş kim düşünmüşse," dedim.

"Babam," dedi Aylin Arabacı. "Moralim düzelir diye."

"Düzeldi mi?" dedim.

Yüzüme bakmadan vazgeçti.

"Bu insanları gördükçe daha çok hatırlıyorum Erol'u," dedi, başparmağının tırnağını dişlerine götürerek. "Tanısaydınız siz de severdiniz."

Erol Kaşıkçı'yı ilk gördüğümde içine dört kişinin bile sığabileceği kadar büyük yatağında gözlerini hiç kırpıştırmadan tavana bakıyordu. Şakağında bir delik, elinde bir tabanca vardı. Gördüklerimi Aylin Arabacı'ya anlatmamıştım.

Kız birden, bir açıdan bakıldığında ev sahibesi olduğunu hatırladı. Elini ağzından çekti.

"Bir şey içer misiniz?" dedi. "Bar şuracıkta."

Başımı salladım. Asansörde içmeyi ertelediğim sigaramı yaktım içki yerine. Belki sonra bir kahve bulurdum kendime.

"Bir tane de bana verir misiniz?" dedi Aylin Arabacı.

Paketimi yeniden cebimden çıkarıp tuttum. İçinden aldığı sigarayı yaktım çakmağımla.

"İçtiğini bilmiyordum," dedim.

"Ben de bilmiyordum," dedi Aylin Arabacı ilk nefeste aldığı dumanı ağzından savururken. "Sizi görünce birden canım istedi."

Sigarasından derin bir nefes çekmesine izin verdim.

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" dedim sonra. "Şöyle kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yer."

Dumanlar ağzından denetimsiz dağıldı birden. Ama öksürmedi. Yüzüme merakla baktı. Ben kendi sigarama sığındım. Bir an düşündü kız.

"Gözetleme Odası'na gidelim," dedi sonra, başıyla odanın köşesini işaret ederek.

Başımı salladım.

Aylin Arabacı bir kül tablası arıyor gibi çevresine baktı. Kimse bize bakmıyordu ama. Sonra vazgeçti sigarasını söndürmekten.

“Gelin,” dedi başı öne eğik. Ceza sahası kadar büyük salonun öteki ucundaki kapıya yöneldi. Peşinden hareketlendim. Ellerinde kadehler, ayakta laflayan insanların arasından geçmemek için kenardan, barın önünden yürüdük. Kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım. Bana bakan yoktu zaten.

Aylin Arabacı elini kapının tokmağına attı, daha açamadan arkadan gelen sesle durakladı.

“Doğum günü kızı nereye gidiyor öyle bizi bırakıp?”

Döndük.

Partinin en şık kadını ödülüne aday olmak ister gibi giyinmiş olan Aysu Arabacı, elindeki şampanya kadehini dudağına götürmüştü sorusunun cevabını beklemeden. Vücuduna yapışan siyah bir Marilyn Monroe kıyafeti vardı üstünde. Aylin Arabacı sigarasını saklamak ister gibi bir hareket yaptı, vazgeçti sonra. Ben derin bir nefes daha aldım kendi sigaramdan göstere göstere.

“Remzi Bey hediyesini kimseler görmeden mi vermek istiyor yoksa?” dedi Aysu Arabacı, içkisinden kocaman bir yudum aldıktan sonra. Bir bakıma doğruydu söylediği, sesimi çıkarmadım.

“Çok mu içtin sen abla?” dedi Aylin Arabacı. Sol eli hâlâ kapının tokmağındaydı.

“Fırsat bu fırsat,” dedi Aysu Arabacı. “Bundan sonra aylarca ailede doğum günü yok.” Sonra kendi kendine güldü. Sanki çok önemli şeyler biliyormuş da, söyleyemezmiş gibi güldü.

Aylin Arabacı yapacağı bir şey yokmuş bakışlarıyla baktı ablasına.

“Remzi Bey biraz konuşmak istemişti benimle,” dedi sonra, kapının tokmağındaki eline bakarak.

“Çok çok çok gizli değilse, ben de gelebilir miyim?” dedi Aysu Arabacı. “Bu partideki kadar sıkıcı insan arasan zor bulunur.”

Aylin Arabacı bana baktı. Omuzlarımı silktim. Benim için fark etmezdi.

Açtığı kapıdan içeri girdik. Kapıyı arkamızdan kapayınca Frank Sinatra’nın sesi duyulmaz oldu. Gözetleme Odası, Boğaz’ı, partinin

sürdüğü kocaman salona göre başka bir açıdan gören, daha küçük bir odaydı. Görece küçük yani. Duvarın birini yerden tavana kadar yükselen bir kütüphane kaplıyordu. Tıklım tıklım kitaplarla doluydu. En az otuz yıl önce ciltlendiği belli kitaplarla dolu geniş bir rafın önündeki boşluğa antika bir kılıç konmuştu. Kınsız, pırıl pırıl bir kılıç... Odanın ortasında ayaklı, çok gelişmiş bir teleskop vardı. Kütüphanenin karşısındaki duvarı Boğaz'ın o noktadan panoramik çekilip büyütülmüş siyah beyaz bir fotoğrafı kaplıyordu. Teleskopun namlusu Dolmabahçe Sarayı'na çevrilmişti.

Sigaramın külünü karşılıklı duran iki koltuğun arasındaki sehpanın üzerindeki kül tablasına silkip, camın önüne yürüdüm. Yerdeki bir karışlık duvardan tavana kadar uzanan kesintisiz bir camın arkasındaydı dışarıdaki dünya. Metrelerce aşağıda küçük bir süs havuzu vardı.

Geri döndüm. Aysu Arabacı antika kılıcın alındığı yerden alınmışa benzer koltukların manzaraya bakanına oturmuştu bile. Kız kardeşi kapının hemen yanındaki duvara yaslanmış, ayakta duruyordu.

Aysu Arabacı şampanyasından bir yudum daha aldı. İkisi de bana bakıyorlardı şimdi.

Sanki çok önemli olmayan bir konuyu açıklar gibi konuştum.

"Erol o mektubu geri almışmış meğer," dedim.

Kızların ikisinin de ağzından aynı anda küçük birer şaşkınlık nidası çıktı. Aylin Arabacı'nınki daha bir kontrollüydü sanki. Ablası arkamdaki manzaraya bakıyor gibiydi. Sonra, hadi sen sor der gibi kardeşine çevirdi bakışlarını.

"Sizde mi şimdi mektup?" dedi Aylin Arabacı, beklediğimden daha sakin bir sesle. Sigarasını yere atıp üstüne bastı. O kadar sakin değildi demek ki.

"Emin bir yerde," dedim. Öyleydi gerçekten.

"Oku... okudunuz mu?" diye ekledi sonra.

"Hayır," dedim. Bu yalandı. Büyük bir yalan.

Aysu Arabacı bu kez kocaman bir yudum aldı şampanyasından. Sonra nasıl olup da hızla bittiğini anlamak ister gibi evirip çevirdi elinde kadehi.

"Şimdi ne olacak?" dedi bana bakıp.

"Kardeşiniz bir karar verecek," dedim. Artık iyice küçülmüş sigaramı sehpadaki kül tablasına bastırdım. Doğrulduğumda devam ettim. "Mektubu okumayı isteyip istemediğine karar verecek. Zor bir karar biliyorum ama..."

“Artık bir anlamı var mı emin değilim,” diye sözümü kesti Aysu Arabacı. “Aslında ölen öldü, kalan sağlar bizimdir durumu bir bakıma.” Sonra ekledi. “Pardon Aylin.”

Aylin Arabacı duvara yaslanmaya devam ediyordu. Belki de düşmemek için. Yüzünün renginde bir değişiklik görmedim ama.

“Boşuna mı öldü bu çocuk?” dedi sımsıkı kapalı gibi duran dudaklarının arasından. Sanki ablasına değil bana cevap veriyordu. “Ne zaman okuyabilirim?”

Bu sorunun bana sorulduğu açıktı.

Ama cevap veremedim.

Birden kapı açıldı. Üçümüz de içeri girene baktık.

Halim Kırbaç, sanki Gözetleme Odası’nda üçümüzü alt alta üst üste yakalayacağından eminmiş gibi bir gülümsemeyle girmişti odaya. Elinde bir viski kadehi vardı. Kravatını gevşetmiş, tombul yüzü hafif kızarmıştı. Başının tepesinde iyiden iyiye açılmış kısımda ufak ter damlaları parlıyordu. Fazla kilolarını saklamayı başaramayan siyah bir takım elbise giymişti.

“Ne oluyor burada?” dedi, parti şaklabanı tavrıyla. “Ne konuşuyorsunuz gizli gizli kapanmış?” Bir bana, bir Aylin Arabacı’ya, bir de onu görür görmez yüzünü buruşturan nişanlısına baktı.

Kimse espri yapmayınca yüzü ciddileşti.

“Aysu, bir durum mu var?” dedi.

“Remzi Bey, Erol’un mektubunu bulmuş,” dedi Aysu Arabacı. “Aylin’in bu saatten sonra okumasına gerek olup olmadığını konuşuyorduk.”

“Yok,” dedi Aylin Arabacı. “Onu konuşmuyorduk. Ben mektubu ne zaman okuyabileceğimi sormuştum Remzi Bey’e.”

“Emin misiniz?” dedim.

“Aylin!” dedi Aysu Arabacı.

Halim Kırbaç’tan ses çıkmadı.

Aylin Arabacı başını ablasına çevirmeden dimdik gözlerime baktı. Cevabımı bekliyordu. Üç kişilik bir cevap düşündüm:

“Mektubu bana okutmaya söz verirseniz, hemen.”

“Hani yanınızda değildi?” dedi Aysu Arabacı.

“Yanımda değil,” dedim. Doğruydu bu.

“Esrarengiz özel dedektif numaraları...” dedi Halim Kırbaç ağzının içinden. Ona cevap vermedim. Ben de Aysu Arabacı’nın gözlerine baktım dik dik.

“Olan oldu artık,” dedi Aysu Arabacı. “O kadar uğraştınız mektubu bulmaya, okumak da hakkınızdır herhalde. Benim açımdan sorun yok.”

“Benim açımdan var,” dedi Aysu Arabacı.

Eliyle şampanya kadehini olduğu yerden biraz ileriye itip, içeri girdiğimizden beri oturduğu koltuktan kalktı. Önemli bir replik söylemeye hazırlanan bir tiyatro oyuncusu gibi ağır ağır adımlar attı teleskopa doğru. Hepimiz ona bakıyorduk. Teleskopun pırıl pırıl parlayan gövdesine elini sürdü. Gördüklerini beğenmemiş bir ev kadını gibi parmaklarında toplanmasını beklediği toza baktı.

“Ailemizin gizli kalması gereken sırlarını öğrenmekle ne kazanacaksınız Remzi Bey, anlamıyorum?” dedi bana bakmadan.

Sırası geliyordu yavaş yavaş. Ben de onun kalktığı koltuğa sessizce oturan Halim Kırbaç’a bakmadan konuştum.

“Önünde sonunda polisle sohbet etmeye mecbur kalabilirim,” dedim. “O saat geldiğinde söyleyecek makul bir şeylerim olsun isterim.”

“Polis de nereden çıktı şimdi?” dedi Halim Kırbaç. Elindeki viski kadehini inceliyor gibiydi.

Bu kez baktım yüzüne.

“Erol’un kalp krizinden ölmediğini unutmayın,” dedim. “Onların da kendilerine göre bir itibarları var.”

“Eee, ne olmuş?” dedi Halim Kırbaç.

Aysu Arabacı bir nişanlısının bir benim yüzüme bakıyordu şimdi. Ağır ağır gerileyerek kütüphanenin yanına gelmiş, kolunun birini destek almak ister gibi yaslamıştı rafa.

“Olmuşu şu,” dedim. “Bugün yarın, neymiş şu meşhur mektup hikâyesi diye kapıya dayanabilirler. Aranızdan birinin benden söz etmeyeceğini nereden bileyim?”

“Polis daha çok Erol’un iş durumu üzerinde duruyordu intiharını açıklamak için,” dedi Halim Kırbaç. “Aylin’le bile doğru dürüst konuşmadılar. Kendinizi biraz fazla önemsemiyor musunuz?”

Bunun bir kışkırtma olup olmadığı üzerine kafa yormadım.

“Polisin neyin üzerinde duracağı belli olmaz,” dedim. Söyleyeceklerimin daha etkili olması için bir an durakladım. İşe yaradı sessizlik. Üçü de bana baktı devam edeyim diye.

“Üstelik benden önce bu evden birisi onlarla konuşmuş bile,” dedim sözcüklerin her birini ağır ağır vurgulayarak. “Sıra bana geldiğinde ayağımı bastığım yer sağlam olsun isterim.”

Üç hareket de aynı anda oldu. Halim Kırbaç elini alnına vurdu. Aylin Arabacı düğmelerinin tümü iliklenmemiş uzun eteğinin altındaki bacakları kendisini taşıyamıyormuş gibi çöktü duvarın dibine. Aysu Arabacı sırtını dönüp kafasını kitapların kalın ciltlerine dayadı.

Ben Aylin Arabacı’ya doğru hareket ettim. Eliyle beni engelledi.

“Yok, yok,” dedi. “Bir şeyim yok. İyiyim.”

Eliyle kapının yanındaki duvara dayanarak doğruldu. İki ayağının üzerinde tam olarak dengelendikten sonra, ağır hareketlerle sehpanın üzerindeki şampanya kadehine uzandı, boş olduğunu algılayınca elini geri çekti.

Halim Kırbaç alnını ovuşturmaya başlamıştı.

Aysu Arabacı sırtı bize dönük, kımıldamadan duruyordu.

İlk konuşan Aylin Arabacı oldu.

“Kim?” dedi. “Kim konuşmuş polisle, ne demiş?”

Halim Kırbaç alnını ovuşturmayı kesti. Aysu Arabacı geri döndü. Üçü de bana bakıyorlardı haklarında karar verecek bir yargıçmışım gibi.

Yargıç filan değildim elbette. Başı belaya girmeden iş yapmaya çalışan bir özel dedektiftim yalnızca. Üçünü de tek bakışta görebilmek için, konuşurken bir yandan da ağır ağır gerileyip sırtımı verdim eşsiz Boğaz manzarasına.

“Kimin konuştuğunu bilmiyorum,” dedim. “Haber kaynağım bunu söylemedi bana. Yalnızca Erol Kaşıkçı’nın ölümünün bir intihar olmayabileceğini, işin ortadan kaybolan önemli bir mektupla ilgili olabileceğini biri üfürmüş polise anlaşılan. Bunu üfüren, benim mektubu bulmak için devreye girdiğimi de söyleyebilir gelecek sefere. Hatta belki de söylemiştir bile. O zaman mektubun içindekiler gerçekten önem kazanır benim için.”

“Ne gibi?” dedi Halim Kırbaç.

“Eğer gerçekten intihar değil de cinayetse, belki katilin kim olması gerektiği yazılıdır mektupta,” dedim. “Ya da yazdığı başka şeylerden okuyan çıkarabilir kim olduğunu.”

Aylin Arabacı’ya baktım son cümlemde. Beklediğimin aksine hiç düşünmeden cevap verdi.

“Her iki kararımdan da vazgeçmedim,” dedi. “Erol’un mektubunu okumak istiyorum. Okuduktan sonra sizin okumanıza da izin veriyorum.”

“İşine karışmak istemem ama bunu bir avukata sorsak?” dedi Halim Kırbaç.

“Ya da babama...” diye ekledi Aysu Arabacı. “İlla benim sözümü dinlemek istemiyorsan...”

Ben bir öneride bulunmadım Aylin Arabacı’ya.

“Bitsin bu iş,” dedi Aylin Arabacı. Yüzünde donuk bir ifade vardı. “Neredeyse çıkarın şu mektubu da bitsin bu iş.” Sonra ablasına döndü. “Beni korumak istediğini biliyorum abla, ama uzamasından sıkıldım bu işin, bitsin artık.”

“Halim haklı,” dedi Aysu Arabacı, dramatik bir sesle. “Avukata danışalım bari, bakarsın sonradan ayrıca ihtiyacın olabilir.”

“O da ne demek?”

“Erol’un mektupta yazdıklarının seni de işaret edebileceği ihtimalini düşünmüyor musun hiç?” dedi Aysu Arabacı. Sonunda aklındakileri söyleyebilmiş olmanın rahatlığını gösteren derin bir nefes saldı ağzından.

“O da ne demek?” diye yineledi Aysu Arabacı.

“Bırak bu çocukluğu,” diye devam etti ablası. “Bakarsın Erol’un mektupta yazdıklarından, onu öldürmek için senin de nedenlerin olduğu sonucuna varabilir polisler. Tabii zeki dedektifimiz de.”

“Ama ben o gün Erol’un evine uğramadım bile,” dedi Aylin Arabacı. Herhangi birisinin böyle bir olasılığı düşünmesi onu hiç rahatsız etmemiş gibi, doğal bir biçimde konuşmuştu.

“O senin iddian,” dedi Aysu Arabacı. Elini kitaplıktaki kalın ciltlerin üzerinde gezdirdi.

Aysu Arabacı bana baktı. Hiçbir şey söylemedim. Cebimden sigara paketimi çıkardım yalnızca.

Halim Kırbaç'ın dudaklarından keskin bir ıslık çıktı. Ardından viskisinden bir yudum daha aldı. Başını iki yana salladı bilmiş bilmiş.

"Rahatsız olduysan çık odadan Halim," dedi Aysu Arabacı nişanlısına dönüp.

"Yok canım," dedi Halim Kırbaç. "Eğleniyorum. Aynen bir polisiye roman gibi."

Sigaramı yaktım.

"Şimdi Remzi Ünal uzun bir konuşmayla delilleri sayıp döküp aramızdan birinin katil olduğunu kanıtlayıverecek sonunda," diye devam etti Halim Kırbaç.

"Böyle bir şeye hiç niyetim yok," dedim ilk nefesimi çektikten sonra. Gerçekten yoktu.

"Ama ben merak ettim şimdi, Aylin'in gerçekten o gün Erol'un evine gidip gitmediğini," dedi Halim Kırbaç.

"Saçmalamayı kesin lütfen," dedi Aylin Arabacı. "Gitmedik dedik ya! Korkacak bir şeyim olsa neden izin vereyim Remzi Bey'in mektubu okumasına?"

"Ama siz gitmiş olabilirsiniz," dedim.

"Hayda!" dedi Halim Kırbaç.

"O gün İzmir'de olmadığınızı biliyorum," dedim.

"Halim, ne diyor bu?" dedi Aysu Arabacı.

"Atıyor," dedi Halim Kırbaç. "Atıyor Aysu. İsteyen açıp sorar Tankut'a."

"Ben sordum," dedim.

"Ne dedi?"

"Halim buradaydı, hatta beraber çöp şiş yedik dedi," dedim.

"Eeee, daha ne?"

"Ona inanmadım," dedim.

"Neden?"

"Çünkü..." dedim. "Sizinle evinizde ilk konuşmamızda bana uzun uzun anlatmıştınız İzmir yolculuğunda ne yiyip ne içtiğinizi. Mönüde sütlü balık vardı o zaman."

"Halim!" diye bağırdı yeniden Aysu Arabacı.

"Açıklayabilirim Aysu," dedi Halim Kırbaç, hiç kimseye inandırıcı gelmeyen bir ses tonuyla.

“Açıklama! İstemez!” diye bağırdı Aysu Arabacı. “Yalancı şahidinle ne yediğinizi kararlaştıramayacak kadar beceriksizsen, bir açıklama daha yapma, işi iyice bok edersin.”

“Aysu, yakışmadı ama!”

“Yakışıklı sözlerin zamanı çoktan geçti Halim,” dedi Aysu Arabacı. “Dediğin gibi İzmir’e gitmediysen...”

Lafını kesmemin sırası gelmişti.

“Erol’la İzmir’den konuşmuş olamaz, değil mi?” dedim.

“Ama sen bana demiştin ki...” dedi Aylin Arabacı hayretle. Sonra işleri daha da karıştırmak istemezmiş gibi sustu.

“Her söylediği doğru değil ablanızın da,” dedim.

Aysu Arabacı elini Marilyn Monroe kıyafetinin gergin kumaşının üstünde gezdirerek bel kıvrımına kadar getirdi, küçük bir potu düzeltti orada. Mankenler gibi bir ayağı diğerinin önünde duruyordu. Dirseğinin tekini kütüphanenin rafına dayamıştı.

“Başka hangi söylediklerim doğru değil Remzi Bey?” dedi, çakmak gibi gözlerle bana bakarak.

Söyleyeceklerimi söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Sonra Aylin Arabacı’yı gördüm. Kız donup kalmış gibi ablasına bakıyordu. Kafası yeterince karışmıştı, acıdım kıza. Sigaramdan bir nefes daha çekip külünü olduğu gibi yere silktim. Bu hareketimi kimse kınamadı gözleriyle. Dertleri başkaydı.

“Yılbaşından iki gün sonra geçirdiğiniz operasyon kürtajdı,” dedim. “Miyom değil.”

Halim Kırbaç “Aysu!” diye bağırmadı. Şaşırmış olsa bile bağırmadı.

Aysu Arabacı bağırdı onun yerine.

“Alçak!” dedi. “Alçak yalancı. Okudun değil mi mektubu?”

Yalnızca başımı salladım.

Bundan sonra olacakları bilsem başımı sallamakla yetinmezdim. Aysu Arabacı, dirseğini koyduğu kütüphane rafındaki antika kılıcı kabzasından yakaladı, gözlerinde kılıcın pırıl pırıl namlusundan daha parlak çakıntılar, yayından boşanmış gibi bana doğru fırladı. Kılıcı gergin öne uzattığı kolunun ucunda tam göbeğime nişanlanmıştı. Ucunun ne kadar sivri olduğunu yerimden görüyordum.

Kılıcı kellemi kesmek ister gibi bir hareketle başıma doğru savurma niyetinde olsaydı işim kolaydı. Daha indiremeden bir çeşit *irimi*'yle kolunun altına girip, yumuşak bir teknikle etkisizleştirebilirdim. Küçük bir rezaletle sınırlı kalırdı olacaklar.

Ama kim bilir kaç kâfirin karnını deşmiş kılıç, titremeden, sallanmadan, dosdoğru ve kararlı bir biçimde tam da *hara*'ma doğru gelmeye başladı. Ter kokan *dojo*'larda saatler, günler, aylar ve yıllar boyu bu anı beklermiş gibi çalışan bedenim, beynimden gelecek komutu beklemeden kendiliğinden usta işi bir *tenkan*'a geçti.

Sol kolum kılıcın üstteki keskin olmayan kenarına doğru yukarıdan aşağıya bir hamleye giriştiğinde, sağ bacağım kendiliğinden geriye gitti, bütün vücudum pivot sol bacağımın üzerinde keskin bir dönüş yaptı. Kılıcın önünden çekilmiş, kendi hızıyla yoluna devam etmeye davet etmiştim Aysu Arabacı'yı.

Yolun devamında Boğaz manzarasını sergileyen kesintisiz cam pencere vardı yalnızca.

Duramadı.

Duramamasında benim *tenkan* kadar, Marilyn Monroe giysisinin dar etekleri de rol oynamış olabilir. Önce kılıcın ucu değdi cama. Cam kılıca direnir gibi olur. Ama ardından hızla gelen vücudun kütlesinin darbesine dayanamadı.

Hareketim bittiğinde, *sensei*'nin çalışmalarda hep vurguladığı gibi, rakibimle aynı yöne bakar duruma gelmiştim. Gördüklerim hiç hoşuma gitmedi ama. Kırılan camın sesini ve çığlığı algılamadım sanki, tek gördüğüm yerçekimine direnemeyen cam parçaları ve kollarını deliler gibi oynatan siyah giysili genç bir kadın oldu.

Sanki arkamdakilerin de düşmesini engellemek istiyor gibi kollarımı iki yana açtım. Burnuma Boğaz havası çarptı. İçgüdüsel bir biçimde ciğerlerime çektim, son anda delinmekten kurtulan *hara*'ma doldurdum temiz havayı.

Kollarım hâlâ iki yana açık, aşağıya baktım.

Siyah giysili vücut, küçük süs havuzunun kenarına düşmüştü. Baş ve kolları havuzun içine doğru yayılmış, belinden aşağısı dışarıya doğru anormal bir biçimde çarpılmıştı. Başının çevresinde bir kırmızılık vardı.

Kılıç ortalarda gözükmüyordu.

Geriye döndüm.

Aylin Arabacı, kafasını Halim Kırbaç'ın omzuna gömmüş, bir daha kaldırmayacakmış gibi hiç kımıldamadan duruyordu. Adamın eli kızın omzundaydı.

Sesimi çıkarmadan bekledim. Aklıma yapacak ya da söyleyecek bir şey gelmiyordu.

Odanın içinde dolaşan rüzgâr kendine getirdi sanki Aysu Arabacı'yı. Kafasını çevirip bana baktı.

"O mu öldürdü Erol'u?" dedi. Soğukkanlılığı hayret vericiydi.

Doğruyu söyledim.

"Bilmiyorum," dedim.

"Öyle olmalı," dedi.

"Bilmiyorum," dedim yeniden. Gerçekti bu. Erol Kaşıkçı'nın mektubunda kendisini öldürmek isteyecek birine ilişkin bir işaret yoktu. Nişanlısının ablasıyla sevişmiş olmasından dolayı özür dileyen bir mektuptu yalnızca. Artık okunmasa da olurdu.

Halim Kırbaç açık kalmış ağzını kıpırdatıp bir şey söylemedi. Boş boş bakıyordu.

Kapı açıldı sonra, bir kalabalık doldu içeriye.

Kazaydı bu elbette. Feci, üzücü, beklenmedik, şoke edici bir kazaydı. Aysu Arabacı, iki yıl önce aldığı eskrim derslerinde öğrendiklerini bize göstermek isterken, biraz da aldığı alkolün etkisiyle, dengesini kaybetmiş, yedi kat aşağıya düşmüştü. Birazdan ambulans gelirdi, gazeteciler gelirdi, polis gelirdi. Biz inanmıştık kaza olduğuna, onlar da inanırlardı.

Sosyetenin genç ve güzel kızının doğum günü partisi "dehşet partisi"ne dönüşmüştü.

Zaten adım yoktu davetli listesinde, yeniçeri bıyıklı kapıcıya uzunca boylu, asık suratlı, ütüsüz pantolon giyen birinin doğum günü hediyesi getirip getirmediğini de kimse sormazdı.

2. BÖLÜM

İnsanların hayatını değiştirmekten nefret ediyordum. Evet ediyordum. Bunu kendi kendime kaç kere tekrarladığımı unuttum. Değiştirmekten daha kötüsü, sona erdirmekti. Bir yolla sona ermesine neden olmaktı. Bir sözle, bir çözümlemeyle, ne bileyim bir *tenkan*'la.

İnsanların hayatlarını değiştirmeyi engellemenin en kestirme yolu uyumaktı. Eve gidip uyudum. Ne saate baktım, ne televizyona. Kapıdan girer girmez üstümdekileri sağa sola fırlatıp yatağa attım kendimi. Başkası uyuyamazdı belki ama ben uyudum.

Ne üstüme doğru gelen sivri bir kılıç gördüm rüyamda, ne Marilyn Monroe'yu. Düpedüz uyudum. Uzun uzun uyudum.

Yukarıdaki oğlanın müzik setinden gelen saçma sapan seslerle uyanıncaya kadar uyudum. Gözümü açınca acıktığımı anladım. Don gömlek mutfağa gidip biraz bayat ekmek ile üstünü açık bıraktığım için kurumuş peyniri buldum. Mutfaktaki küçük masada, formikanın üzerindeki çizikleri saya saya yedim yemeğimi.

Sonra gidip yeniden uyudum.

Kalktım, çişe gittim. Sonra dönüp yine uyudum.

Telefonun sesiyle uyandım.

Açmadım.

Telesekreter devreye girdi.

Gözlerim tavana takılı dinledim mesaj bırakan kadının sesini. Titrek bir sesi vardı, sonlara doğru ağlamaya başladı. Uyuşturucuya alışmış oğlunun nerede olduğunu bulup kötü arkadaşlarından kurtarırsam, evimin bir yıllık kirasına eşit bir parayı vaat etti telesekretere.

Uykum kalmamıştı artık, ama yerimden kıpırdamadım.

Örtüyü attım üstümden. Kollarım iki yana açık, ellerim tavana dönük, gözlerim kapalı yattım. Aklıma gelen tek şey derin derin nefes almaktı, onu yaptım. Başım dönünceye kadar doldurdum odanın bayat havasını ciğerlerime. Gözlerimi açmadım. Bulutlardan sıyrılıp Zürih’e doğru alçalmaya başlarken bir 747’nin kokpitinden dışarı baktığımda gördüklerimi hatırlamaya çalıştım, başaramadım.

Telefon yeniden çaldı. Yeniden açmadım. Telesekreter devreye girince kapadı arayan.

Bu kez kalktım. Üstüme bir şeyler geçirip bir kahve yaptım kendime. Pencereden baktım. İnsanların evlerine dönmeye başladıkları saatler kadar karanlıktı dışarısı. Karnım yeniden acıkmaya başlamıştı, buzdolabımın sefaletini bildiğim için mutfağa gitme zahmetine katlanmadım, telefonla yumurtasız bir kıymalı pide ve iki ayran ısmarladım kendime.

Televizyonu açtım. Fashion TV’ye getirip sesini kıstım. Kızlar durmadan yürüdüler.

Telefon çaldı. Açmadım.

Telesekreter devreye girince reklamcı arkadaşımın öfkeli sesini duydum.

“Açsana lan, evdesin biliyorum, demin meşgul çaldı telefonun.”

Açmadım. Kızlar durup dinlenmeden yürüyorlardı. Yerimden bile kıpırdamadım.

“Oğlum aç telefonu, iki satır konuşalım.”

Açmadım.

Açıp bir konuşmaya başlarsam bir daha susamam diye düşündüm.

“Tamam, kabul, pes. Keyfin yerine gelince ara beni. Tamam mı? Ara mutlaka. Bak aramazsan ilanını kestiririm ama.”

Kestirirsen kestir dedim içimden.

Güzel bir ilan hazırlatmıştı *Hürriyet* gazetesinin seri ilanlar sayfasına. Onu ilk tanıdığımda kendisi için yaptığım küçük bir işin hatırına okkalı bir indirimle yayımlatıyor, ben oralı olmazsam o indirimli faturanın bile üstüne düşmüyordu. İlanım bilumum “araştırma ve takip” ilanlarının arasında anında öne çıkıyor, telefonumun beni işsiz bırakmayacak kadar çalmasına yarıyordu. Tasarımını taklit eden bir iki meslektaşım çıkmıştı hatta.

Kestirirsen kestir dedim içimden. İşime gelir.

Başkalarının hayatını değiştirmek bu kadar acı veriyorsa, iyisi mi ben kendi hayatımı değiştireyim diye düşündüm.

Kızlar bitip tükenmeyen bir enerji, suratlarında bitip tükenmeyen bir donukluk ve bitip tükenmeyen saçma giysiler içinde yürüyüp duruyorlardı bir aşağı bir yukarı.

Haberleri dinlemeye cesaretim yoktu.

Biraz sonra kapı çaldı. Kıymalı, yumurtasız pidemi PizzaHut'ın dağıtımcılarına özenerek giyinmiş bir kebapçı çırağından teslim aldım. Uzattığım paranın üstünü beklemeden kapıyı kapattım yüzüne. Yağları dışa vurmuş paketi masanın üstüne daha bırakamadan kapı yeniden çaldı.

"Tamamdır!" diye kükredim olduğum yerden.

Kapı bir daha çalmadı.

Paketi açtım. Piştikten epey sonra yeniden fırına sokulmuşa benzeyen çok yağlı, az kıymalı pidemi hızla yedim. Ellerimi yıkamadan gidip yeniden yattım. Televizyon açık kaldı, kızlar yürümeye ben yokken de devam ettiler.

Bu sefer daha iyi uyudum. Telefon falan da çalmadı.

Kalktığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Televizyonu haber yayınlayan bir kanala getirmedim yine de. Bakkalın çırağı ekmeğimle gazetemi getirmiş mi diye kapının dışına bakmaya da zahmet etmedim. Üst üste iki kahve ve sigaradan sonra yerine geldi kafam. Kahvelerimi hâlâ yürümeye devam eden kızları seyrederek içtim.

Yeniden uyuyacak halim yoktu. Yapacak işim de.

Bilgisayarın başına geçtim.

Biraz uçtum.

Bilgisayardaki uçuş simülatörleri gerçek uçuşların yerini tutmaz. Tamam, gerçeğe çok yakındırlar, bir oyundan farklı olarak gerçek uçak tepkilerine yakın tepkiler verirler, "realism" modunu maksimumda tutarsanız havada başınıza gelebilecek her şey başınıza gelebilir ama yine de gerçek uçuşların yerini tutmaz. Altınızdaki koltuk tıngırdamaz örneğin, güneş gözünüzü yakmaz, alnınızda zaman zaman beliriveren terler gerçek değildir, kokpitteki elektrik kokusunu almazsınız, göstergeler ne kadar hızla hareket ederse etsin her an mutfağa gidip yeni bir kahve koyabilirsiniz kendinize.

Bazı uçuşlarda tekerlekler yere değdiğinde arka taraftan yükselen alkışları da koymamışlardır programa.

Elinizde ne varsa onunla yetinirsiniz.

Bir klavye, bir monitör.

Elimden alınan gerçek uçakların yerine, bir klavye ve bir monitörle yetinip uçtum. İptal edilen ticari pilot sertifikamın uçurmama izin verdiği uçaklara elimi bilgisayarda da süremiyordum nedense, Cessna 182RG ile yetinip, yalnızca görerek uçuş koşullarında Meigs Havaalanı ile O’Hare International arasında gidip geldim. İki iniş denememin birinde çakıldı uçağım.

Parçaladığınız uçakların hesabını soran müfettişler de yoktur uçuş simülatörlerinde.

Allahtan yoktur.

Telefon çaldığında kendime değil, gölden karaya doğru esen rüzgâra öfkeliydim. Cessna’mı 030 “heading”de terk edip açtım.

“Nihayet!” dedi reklamcı arkadaşım.

Telefona homurdandım.

“Neyin var senin?” dedi sonra.

Bir kere daha homurdandım.

“Geliyorsun çalışmaya değil mi?” dedi.

“Geliyorum,” dedim kısa kessin diye.

“Sonra gider bir şeyler yeriz,” dedi.

Yeniden homurdandım.

“Anladık, havanda değilsin,” dedi reklamcı arkadaşım. “Ama çalışmaya gel lütfen. Bugün yarın sınavım var, seninle çalışalım.”

“Çalışalım,” dedim.

“Görüşürüz.”

Telefonu kapatınca eve geldiğimden beri ilk kez saate baktım. Sonra pencereden dışarıya. Sakin bir akşam vardı dışarıda. Pencerenin önünde derin derin nefesler aldım. Gidip hiç misafir ağırlamayan misafir odasının kapısının üstüne havalanması için astığım *gi*’mi toparladım. Bir haftadır havalanıyordu orada. Artık bir de yıkansa iyi olurdu.

Demek bir derece daha alacaktı reklamcı arkadaşım. Aikidoya birlikte başladığımızda tanışmıştık, ama o işte gösterdiği disiplini *dojo*’da da

göstermiş, kaytarmadığı çalışmaların semeresini, hevesle girdiği ilk sınavda toplayarak önüme geçmişti benim. Artık çalışma başlangıcı ve bitişindeki seremoni dizilişimizde onunla aramda insanlar oluyordu.

Sınavına yardımcı olup benden biraz daha uzaklaşacağına sevindim.

Evden çıkmadan önce bilgisayarı kapamadım. Elektrik kesilmezse Cessna'mın 030 "heading"de nerelere kadar gideceğini merak ediyordum.

Salonunda çalıştığımız, bir zamanlar genç bir kız ile hırslı bir adamın hayatını karıştırmama sahne olan, "seçkin okulun mezunlar derneği"ne varıncaya kadar otomobilimin radyosunu açmadım.

Sıkı bir çalışma oldu.

Reklamcı arkadaşımın, *sensei*'nin ve öteki arkadaşların "Nerelerdesin?" sorularını asık bir suratla cevapladım çalışmadan önce. Isınma sırasında başka saatlerde aynı salonda aerobik yapan kadınların işine yarayan aynalara ben hiç bakmadım. *Sensei*, çalışmanın başında reklamcı arkadaşımla beni bir köşeye ayırdı. Sınavda istenecek hareketleri bir kez daha sıralayıp bizi birbirimizi mindere fırlatmamız için baş başa bıraktı.

En çok da yeni başlayan kızla eşleşmek zorunda kalmayacağıma sevindim.

Beyaz *gi*'leriyle teknikleri bilerek çalışanların arasında, doğal olarak acemi hareketleri ve en çok da saçlarının rengine uygun, siyah, dar eşofmanlarıyla dikkat çekiyordu ister istemez yeni başlayan kız. Yeni başlayanlar genellikle bir iki çalışmaya gelip, öne ve arkaya taklalarla başlayan, savaş sporuna benzemeyen bu savaş sporunun danışıklı düşüşlerine ısınmadan *gi* yatırımı yapmazlar. Eşofmanlarıyla, basketbol ve futbol formalarıyla olduklarından daha acemi görünmelerine içten içe sıkılıp, her düşürülüşlerinde bir kez daha test ederler devam edip etmeyeceklerini. Devama karar verenler, çalışma sonrası duşlarını yaptıktan sonra yarı utangaç sorarlar bu beyaz giysilerin nereden alındıklarını. İşi bilenler, "Ha... ona *gi* deriz..." der ve Sirkeci'deki postanenin oralardaki spor mağazalarının yerini tarif ederler.

Yeni başlayan kız yakın zamanlarda *gi*'ye geçecek miydi bilmiyordum, ama bu ilk çalışma için bu kadar dar bir eşofman seçtiğine eminim çoktan pişman olmuştu. Daha çok modern bale gösterilerindeki taytlara benzeyen, vücudunun dikkat çekici bütün kıvrımlarının altını bir kez daha çizen bir

şeydi üstündeki. Siyah olması, aralıksız düşüp kalkan o kadar beyazlı arasında daha da dikkat çekmesine neden oluyordu. Her düşüşünde giysinin üst parçasını aşağılara doğru çekiştiriyor, gereğinden çok şey göstermemenin azmiyle yeniden düşüyordu.

Yine de bir zarafet vardı kızın düşüşlerinde, gözümün ucuyla gördüğüm kadarıyla. Gövdesine yabancı değildi. Hocanın söylediklerini, bir işi kendinden iyi bilenlerle yaparken, direktifleri direnmeden yerine getirmenin önemini bilen birisi gibi dinliyordu. Bu kız devam edecek dedim kendi kendime.

Biz de devam ettik. Teknikleri hiç ara vermeden, durup soluklanmadan, bir *omote* bir *ura* uyguladık durduk. Bu tekniklerle ben sınava girsem, ben bile geçerdim belki bir üst dereceye. Ben de iyiydim, reklamcı arkadaşım da. İş hayatı, müşteri yalakalığıyla geçen birisi için fazla iyiydi hatta. İş hayatı müşterilerinin hayatını değiştirmekle sonuçlanan birisi için fazla iyiydim. Aynalara hiç ama hiç bakmadan birbirimizi düşürüp durduk mindere.

“Çok sertsin bugün,” dedi reklamcı arkadaşım.

“İşine bak,” dedim ona. “Sınava girecek olan sensin.”

“Seni de görürüz ama,” dedi.

Cevap vermedim.

Düşünerek değil, kendiliğinden uyguluyorduk teknikleri. Akılla değil, içgüdüyle bükülüyordu eklemlerimiz. *Sensei*’nin istediği gibi. Kitaplarda yazdığı gibi. Pencerenin önünde uyguladığım gibi. Saldırı var! Savun! Saldır! Savunsun!

Sensei’nin çalışmanın bittiğini haber vermek için ellerini çırptığını ikinci çırpışında algıladık. Dizüstü çöktük mindere. Sıkı çalışan her çalışmadan sonraki gibi bitmiş tükenmiş, ama vücudumuzdaki yedek gücün farkında soluklandık.

Ekibin geri kalanı bize bakıyordu. Yeni başlayan kız da reklamcı arkadaşıma.

Diğerleri birbirlerini düşürmeye başladı. Biz kenarda soluklanmaya devam ettik. Ben hiçbir şey düşünmüyordum. Ellerim dizlerimde önüme bakıp, soluğumun temposunun yavaşlamasını izledim yalnızca. Reklamcı arkadaşım omzuma vurup, sınava ilişkin bir iki ayrıntıyı sormaya gitti.

Yerimden kıpırdamamalıydım. Kıpırdarsam benim ne zaman sınava gireceğim gündeme gelirdi.

O çalışmanın sonunda ben düşmedim. Yeteri kadar düşmüştüm bugünlerde.

Soyunma odasında sessizliğimi korudum. Çıplak erkekler arasında yapılan esprilere gülmedim. Ağır ağır, sanki giyindikten sonra yapacak hiçbir işim yokmuş gibi giyindim. Yoktu da zaten. Benden önce giyinen ekibin çıkarken yukarıda bir bira içme önerisini reddettim. Çok kısa ve çok keskin sözcüklerle reddettiğim için, önerilerini yinelemeden çekip gittiler. Reklamcı arkadaşım da bana yüz vermedi. Buna alınmadım. Terden sırılsıklam *gi'*mi ve çamaşırlarımı tıkıştırdığım çantamı omzuma atıp, halı sahada futbol oynamaya hazırlanan bir iki kişiye âdet yerini bulsun diye iyi akşamlar dedikten sonra soyunma odasını terk ettim.

Şimdi ne yapacaksın diye sordum kendi kendime. Şimdi ne yapacaksın? Zihnimin gözünde kendimi Fashion TV seyrederken ya da bilgisayarın başında göremiyordum. Akşam oturmasına gideceğim arkadaşım yoktu. Filmden önce kısa bir haber ve aktüalite filmleri gösterme âdeti çoktan terk edildiğine göre, belki sinemaya gidebilirdim.

Dışarı çıktığımda yerler ıslaktı. Gelgeç bir yağmur havayı temizlemiş, park yerindeki otomobillere, çevreyi aydınlatan bahçe lambalarının armağanı ışıltılar eklemişti.

Kocaman cepli kadife safari ceketimin cebinde anahtarlarımı arayarak otomobilime doğru yürürken arkamdan hızlı adım sesleri geldi. Dönüp bakmadım.

“Affedersiniz,” dedi ince, ama melodili bir ses. Durdum. Sonra döndüm.

Yeni başlayan kız.

Keyfim yerinde olsa bir ıslık çalardım. Böyle olurdu zamane genç kızları. Antrenmandan çıkıp diskoya giderlerdi. Uzun, siyah bir trençkot vardı üstünde. Önü iliklenmemişti. Fashion TV’deki kızların giydikleriyle yarışacak kısalıkta bir etek giymişti. İnce siyah çoraplar, bacaklarını içeride giydiği dar şeyden daha çok vurguluyordu. Beyaz gömleğinin üst iki düğmesi yerinde yoktu sanki. Gözlerinin rengini göremedim. İpi çekilince ağzı büzülen türden bir çanta vardı omzunda.

“Affedersiniz,” dedi yeniden. “Beni de alır mısınız?”

“Akmerkez’e kadar gideceğim,” dedim, hayal kırıklığına uğrar belki diye.

“Bana uyar,” dedi bir iki adım daha yaklaşarak. “Oralardan bir taksiye atlarım.”

“Buyrun,” dedim kapıyı açarken. Kendi kapımı. Çantamı arka koltuğa atıp içeri girdim. Yeni başlayan kız da aynısını yaptı.

Emniyet kemerimi takıp, otomobili çalıştırdım. Silecek koluna dokundum, ön camdaki yağmur artıklarını temizledim. Farları yaktım.

“Sigara içebilir miyim?” dedi yeni başlayan kız, kendi emniyet kemerini takmaya uğraşırken. Koltuğa oturunca eteği biraz daha yukarı sıyrılmıştı. Trençkotuyla örtmedi ama.

“Çalışmadan hemen sonra tavsiye edilmez,” dedim. “Ama bu arabada sigara yasak değil.”

Yanımıza doğru gelen otopark görevlisine para vermek için camı indirdim. Kaset koymaya ayrılmış bölmedeki kâğıt paralardan ikisini alıp verdim delikanlıya.

Yeni başlayan kız siyah trençkotunun cebinden bir paket Eve çıkardı. Küçükken lokomotiflere benzettiğim eski usul muhtar çakmağıyla yaktı sigarasını.

“Ne zamandır çalışıyorsunuz?” dedi bana ilk nefesini burnundan salarken.

“Epey oldu,” dedim. Cevabım çok mu uzun oldu diye düşündüm sonra.

Ağır ağır otoparktan çıktık.

Çalıştığımız “seçkin okulun mezunlar derneği”nin önündeki yol tekyönlüdür. Rumelihisarı’nın kulelerinden birinin yanından inen dar yol, daha darlaşarak kimileri restore edilmiş iki katlı evlerin arasından arkadaki çınar ağaçlı meydana ulaşır. Sokağın başındaki çukur çeşmenin çevresinde ancak bir iki otomobil koyacak kadar yer vardır.

Biz geçerken, sokağın başındaki çukur çeşmenin çevresindeki ancak bir iki otomobil koyacak kadar yerde duran koyu renkli Range Rover’ın farları yandı. Dar yoldan ilerlerken bir çift güçlü ışık belirdi dikiz aynamda.

“Siz özel dedektifmişsiniz...” dedi yeni başlayan kız.

“Kim söyledi?” dedim.

“Soyunma odasına bakan kadın.”

Bir cevap almak için bir soru sormak gerektiğini çoktandır bildiğimi belirtmedim. Çınarlı meydana geldiğimizde hızla ilerleyip soldan Hisarüstü’ne giden yola girdim. Dikiz aynamdaki ışıklar kaybolmadı.

Karanlık ama boş yolda hızımı biraz artırdım. Dikiz aynamdaki ışıklarla aramızdaki mesafe hiç artmadı ama.

“Ben tiyatrocuyum,” dedi yeni başlayan kız.

Sesimi çıkarmadım.

“Vücudumu daha iyi kullanmama yardım eder belki diye başladım aikidoya,” dedi sonra.

İyi dedim kendi kendime.

“Sizce yapabilir miyim?” diye sordu.

Bir yanıt vermem gerekiyordu.

“Elbette,” dedim.

Gözüm dikiz aynamdaydı. Range Rover’ın farlarında. Hisarüstü’nün anacaddesinde fazla trafik yoktu.

“Hocanın giydiği o siyah pantolon niye herkeste yok?” dedi.

“Ona *hakama* derler,” dedim. “Üst derecelerle ilgili bir tür statü göstergesi.”

Bu uzun cümlem onu heveslendirdi galiba sohbet için.

“Siyah kuşak falan gibi mi?”

“Evet,” dedim.

Range Rover, sağdaki fırının önünden hızla yola çıkıp aramıza giren kamyoneti solladı hemen.

“Sizin niye yok?” dedi yeni başlayan kız.

“Bunun için bir dizi sınava girmek lazım,” dedim. Ruhen de yeterli düzeye gelmek gerektiğinden bahsetmedim.

Sigarasını ağzına kadar dolu olan kül tablasında bir yer bulup bastırdı kız. Önündeki bir dizi sınavı düşünür gibiydi. Benimse gözlerim dikiz aynası ile yol arasında gidip geliyordu.

Hisarüstü’nü arkada bırakmış, üniversitenin kütüphanesinin önündeki banketle ayrılmış yoldan önceki ışıklara gelmiştik. Durum ortadaydı, ama arkamızdakilere bir şans daha vermeye karar verdim. Ayağımı gazdan kesip yeşil ışığın süresinin bitmesine katkıda bulundum. Yeşilin kırmızıya dönme

anında tam ışıkların hizasındaydık. Durmak yerine hızlanarak devam ettim. Range Rover bir an tereddüt eder gibi oldu sanki, ama o da durmadı.

“Bir şey mi var?” dedi yeni başlayan kız.

“Birazdan söylerim,” dedim ağzımın içinden.

Kütüphanenin önünden hızla geçtim. Arkamdaki farların ışıklarıyla aramızdaki mesafe biraz artar gibi oldu. Üçlü kavşakta dönüş işareti vermeden sağa döndüm.

Kısa bir lastik cayırtısı duyuldu arkamızdan. İki saniye sonra artık tanıdık farlar yeniden dikiz aynamdaydı.

“Biri peşinde,” dedim.

“Emin misiniz?” dedi yeni başlayan kız geriye dönüp bakarak. Gözlerini kıstı arkamızdaki ışıklara doğru.

“İstersen durayım, o Range Rover’a bin,” dedim.

“Range Rover mı?” dedi. “Yanılmış olmayasınız? Gitti sanıyordum ben o salağı.”

Gerçekten şaşırmış gibiydi. Biraz da memnun.

“Hayır,” dedim. “Range Rover. Hisar’dan beri peşimizde.”

“Doğru,” dedi kendi kendine. “Ayhan’ın Audi’si olacak değil ya!” Bir kez daha dönüp geriye baktı.

Sormasam olurdu, belki de daha iyi olurdu, ama sordum.

“Ayhan kim?” dedim. “Salak kim?”

“Ayhan kendini sahibim zanneden biri,” dedi yeni başlayan kız. “Salak ise salak.”

Apartmanların arasından sola dönüp, kocaman bir U çizerek, futbol sahasının yanından geçtim, yeniden Etiler’e giden yola girdim. Dikiz aynamdaki ışıklarda bir değişiklik olmadı.

Huzurevinin önüne gelene kadar sustuk. Yeni başlayan kız kafasını önüne eğmiş, düşünüyordu. Bıraktım düşünsün.

Durakta yolcu indiren otobüsü biraz hızlanarak solladım. Otomobilin ani ivmelenmesiyle biraz geriye kaykıldı. Bu hareket, kararını vermesine yardımcı olmuş gibi kafasını kaldırıp yüzüme baktı yandan.

Sokak lambasının ışıklarının altında gözlerini görebildim. Onlar da siyahtı.

“Bana yardım eder misiniz?” dedi kararlı görünen bir sesle.
“Ne yapmamı istiyorsun?” dedim.
“Arkamızdakini ekebilirseniz, Levent’in oralarda bir yerlerde iner, kaybolurum ortalıktan.”
“Sonra ne olacak?”
Duvarlarında ünlülerin imzalı fotoğraflarının asılı olduğu kebapçının önüne gelmiştik.
“Bilmem,” dedi. “Bir çare bulurum herhalde.”
Kararımı bekler gibi yüzüme baktı.
Düşündüm. Hızla ve umutsuzca düşündüm. Benden istediği çok kolaydı. Önümüzde bir dolu kırmızı ışık, sapılacak bir dolu yan yol vardı. Ama bir kere yan yola saptığınızda artık geri dönülmediğini çok iyi biliyordum. Bir yol diğerine açılırdı hızla. Ve ben aynı hafta içinde, hemen hemen aynı yaşlarda bir başka kızın hayatını değiştirme olasılığından ürktüm. Yeni başlayan kızın adına değil, kendi adıma ürktüm. Bulaşma dedim kendi kendime.
Bir sürü banka şubesinin yan yana dizildiği meydanın başına gelmiştik.
“Kusura bakma,” dedim gözlerimi yoldan ayırmadan. “Etiler caddelerinde arabayla kovalamaca oynayamayacak kadar yaşlıyım ben.”
Meydandaki trafik ışıkları kırmızıya döndü. İçinde dört kadının oturduğu bir taksinin arkasında durdum. Kafamı çevirmedim.
“Anladım,” dedi yeni başlayan kız. “O zaman iyi geceler.”
Ani bir hareketle kapıyı açıp otomobilden indi. Bir an arkaya baktı, sonra kapıyı sert bir biçimde kapatıp, kaldırıma sıçradı. Sonra hiç duraklamadan koşmaya başladı. Sağdaki sokağa yöneldi, büfenin yanından köşeyi dönüp ortalıktan kayboldu.
Son gördüğüm düğmeleri iliklenmediği için koştukça iki yana savrulan siyah trençkotu oldu.

Ellerim direksiyonda kalakaldım.
Sonra arkamdan kornalar çalmaya başladı.
Ne yapacağıma karar veremeden öylece durdum. Kornalar daha da şiddetlendi. Yeşil yanalı epey olmuştu anlaşılan. Kornalar kararıma etkili oldu. Otomobili harekete geçirdim. Sağa sinyal vermeden, yeni başlayan

kızın girdiği sokağa girdim. Sağa sola bakarak ağır ağır ilerledim. Görünürlerde kimse yoktu. Biraz ileride yol sağa, sola ve ileriye ayrılıyordu. Soldaki sokağın ışıkları yanmıyordu. Umutsuzca sola döndüm. Yine kimseler yoktu. Üstelik isteyen birisi sıra sıra park etmiş otomobillerin herhangi birisinin arkasında üç dört dakika çömelse peşindekileri atlattı demekti. Siyah bir trençkot da, karanlık bir gecede ortadan kaybolmak için çok kullanışlıydı.

Kendi kendime küfredip otomobili hızlandırdım. Girdiğim sokakta sola sağa kıvrılıp yeniden anacaddeye çıktım. Dikiz aynamda Range Rover'ın ışıkları falan da yoktu artık.

Direksiyona elimle bir tokat atıp, bir şeyler atıştırdıktan sonra, neyi gösteriyorlarsa hiç tartışmadan onu seyretmek için Alkent yönüne doğru ilerledim.

3. BÖLÜM

Ne seyrettiğimi filmin sonundaki yazılar çıkmaya başlayınca unuttum. İyice tenhalaşmış sokaklardan geçerek eve geldim. Radyoyu açmaya hâlâ cesaret edemiyordum.

Evin önündeki otoparkta boş yer yoktu. Küçük bir tur atıp bir üstteki sokağa bıraktım otomobilimi. Alışkanlıkla spor çantama attım elimi çıkarken. Yeni başlayan kızın ipi çekilince ağzı büzülen çantasını o zaman gördüm.

"Tüh!" dedim.

Bir sonraki çalışmaya gitmeye mecburdum artık. Siyah dar taytını istiyorsa, yeni başlayan kız da mecburdu. Yukarı çıkarırsam unuturum diye kızın çantasını olduğu yerde bıraktım.

Kendi çantamı omzuma atıp apartmana yürüdüm. Dış kapı kapanmasın diye koca paspası yine sıkıştırmışlardı araya. Paspası ayağımın ucuyla kenara savurup içeri girdim. Sıkı çalışmanın yorgunluğuyla merdivenleri ağır ağır çıktım.

Ev bıraktığım gibiydi. Zaten hep bıraktığım gibi olurdu. Girer girmez *gi*'mi havalansın diye kullanılmayan misafir odasının kapısına astım, terden ıpıslak çamaşırlarımı çamaşır makinesine attım. Telesekreterde mesaj yoktu. Oğlu uyuşturucuya alışan kadın hâlâ cevap bekliyor olabilir miydi benden?

Su ısıtıcısının düğmesine bastıktan sonra bilgisayarıma gittim. Cessna'm Meigs Havaalanı'nın pist başında hazır beni bekliyordu. Kim bilir nerelerde, ne zaman çakılmıştı kendi başına? Ya rüzgâr ya benzin! Sonra uslu uslu parçalarını toplayıp pistin başına konuvermişti kendi kendine. Bilgisayarı kapatıp yeniden mutfağa geçtim. Kendime okkalı bir kahve koyup ayaklarımı uzattım koltuğun önündeki tabureye. Bir sigara yaktım.

Kendimi yorgun hissetmeme karşın uykum yoktu. Fashion TV'nin kızlarından sıkılmıştım. Elimi sol tarafıma daldırıp, koltuğun yanındaki sepetten eski tarihli bir *Atlas* dergisi çektim.

Üst kattan gelen terlik tıkırtılarını dinleyerek dergiyi karıştırdım. Son sayfalardaki yurtdışı tur bilgilerine dikkatle bakarken buldum kendimi sonra. Çekip gitse miydim? Ne kadar süreyle gidecektim peki? Turların hepsinde kaçınılmaz bir geri dönüş tarihi vardı.

Atlas dergisini yere attım. Gittiğim her yere kendimi de götürdükten sonra anlamı yoktu İstanbul'dan uzaklaşmanın. Uyurdum, kahve üstüne kahve içerdim, antrenmana giderdim, bir başkasının sınava hazırlanmasına yardım ederdim, Moğollar dinlerdim, kötü yemekler yerdim, Cessna'yı uçururdum, düşürürdüm, sigara içerdim.

Bir sigara daha yakmak için elimi pakete uzattım. Telefon o zaman çaldı.

Zilin sesini duyar duymaz oğlu uyuşturucuya alışmış kadın bu saatte aramaz diye düşündüm yalnızca. Telefonu açıp açmamaya karar verecek kadar bile zaman geçmeden, neredeyse otomatik bir hareketle ahizeyi elimde buldum.

"Televizyonu aç," dedi reklamcı arkadaşım telaşlı bir sesle.

"Ne?" diyebildim yalnızca.

"Televizyonu aç oğlum, televizyonu diyorum," diye tekrarladı. "Şimdi bitecek haber."

Sigaramın, çakmağımın, kahvemin ve iki gün önceki gazetelerin karmakarışık durduğu küçük sehpada uzaktan kumandayı zorlukla buldum. Televizyona doğrulturken sordum.

"Hangi kanal?"

En şok haberleri sakız gibi çekiştirerek veren televizyon kanalının adını söyledi. Uzaktan kumandanın ortadaki tuşuna baktım. Ahize kulağımdaydı.

"... Soruşturmanın sürdüğünü bildirdiler," dedi spiker. Ardından öteki kameraya döndü, Filipinlerdeki fırtınayla ilgili bir şeyler anlatmaya başladı.

"Ne oldu lan?" dedim. "Kaçırdım galiba."

"Bugünkü kız..." dedi reklamcı arkadaşım.

"Hangi kız?"

"Yahu çalışmadaki kız. Yeni gelen..."

Ayaklarımı uzattığım tabureden indirdim.

“Ne olmuş?”

“Öldürmüşler kızı,” dedi reklamcı arkadaşım.

“Saçmalama!” dedim, ama gereksizdi bu. Herhalde saçmalamak için aramamıştı beni gecenin bu saatinde.

“Vallaha,” dedi. “Evinde tabancayla vurmuşlar. Fotoğrafından tanıdım.”

“Emin misin?” dedim, emin olduğunu bile bile.

“Güzel kızları karıştırmam,” dedi reklamcı arkadaşım. “Üstelik gösterdikleri fotoğraf öyle dandik ehliyet fotoğrafı değildi. Bayağı stüdyoda çekilmiş düzgün bir fotoğraftı.”

Tiyatrocuların stüdyoda çekilmiş düzgün fotoğrafları olurdu.

Filipinlerdeki fırtınanın yıkıp devirdiği evlerin ardından polise yakalanan sarhoş haberine başladı spiker ilk kameraya dönüp.

“Adı neymiş?” dedim. “Duydun mu?”

“Duydum ama tam anlayamadım,” dedi reklamcı arkadaşım. “Tuğba mı, Tuğçe mi ne?”

Başka bir kanalda aynı haberi veren olur mu diye art arda basmaya başladım uzaktan kumandanın artı tuşuna. Gözlerim televizyonda sordum.

“Başka ne dediler?”

“Vallaha galiba Moda’daymış evi. Önce bir tartışma falan duymuş komşular. Sonra bir gürültüler. Korkmuşlar tabii, kimse gitmemiş bakmaya. Polise telefon edilmiş. Kız evin salonunda yatıyormuş. Ev zemin kat, küçük bir balkonu varmış, oradan atlayıp kaçmıştır belki katil dedi komşular televizyonculara. Kimse bir şey görmemiş ama.”

Haber falan kalmamıştı kanallarda, yalnızca bir tanesinde takımdan ayrı düz koşu yapan bir futbolcu gösteriliyordu uzun sürdüğü anlaşılan bir spor haber programının sonunda.

“Yazık,” dedim. “Yakalarlar ama.”

“Yakalarlar mı dersin?”

“Yakalarlar,” dedim. “Ya sevgilisidir ya da öyle bir şey. Belki birkaç gün sürer, ama yakalarlar.”

“Güzel kızdı be,” dedi reklamcı arkadaşım. “Çalışmalara hani renk getirecek demiştim.”

“Pek farkında değildim,” dedim.

Tamam, arkadaşım falandı ama her şeyi bilmesinde fayda görmüyordum. Onlar üst katta bir şeyler içiyorlardı kız yanıma geldiğinde. Otopark görevlisinin de kızın yüzünü hatırlayacağını sanmıyordum.

"Sen ne zaman farkında oldun ki güzel kızların?" dedi.

Ortalama bir cevap vermeliydim.

"Artık güzel olmayan kız mı var?" dedim.

"O da doğru ya," dedi reklamcı arkadaşım. "Ajanstaki manken kataloglarını bir görsen."

"Uğradığımda bir gün bakarız," dedim.

"Bakarız," diyerek sahte bir iç çekti reklamcı arkadaşım. "Hadi iyi geceler. Allah rahmet eylesin sonuç olarak."

"İyi geceler," dedim.

Ahizeyi yerine koydum. Telefon çalmadan önce içmeye hazırlandığım sigarayı yaktım, ayağa kalktım. Pencereye gittim. Otomobilimi aradım park etmiş öteki otomobiller arasında. Aşağı sokağa koyduğumu sonra hatırladım. Böyle şeyleri hiç unutmam oysa. Kafam başka yerdeydi.

Her iki meslek hayatım da kadere inanmamayı öğretti bana. Uçuşa başlamadan önce hesaplarınızı iyi yapmazsanız, uçak ağır gelir, pist kısa, başınız belaya girer. Gizli kalmasını istedikleri şeyleri açığa çıkarırsanız, insanların canı sıkılır. Başınız belaya girer. Kader değil, kuraldır.

Ama benden istenen bir şeyi yapmayarak da bir insanın hayatını ilk kez değiştiriyordum. Daha önceleri hep bir şeyler yapardım. Bu sefer yapmayayım demiştim. Sonuç değişmemişti.

Yeni başlayan kıza bir borcum var diye düşündüm.

Belki de İstanbul sokaklarında kovalamaca oynamak için o kadar yaşlı değildim.

Belki de borcumu ciro ettiği birisini bırakmıştı arkasında.

Belki de polisten daha şanslı ya da daha hızlı olabilirdim.

Ahizeyi kaldırdım. Kararımı değiştirmemek için *sensei*'nin numarasını hızlı hızlı tuşladım.

Uykulu bir kadın sesi cevap verdi telefona.

"Bu saatte aradığım için çok özür dilerim," dedim. "Hocamla konuşabilir miyim? Ben öğrencilerinden Remzi Ünal."

Bir dakika beklememi söyledi uykulu kadın.

Beklerken sigaramı küllüğe bastırdım.

"Hayırdır?" dedi, *sensei*'nin sesi telefonda.

"Hocam, rahatsız ettim," dedim. "Gerçekten özür dilerim. Önemli olmasa bu saatte..."

"Ne önemi var Remzi Bey saatin filan? Sizi dinliyorum."

Yaşasın aikido dayanışması.

"Hocam," dedim. "Kafama takıldı. Bugünkü yeni başlayan siyahlı kız..."

Bir an düşündü *sensei*. Sonra konuştu.

"Evet?"

Hocanın yüzünde bir gülümseme görür gibi oldum. Anlaşılan geç vakit haberlerini seyretmemişti.

"Adını hatırlıyor musunuz?"

"Tuğçen," dedi hoca, sesindeki dalga geçen tonlamayı sürdürerek. "Soyadını bilmiyorum."

"Tuğçen," diye tekrarladım. "Peki hocam, sizinle nasıl temasa geçti, hani, çalışmalara başlamak için?"

"Bir ortak tanıdığımız varmış. Onun aracılığıyla."

"Sizin için sakıncası yoksa, o tanıdığınızın telefonunu falan alabilir miyim?"

"Sevmem pek pezevengi, ama ne sakıncası olacak?" dedi *sensei*. "Bir dakika."

Ahize kulağımda bekledim.

"Buldum," dedi yirmi saniye sonra. Numarayı söyledi. "İşyerinin telefonu bu," dedi. "Evi ya da cebi yok bende."

"Ne iş yapıyor bu tanıdığınız?"

"İthalat-ihracat işleri yapar. Ne alır ne satar doğrusu bilmiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Yalnız onu aramaya ne gerek var?" dedi *sensei*. "Gelecek çalışmada konuşursunuz kızla. İsterseniz başlangıç tekniklerini filan öğretmek için onu size emanet ederim. Hani istiyorsanız..."

"Artık Tuğçen'e kimse teknik öğretemeyecek," dedim. Nasıl olsa öğrenecekti.

Sesindeki gülümseme kayboldu birden.

“Ne oldu?” dedi.
“Kızı vurmuşlar bu akşam,” dedim.
“Hassiktir!” dedi. “Ölmüş mü?”
“Evet,” dedim.
“Aman ya Rabbi!” dedi *sensei*. “Vallaha üzüldüm. Bayağı da yatkındı aikidoya.”
“Beni bağışlayın, ama ne bilirsem o kadar iyi,” dedim. “Kızla neler konuştunuz?”
“Önce telefon etti,” dedi *sensei*. “Çalıştığımız yeri, saati falan söyledim.”
“Bu akşam çalışmada?”
“Çalışmadan önce pek bir şey konuşmadık. Selam melam. Çalışma bitince, ‘Yapabilir miyim sizce?’ diye sordu. Yeni başlayan pek çoğundan iyiydi doğrusu, bunu söyledim.”
“Bu ortak tanıdığınıza...” dedim. “Ararsam adınızı verebilir miyim?”’
“Canım ver,” dedi *sensei*. “Liseden arkadaşımdır. Bilirsiniz liseli arkadaşların hepsi sevilmez.”
“Teşekkür ederim,” dedim.
“Bir şey değil. Hay Allah, üzüldüm doğrusu. Görüşürüz.”
“Görüşürüz,” dedim.
“Remzi Bey!” diye durdurdu beni.
“Buyrun,” dedim.
“Görüşürüz dediysem ciddi söyledim,” dedi. “Bu ara yine çok kaytarıyorsunuz çalışmaları.”
“Kem ve de küm hocam,” dedim. “Biliyorsunuz.”
“Hadi iyi geceler,” dedi.
“İyi geceler hocam,” dedim. “Tekrar özür dilerim.”
“Ne olacak canım,” dedi. “Başımız sağ olsun.”

Telefonu kapattıktan sonra bir tur daha attım televizyondaki kanallar arasında. Hiçbir şey bulamadım tabii. Yarım saatte bir haber özeti veren kanallar da bu muhtemel aşk cinayetini ciddiye almamışlardı herhalde.

Televizyonu kapatıp tekrar pencereye gittim. Bir ekip aracı, kırmızı mavi ışıklarıyla ıslak yerleri renklere boyaya boyaya, park etmiş otomobillerin yanından geçti gitti ağır ağır. Bana henüz çıkmayan otomobil hırsızlığı

piyangosunu her seferinde emniyet müdürlüğündeki tanıdığına bildiriyordu sitede oturan eski kodamanlardan biri.

Ayakkabılarımı giydim, anahtarları aldım, kapıyı arkamdan çektim.

Yağmur sonrası temiz havayı içime çeke çeke otomobilime yürüdüm. Kapıyı açıp, arka koltuğa uzandım. Yeni başlayan kızın ipi çekilince ağzı büzülen çantasını aldım. Kendi çantammış gibi omzuma atıp eve döndüm.

İçeri girince bir kahve daha yaptım önce kendime. Çantayı koltuğun önüne, yere bırakmıştım.

Öyle bir çantaydı işte. Yuvarlak tabanlı, mavi renkli, üstünde marka falan basılı olmayan. Sıkı sıkı çekilmişti ipi, içindekilerin düşme ihtimali yoktu.

Kahvemden bir yudum aldım.

Çantanın ağzını iki yana doğru gevşettim.

Önce siyah, dar eşofmanın üst kısmı çıktı. Çantanın içinde hava alamadığı için hâlâ ıslaktı. Ense kısmındaki markayı tanımıyordum. Sonra yine ıslak, buruş buruş, yeşil bir plaj havlusu. Altında siyah bir sutyen, külot. Küçük boy ithal bir şampuan. Eşofmanın alt kısmı. Bir iki makyaj malzemesi.

Boş çantanın nemli iç çeperlerinde gezdirdim elimi. Başka bir şey yoktu.

Ne olacaktı ki zaten?

Çantanın yuvarlak zeminini çevreleyen fermuar ilişti gözüme sonra. Açtım.

Dar bir göz vardı burada. Çantanın geri kalanındakilere temas edip ıslanmasını istemediğiniz şeyleri koyduğunuz.

Elimi daldırdım.

Küçük, ince bir kitap geldi elime. Epey eskilerden kalma bir kitap.

Fizikçiler. F. Dürrenmatt. Çeviren: Zahide Gökberk. Kapağında pistoleyle püskürtülmüş kişiliksiz açık yeşil lekelerden başka bir şey yoktu. Püskürtmelerin biraz sol ortasına yerleştirilmiş daha da açık yeşil bir dikdörtgen zeminin üstüne eski moda harflerle yazılar yerleştirilmişti. Yeşil renk belki zamanla solmuştu, belki kapağı basan matbaanın yapabildiği bu kadardı. Kitabın kapağına birisi tükenmezkalemini denemek ister gibi bir şeyler çizmişti. Arka kapakta siyah çerçeve içinde üç paragraflık bir tanıtım yazısı vardı. Bugün geçerli olmayan bir para birimiyle satılıyordu.

İçini karıştırdım.

Ataç Kitabevi Yayınları'nın yetmiş yedinci, tiyatro dizisinin dokuzuncu kitabıydı bu. 1964'ün aralık ayında, İstanbul'da Ekin Basımevi'nde basılmıştı. Çevirmen, iç kapağa dolmakalemle *"Seni seviyorum"* yazmıştı. İlk adından oluşan imzasını atarken, kâğıdın sağından taşırmıştı son harfini sanki aceleyle.

Kitap minicik harflerle basılmıştı. İlk üç sayfasında Friedrich Dürrenmatt hakkında bir yazı, sonraki sayfada kişilerin listesi vardı.

Biraz daha karıştırdım.

Oyun başlamadan önce yapılan uzun açıklamadan anladığıma göre bir akıl hastanesinde bir hemşire öldürülmüştü. Cinayet masası memurları, sahnedeki cesetle ilgilenmekteydiler. Sivil giyinmiş, sakin telaşsız delikanlılardı, yazarın söylediğine göre. Cinayet masası müfettişinin başında şapkası, sırtında paltosu vardı. Müfettiş oyunun ilk sözcüklerini söylemeden önce kahverengi bir tabakadan bir puro sigarası çıkarıyordu.

Bazı oyun kahramanlarının konuşmalarının altı çizilmişti. Kimi cümlelerin yanına ünlem, soru, asteriks işaretleri konulmuştu. Kitabın içini çizen kalem kapaktakinden farklıydı. İnce, keskin, net yazan bir pilot kalem kullanılmıştı içeride.

"Sor?" "Hayır!" "Kim?" gibi küçük sorular vardı kimi konuşmaların yanlarında. 37. sayfadaki "mezamir şairi" sözcüklerinin üstü çizilmiş, kitabın yanındaki boşluğa "Kutsal Kitap şairi???" yazılmıştı yanlamasına.

Esas eğlence 65. sayfa olması gereken sayfada başlıyordu. O formanın sayfaları bütünüyle yanlış basılmıştı. Pilot kalemin sahibi üşenmemiş, sağ üst köşedeki sayfa numaralarının yanına, kitabın doğru sayfa sırasıyla okunmasını sağlamak için kısa yönergeler yazmıştı, küçük, işlek harflerle. 81. sayfada sona eriyordu düzeltmeler. Dört sayfa sonra da bitiyordu zaten oyun. Son üç sayfada Ataç Kitabevi'nin çıkardığı diğer kitaplar sıralanıyordu.

Birden kendimi oyunu okurken buldum sonra. Ortalarda bir yerlerde olduğumu fark edince, başa döndüm. Ayaklarımı sehpaya uzatıp okudum. Televizyondan daha eğlenceli bir zaman geçirme yöntemiydi. Bayağı heyecanlıydı bana sorarsanız. Son formaya geldiğimde yol gösterme yönergelerini yazan ele teşekkür ettim.

Bitirdiğimde uykumun geldiğini şaşırarak fark ettim.

Yeni başlayan kızın hâlâ yerde duran eşyalarını, çıkardığım sırayla çantanın içine soktum. En sonunda *Fizikçiler*'i de alttaki göze yerleştirdim, fermuarı çektim.

Çantayı götürüp hiç kullanılmayan misafir odasındaki yatağın üstüne bıraktım. Hani kapısına kendi *gi*'mi astığım.

Bu gece daha iyi mi uyurdum, emin değildim.

4. BÖLÜM

Borçlu değil, tahsilata adam gönderecek bir alacaklı gibi uyandım. İyi uyandım yani.

Daha kahvemi koyarken, evin kapısının önündeki hışırtılardan bakkalın çırağının ekmeğimle gazetemi getirdiğini hissettim. Gidip açtım.

Beni görünce sırıttı.

“Abi erkencisin bugün,” dedi.

“Sen de,” dedim. “Dur biraz.”

Dönüp girişteki portatif ayakkabılığın üstündeki puro kutusunda biriktirdiğim bozukluklardan yarım avuç aldım. Uzattığı eline boşalttım.

Nereden çıktı bu bahşiş, bayram değil seyran değil der gibi yüzüme baktı.

“Patrona selam söyle,” dedim.

Kapıyı ardından kapadıktan sonra, kahvemi alıp içeri geçtim. Pencerenin yanındaki gazete okuma koltuğuna oturdum.

Aradığım haber üçüncü sayfadaydı.

Dün gecenin sayfa sekreterleri “Salondaki Ceset!” başlığını kullanarak yaratıcılıklarını sergilemişlerdi. Haberde iki fotoğraf vardı. Biri reklamcı arkadaşımın dün gece sözünü ettiği fotoğraftı anlaşılan. Köklü tiyatroların duvarlarında gördüğümüz türden, işini bilen bir fotoğrafçı tarafından çekilmiş abartısız, yapmacıksız, siyah beyaz bir portre. Yapıldığı fazla belli olmayan makyaj, yeni başlayan kızın yüz hatlarını biraz daha belirginleştirmekten öte bir etkiyi amaçlamamıştı. Fotoğrafın alt tarafında “Güzel tiyatrocuyu kim öldürdü?” yazılıydı. İkinci fotoğrafta on beş on altı yaşlarında bir kız, eliyle bir markete köşe gelen alçak bir balkonu gösteriyordu kolunu uzatmış. “Buradan kaçtı.” Anlaşılan içeriden fotoğraf çekememişlerdi. Genç kız cinayetine, genç kız konu mankeni kullanmalarındaki tutarlılığa da hayran kaldım.

Haberi okudum sonra.

Yeni başlayan kızın adı Tuğçen Yavaş'tı. Yirmi dört yaşındaydı. Tiyatro okumuştu. Yalnız yaşıyordu. Ailesi İzmir'deydi. Komşularının söylediğine göre geleni gideni çok olmayan, kendi halinde bir kızdı. Dün gece geç vakitlerde, evinden gelen bir tartışma sesi duymuşlardı komşular. İki kız bağrışıyordu, ama ne dediklerini anlamamışlardı. Sonra iki ya da üç el silah atılmıştı. Korkudan apartmandaki kimse çıkıp bakamamıştı. İlk şoku anlattıktan sonra polisi aramışlar, onlar da gelip içeri girince yerdeki kitapların arasında yatan kızı görmüşlerdi. Kapıda zorlama olmadığına göre, maktulün katili tanıdığı sonucuna varmışlardı polisler. Silah bulunamamıştı, salondaki 7.65'lik kovanlar incelemeye alınmıştı.

Soğumaya yüz tutan kahvemden kalanları bitirip bir daha okudum haberi sonra.

Etiler caddelerinde kovalamaca oynamaya razı olsaydım, Tuğçen Yavaş şimdi yaşıyor olabilirdi düşüncesini kafamdan atmaya çalıştım. Yaşıyor olabilirdi de, olmayabilirdi de. Kimse bilemezdi.

Gazete haberi bildiklerime fazla bir şey eklememişti. Yine de, televizyon izleme koltuğunun alt tarafında biriken *Atlas*'lar ve öteki bayat gazeteler arasında kaldırılıp çöpe atılmasın diye küçük kütüphanemin en üst sırasındaki kitapların üstüne koydum katlayıp.

Bildiklerime bir şeyler eklemenin zamanı gelmişti.

Telefonun başına geçtim.

Sensei'nin bana dün verdiği numarayı tuşladım. Çok fazla sevmediği sınıf arkadaşının...

İki kere çalınca açıldı telefon.

"Sofuoğlu Ticaret," dedi orta yaşlı bir erkek sesi.

"Rıza Bey'le görüşmek istiyordum," dedim.

"Bir dakika."

Kimin aradığını sormaya gerek duymamıştı.

"Alo?" dedi sonra sesi olgun televizyon spikerlerine benzeyen bir adam.

"Rıza Bey?"

"Benim."

"Rıza Bey," dedim. "Adım Remzi Ünal. Telefonunuzu..." *Sensei*'nin adını söyledim. "...verdi. Bana zaman ayırabilirseniz sizi bir ziyaret etmek isterim."

“Hangi konuda?”

“Bunu gelince söylesem?”

“Bana sigorta falan satmaya çalışmayacaksınız inşallah,” dedi Rıza Sofuoğlu bilinçle soğuklaştırılmış bir sesle.

“Hayır,” dedim. “Öyle bir şey değil. Özel bir meseleyi konuşmak istiyorum.”

“Allah Allah?” dedi Rıza Sofuoğlu. “E buyrun bakalım. Lise arkadaşlarımızın arkadaşını kıracak değiliz ya. Yerimizi biliyor musunuz?”

“Hayır,” dedim.

“Kolay,” dedi. Adresi verdi. Karaköy’de, eski borsanın sırasında bir han.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Ne zaman uygun olursunuz?”

“Ne zaman isterseniz gelin,” dedi. “Ben hep buradayım.”

“Görüşmek üzere,” dedim. Telefonu kapadım.

Gidip kendime bir kahve daha yaptım sonra.

Kahvemi içerken gazetenin geri kalanını okudum. Bildiğimiz ekonomik haberleri bir kere daha, beklenen siyasi gelişmeleri yeniymiş gibi yazmışlardı. Hızlı hızlı okudum. Futbol sayfalarını daha hızlı.

Gazetem bitince kendimi banyoya attım. Dünkü çalışmadan sonraki üstünkörü duşa inat, epeyce durdum sıcak suyun altında kıpırdamadan. Çıkınca yatak odasına gidip kendime çoktandır giymediğim siyah bir boğazlı kazakla, siyah kadife pantolon seçtim.

Portmantodaki deri montu giyip aynada kendime baktım.

Beğensem de beğenmesem de, bu bendim işte. Remzi Ünal...

Remzi Ünal... Şu Hava Kuvvetleri’nden müstafi, THY’den kovulma, kendisine saygısı olan hiçbir “frequent flyer”ın adını bile duymadığı sekizinci sınıf çartır şirketlerinde bile tutunamayan, sayenizde MS Flight Simulator’ün Cessna’sını bile adam gibi indirmekten âciz eski pilot, ex-kaptan, nevzuhur özel dedektif Remzi Ünal.

Karaköy’de otopark aramayı gözüme yediremediğim için otomobilin anahtarını almadım yanıma. Apartmanın demir kapısının yanındaki panoda asılı aidat listesinde, adımın altının kırmızı kalemle çizili olduğunu gördüm. Öderiz elbet son dört ayın yakıt parasını bir ara dedim kendi kendime.

Çevirdiğim taksi Açık Radyo dinliyordu.

“Karaköy’e lütfen,” dedim o yüzden belki kafasını jiletle kazıtmış şoföre.

Günün gazete haberlerinin yorumunu dinledik hiç konuşmadan Karaköy’e kadar. Tuğçen Yavaş’ın başına gelenler söz konusu edilmedi elbet.

Sofuoğlu Ticaret’in bulunduğu hanın epey ilerisinde indim. Hava güzeldi, ama deri montumu çıkaracak kadar değil. Dört adımda bir derin nefes alıp vererek yürüdüm.

Hanın girişindeki geniş pasajın ortasındaki merdivenlerin öte yanında kocaman bir asansör kapısı vardı. Önünde hatırı sayılır bir kalabalık bekleşiyordu. Ben merdivenlere yöneldim.

Dört katı tempomu bozmadan çıktım.

Dördüncü katta durup nefesimi denetledim. Fena değildi. Gördüğüm ilk iki büronun kapısındaki numaralardan Sofuoğlu Ticaret’in hangi tarafta olabileceğini kestirdim, geniş koridoru denizin aksi yönüne doğru adımladım. Sağdan beşinci kapı, aradığım kapıydı.

Kapıyı tıklatmadan açtım.

İçeriden burnuma doğru hafif küf kokusuyla karışmış limon kolonyası kokusu hücum etti. Küf kokusunun kökeni için adayım, yerdeki rengi atmış, üzeri bölüm bölüm kelleşmiş duvardan duvara halıydı. En az on beş yıldır değiştirilmemiş çelik dolaplarla kaplıydı bu giriş bölümünün duvarları. Yine çelik bir masada, birkaçı açık kalın klasörlerin arasında kaybolmuş hissi veren ince bıyıklı bir adam oturuyordu. Benden gençti belki ama oda adamı daha yaşlı gösteriyordu. Önünde mekanik bir Facit hesap makinesi vardı. Masanın köşesinde siyah, eski model bir telefon duruyordu. Limon kolonyası görmedim ortalıkta. Gazete de.

Kafasını kaldırıp bana baktı.

“Buyrun?” dedi.

“Rıza Bey’le görüşecektim,” dedim, arkamdan kapıyı kaparken.

“Biraz bekler misiniz?” dedi. “Tuvalete kadar gitmişti.”

Sonra sesimi hatırladığını belli etti.

“Sabah telefon eden beysiniz, değil mi?”

“Evet,” dedim.

“Buyrun, oturun. Az sonra gelir.”

Masanın çaprazında, duvarın dolapsız bir bölümüne dayanmış kocaman siyah deri koltuğu gösterdi. Baş hizasının üstünde uluslararası bir nakliye kuruluşunun takvimi asılıydı. İçinde olduğumuz yıla ait bir takvim.

Koltuğa oturdum.

İnce bıyıklı adam klasörlerine döndü.

Burada sigara içilmiyordu herhalde. Duvarda bu yönde bir levha yoktu, ama masanın üstünde ya da koltuğun önündeki küçük metal sehpada kül tablası görülmüyordu. İşyerinin raconuna uymaya karar verdim.

İnce bıyıklı adam beni unutmuş gibi dosyalarını incelemeye devam etti. Arada bir yandaki küçük bir kâğıda notlar alıyordu. Facit'i hiç kullanmadı.

İnsanın uykusunu çağıran bir ortamdı bu. Büronun kalın kapısı dışarıdaki sesleri içeri sızdırmıyordu. Telefon hiç çalmadı. Başka kimse girmedi, hanın çay ocağının dağıtıcısı bile. Gece iyi uyumamış olsam gözlerim kendiliğinden kapanmaya eğilimli olabilirdi.

Gözlerimi Rıza Sofuoğlu'nun odasının kapısı olduğunu düşündüğüm hafif aralık kapıya dikip, içimden saymaya başladım. Yüz oluncaya kadar gelecek dedim kendi kendime.

* * *

Dört kere yüz saydıktan sonra, beşinci yüzün seksen sekizinde açıldı kapı.

İçeri elini mendille kurulayan bir adam girdi.

Çok ince çizgili mavi bir takım elbise vardı üstünde. Kravat takılmayan cinsten sarı bir gömlek. Yeni boyanmış ayakkabılar. Üstünde spor ya da hareketlilikten değil, bünyeden gelen bir zayıflık göze çarpıyordu. Pantolonuna kemer takmamıştı. Gözlerinde varla yok arası bir gözlük vardı. *Sensei*'nin daha genç göründüğüne karar verdim.

Önce ince bıyıklı adama baktı, sonra bana.

"Remzi Bey?" dedi mendilini cebine sokup. Sanki odasına değil, dansa davet ediyor gibiydi tavrı.

Ayağa kalkıp elimi uzattım.

"Rıza Bey? Memnun oldum," dedim.

"Buyrun, şöyle geçelim," dedi hafif aralık odanın kapısına yönelirken.

“İzak telefon etti,” dedi ince bıyıklı adam, başını klasörlerinden kaldırmadan.

Adam önümde durunca ben de durdum.

“Eee?” dedi Rıza Sofuoğlu.

“Mardiniac biraderler çok memnun dönmüşler akşam otele. Onu müjdeleyecekmiş.”

“Son dakikada yine iyi yer bulduk Papermoon’da,” dedi Rıza Sofuoğlu.

“Öyle,” dedi ince bıyıklı adam.

Rıza Sofuoğlu, ince bıyıklı adamın çalıştığı mekândan esirgediği parayı kendi odasından esirgememişti kesinlikle. Bu odaya girdiğinizde aniden on beş yirmi yıl atlayıp, günümüze geliyordunuz. Hoş bir sarı renk egemendi çevreye. İnce hatlı, doktorların bekleme salonlarında gördüğümüz dekorasyon dergilerinden çıkmışa benzer mobilyalar vardı. Bir içmimarın eli değmişti anlaşılan.

“Buyrun,” dedi Rıza Sofuoğlu, masanın karşısındaki iki kişilik kanepeyi göstererek. Kendisi gidip pencereyi açtı. İçeriye karbon dioksit oranı yüksek bir deniz havası girdi.

“Nasıl benim lise arkadaşım?” dedi sırtı bana dönük olarak.

“Haftada iki üç kere görüyorum,” dedim. “Keyfi yerinde.”

Yeterince hava almış gibi geri döndü.

“Hâlâ çalışıyor mu o Steven Segal sporunu?” dedi yerine otururken. “Neydi adı?”

“Aikido,” dedim. “Birlikte çalışıyoruz. Benim hocam kendisi.”

Masasındaki Dunhill’i eline alarak bana doğru uzattı.

“Kullanıyor musunuz?”

Kalkıp bir tane aldım yassı paketten. İkimiz de sigaraları yakarken sordu. Sesi bu kadar sosyalleşme yeter der gibiydi.

“Bana sigorta satmayacağınıza göre, sebebi ziyaretiniz?”

Sigaramdan bir nefes saldım. Hafif başım döndü.

“Biraz bilgi ihtiyacı,” dedim.

“Biraz bizim işte paradır,” dedi Rıza Sofuoğlu. “Size bilgi vererek para mı kazanacağım, para mı kaybedeceğim?”

“İşle ilgili değil,” dedim.

Sigaradan bir nefes daha çektim. Alışıyordum yavaş yavaş Dunhill’e. Başım dönmedi bu kez.

“O zaman, zaman kaybedeceğim,” dedi. Kalktı pencereyi kapadı oda yeterince havalanmış gibi.

“Size zaman kaybettirmeyeyim öyleyse,” dedim.

Sanki bunu sağlamak istiyormuşum gibi kelimelerin arasında es vermeden konuştum.

“Bugün gazetelerde bir tiyatrocu kız cinayetiyle ilgili bir haber var. Gördünüz mü?”

Varla yok arasındaki gözlüklerin arkasındaki kaşlar çatıldı birden.

“Gazetelerin ekonomi sayfalarından başka yerlerini okumuyorum uzun bir süredir,” dedi. “Ne cinayetiymiş bu?”

“Adı Tuğçen Yavaş,” dedim. “Tanıyor olabilir misiniz?”

Dunhill’e geçebilirdim bundan sonra. Çok eski bir tanıdıkla yıllar sonra karşılaşmış gibiydim.

“Tuğçen Yavaş mı?” dedi. “Tuğçen Yavaş... Yok, hiç duymadım. Kolay kolay unutulacak bir isim de değil aslında. Tanıyabilme olasılığım neden söz konusu peki?”

Bu sefer ağır ağır konuştum. Bildiğimden daha çoğunu bildiğimi hissettirecek bir yavaşlıkta. Gözümü gözünden ayırmıyordum.

“Anlaşılan bu kız da bizim Steven Segal sporunu çalışmak hevesine kapılmış,” dedim. “Hocanın söylediğine göre ona sizden aldığı telefonla ulaşmış.”

Rıza Sofuoğlu’nun kaşları daha çok çatıldı.

“Telefonu ben mi vermişim?”

“Evet,” dedim.

“Allah Allah? Ben kimseye...”

Yüzü değişti birden.

“Orhan’ın arkadaşı olmasın bu kız?”

Korkunç bir ihtimal gerçekleşmiş gibi bakıyordu yüzüme.

“Orhan kim?” dedim.

“Benim oğlum,” dedi. “Hay Allah, işe bak...”

Söyleyeceklerini kafasında toparlasın diye hiçbir şey söylemeden bekledim.

“Tamam, tamam,” dedi Rıza Sofuoğlu. “Telefonu benden Orhan istediydi. Bir arkadaşı aikido çalışmak istiyormuş. Ama kim, nerede yapar bu işleri bilememiş. Bir sefer evde film seyrederken söylemiştim liseden arkadaşım uğraşıyor bu işlerle diye. Oradan hatırlamış, istedi, ben de o bilir herhalde diye verdim. O olmalı.”

“Adını söylemedi herhalde arkadaşının?” dedim.

“Yok yahu. Öyle laf arasında geçtiydi. Söylese unutmazdım. Ama o olmalı. Hay Allah, işe bak... Emin misiniz cinayet olduğundan?”

“Maalesef,” dedim.

“Kim öldürmüş peki?”

Dudaklarımı büküp, omzumu kımıldattım. Etrafıma baktım. Yakınlarda bir kül tablası göremeyince masaya doğru uzandım yerimden kalkıp. Rıza Sofuoğlu telefonunun yanındaki kül tablasını bana doğru itti. Külümü silktim.

“Ama cinayet?” dedi Rıza Sofuoğlu.

Başımı salladım yerime otururken.

“Tatsız bu,” dedi. “Orhan için tatsız.”

“Gençler üzülürler,” dedim neyi kastettiğini anlamamış gibi.

Kendi sigarasını kül tablasına bastırdı. Biraz öfkeyle, biraz göstere göstere.

“Siz polis... misiniz?” dedi iki taksitte, sanki sormaya hakkı yokmuş gibi.

“Değilim,” dedim.

İkinci soruyu bekledim.

Sormadı.

“Özel dedektifim,” dedim. “Bunu söylediğime göre sizi ya da oğlunuzu sorguya çekmeye hakkım olmadığını da söylemem lazım.”

Mesleğim onu hiç şaşırtmamış gibi yaptı.

“Ama polisin var,” dedi. “İster misin şimdi arasınlar çocuğu?”

“O kadar da değil,” dedim. “Oğlunuzun Tuğçen Yavaş’ın arkadaşı olduğunu bilmiyorlardır belki. Ama yakın arkadaşı, sevgilisi falan değilse... Bu gibi durumlarda akıllarına ilk yakın ilişkiler gelir.”

Yeniden kalktım, sigarayı söndürdüm önündeki küllükte. Gözüm onda yerime geri döndüm.

“Sanmam,” dedi Rıza Sofuoğlu. “Sevgilisi falan olsa haberim olurdu. Hani çocuklar aganigi maganiyi gizli tutmak isterler ya, bu durumda hikâye. Laf aramızda, Orhan hava atmayı sever. Babasına bile. Benim bu aikido dalgasından izlenimim, Orhan bir vakitler, bir nedenle övünmüştür tanıyorum falan diye. Kız ısrarla isteyince sonra, mecbur kaldı benden telefonu almaya.”

“Ne zaman istedi telefonu sizden?” dedim.

Yeniden kaşlarını çattı. Odanın başımın üstündeki köşesine gözlerini dikip düşündü.

“İki hafta önce falan olmalı,” dedi sonra.

“Bu arada hiç lafını etmedi?” dedim. “Hani kız konuşmuş hocayla falan, çalışmaya başlıyormuş diye. Hocanın selamı varmış gibi.”

“Kız olduğunu söylediğinden bile emin değilim,” dedi Rıza Sofuoğlu. “Sonra da hiç sözü edilmedi. Unuttum gittiydi siz hatırlatana kadar.”

“Bunları bir de oğlunuzla konuşmama itirazınız var mı?” dedim.

İki eliyle birden, piyano çalıyormuş gibi parmaklarını tıkırdattı masanın köşesinde. Sonra geriye çekilip koltuğuna yaslandı.

“İtiraz bir yana, belki de daha iyi olur,” dedi.

“Yani?” dedim anlamamış gibi.

“Cinayet ciddi bir iş,” dedi. “Çok ciddi bir iş. Eğer Orhan’ın bir şekilde adının karışacağı bir durum varsa, bunu herkesten önce öğrensem iyi olur.”

Bu sefer ben onun başının arkasındaki köşeye baktım.

“Bu meselede birinin adına mı çalışıyorsunuz?” dedi.

“Hayır,” dedim. Yine, sorsun diye bekledim.

Bu sefer sordu.

“O zaman bu cinayete ilginiz nereden kaynaklanıyor?”

“Bunu anlatmam uzun sürer,” dedim.

“İyi o zaman, anlatmayın,” dedi Rıza Sofuoğlu. “Beni çok da ilgilendirmiyor zaten. Kızı kimin öldürdüğünü de merak etmiyorum. Ama Orhan’ı bir şekilde ilgilendirip ilgilendirmediğini de önceden bilmek isterim, dediğim gibi.”

“Babalık zor iş,” dedim.

“Bazen düşündüğünüzden de çok,” dedi Rıza Sofuoğlu rahatlamış gibi. “Sizin var mı?”

“Yok,” dedim. “Fırsat olmadı.”

“Şansınıza şükredip oturun yerinize,” dedi adam. “Hani derler ya, kız babası dert babası, külliyen yalan.”

“Dertlisiniz,” dedim.

“Yani...” dedi, o kadar da değil der gibi. “Yirmi altı yaşında, liseden sonra okumamış, mesleksiz, baba ben bar açacağım diye çıkıp gelen bir oğlunuz olsaydı ne dediğimi anlardınız.”

“Açtı mı?” dedim.

“Açtı,” dedi. “Açtı serseri.”

“İyi mi işleri bari?”

“İyi herhalde,” dedi Rıza Sofuoğlu. “İki aydır para mara istemediğine göre.”

“Sizinle mi oturuyor?” dedim.

“Evdeki odası duruyor. Arada gelir, kalır. Çamaşır falan değiştirir. Annesinin yemeklerini yer. Bir arkadaşıyla Beşiktaş’ta ev tutmuşlar. Gitmedim, görmedim. Hoş, çağırmadı ya.”

“Nerede barı?”

“Beyoğlu’nda, nerede olacak?”

“Siz hiç gittiniz mi?” dedim.

“Ne işim var onun barında falan?” dedi adam biraz da öfkeyle. “Adımımı atmam. Zaten utanıyorum arkadaşlar oğlan ne yapıyor Rıza dediklerinde... Cevaba bak benim. ‘Bar açtı, karı oynatıyor.’ Tövbe tövbe. Bir de gidip gözlerimle mi göreyim rezilliği?”

“İsterseniz bir göz atarım,” dedim.

Yerinden kalktı. Masanın eni boyunca bir iki adım attı bir şey düşünüyormuş gibi. Sonra yeniden oturdu. Elini sigara paketine götürdü, çekti sonra.

“Şöyle yapalım...” dedi.

Nasıl yapalım der gibi yüzüne baktım.

“Madem kimsenin adına çalışmıyorsunuz bu meselede, ben tutmuş olayım sizi. Hem şu cinayet dalgasında ciddi bir durum var mı Orhan’la ilgili diye yoklayın, hem de şu lanet bara göz atın bir.”

“Bence sakıncası yok,” dedim. “Ama o zaman bilmeniz gereken bir iki şey var.”

Artık ezberlediğim şeyleri sıraladım.

“Fotoğraf çekme, telefon dinleme gibi insanların özel dedektif deyince akıllarına gelen alışkanlıklarım yoktur,” dedim. “Üstelik bazen benim hoşuma giden şeyler sizin hoşunuza gitmeyebilir, böyle konularda resmi kimlik taşıyan birilerini kandıracak şeyler yapmamı istemeyin benden, hayır derim.”

Yeniden Remzi Ünal gibi konuştuğumu fark edince şaşırdım. Rıza Sofuoğlu başını sallayarak beni dinliyordu. Doktor numarasını çekmeye gerek duymadım, ama onu orta yaşlı zengin kadınlara saklamaya devam ettim.

“İyi bir yanım varsa, müşterilerimin bana söylediği yalanların beni üzmemesidir,” dedim bir çeşit final olarak.

“Çok söylerler mi?” dedi Rıza Sofuoğlu.

“Çok,” dedim.

Gelecek soruyu bekledim.

“Ben söyledim mi?”

“Evet,” dedim gayet sakin bir şekilde.

“Hangi konuda?” dedi Rıza Sofuoğlu birdenbire bu durumdan çok eğleniyormuş gibi gülümseyerek.

Ben hiç gülmeden konuştum.

“Bence iki ay önce, o para isteme meselesi ya da ona bağlı bir konuda şiddetli bir kavga ettiniz oğlunuzla. Parayı verdiniz, ama çekti gitti sonunda. Belki de paranın bir bedeliydi bu. Pek görüşmediniz, konuşmadınız bu arada.”

Artık eğlenmediği yüzünden belliydi Rıza Sofuoğlu’nun. Bu da beni ne eğlendirdi ne eğlendirmedi.

“İşin baba oğul ilişkisi yönü değil beni ilgilendiren,” dedim sonra. “Esas önemsediğim, size oğlunuzun hocanın telefonunu istemesi konusunu sorduğumda hemen hatırlamadınız önce.”

“Eee?” dedi Rıza Sofuoğlu. Gözlerinde benimle ilgili birtakım düşüncelerinin değiştiğini okudum.

“Bu kadar uzun bir sürede, oğlunuzla yaptığınız tek ya da ender konuşmanın konusunu hatırlamamanız garip,” dedim.

Bu kadar da fazla olmasın dedim içimden.

“Tabii kavga teorisi doğruysa...” diye ekledim.

“Ne demek istediğinizi anladım,” dedi Rıza Sofuoğlu. “Derdim...”

“Bir şey açıklamanıza gerek yok,” dedim, sözünü keserek. “Dedim ya, beni üzmez böyle şeyler.”

“Buna sevindim,” dedi Rıza Sofuoğlu. “Bu konuyu unutmayacağım.”

“Ben unuttum bile,” dedim.

“Çok iyi o zaman,” dedi Rıza Sofuoğlu. Konuyu dosyasına yerleştirip, klasöre koyması için içerideki ince bıyıklı adama havale etmiş gibi bir hali vardı. “İşin aslına dönersek, dediğim gibi bir bokluk varsa Orhan’la ilgili, önce ben öğrenmeliyim. Derdim o.”

“Bana uyar,” dedim.

Parmaklarıyla yeniden piyano çaldı masada hızlı hızlı.

“Kaça patlar bu iş bana, onu da söyleyin bari?” dedi.

Apartman girişindeki listede adımın karşısında yazılı olan miktarı düşündüm, onla çarptım. Az geldi, katsayıyı on beşe çıkardım. Bir doktor soğukkanlılığıyla söyledim rakamı.

“Anlaştık,” dedi hemen ayağa kalkarak. Yirmiyle bile çarpsam aynı şeyi söyleyecekti hissine kapıldım.

Ben de ayağa kalktım.

“Adres?” dedim.

Masadaki deri kaplı adres defterinde iki üç sayfaya baktıktan sonra buldu aradığını. Yandaki küçük notluktan bir kâğıt aldı, üzerine bir şeyler karaladı. İkiye katlayıp bana uzattı.

“Evinin adresini de yazdım,” dedi. “Niye verdiydi bana bilir misiniz? Davet etmek için değil, piyanosunu göndermem için. Rezalete bak.”

Cüzdanımı çıkardım. Verdiği kâğıdı içine koydum. Reklamcı arkadaşımın hazırlattığı yakışıklı kartvizitlerden birini çıkarıp uzattım ben de.

“Cep telefonum yok,” dedim. “Ben yoksam bile telesekreter var, hemen ararım sizi.”

Başını salladı. Yavaş yavaş kapıya doğru yürüyorduk. Tam tokmağa elini uzattığında durdu.

“Yahu...” dedi “Bir çay kahve bile ikram etmedik.”

“Önemli değil,” dedim. “Gelecek sefer içerim.”

5. BÖLÜM

Dışarı çıktığımda hava biraz daha ısınmıştı, ama yine de montumu çıkarmadım. Bir sigara yaktım, iskele yönüne doğru yürüdüm. Bu sefer daha ağır yürüyordum, keyfini çıkara çıkara. Vapur düdüklerinin, martı çığlıklarının, korna seslerinin ve denizin şıpırtısının yanı sıra.

Acıktığımı hissedince sigarayı attım. Bir simit aldım. Adam maşa kullanıyordu, üstelik ellerine ince ameliyat eldivenlerine benzer beyaz bir şeyler geçirmişti. Benim için fark etmezdi, ama ortalıkta gruplar halinde dolaşan Japonların hoşuna gidiyordu mutlaka. Japonlara göstere göstere yedim simidimi.

Simit bitince, Tünel'le yukarı çıkıp, Orhan Sofuoğlu'nun barına kadar yürüme fikrini terk ettim birden. İşleri yolunda görünen bir bayiden üç gazete aldım. Yol kenarında bekleyen taksilerden birine atladım.

Adam Japon müşteri yerine benim binmeme bozulduysa da sesini çıkarmadı. Taksim'e varana kadar da sustu zaten.

Yolda çevreye bakmak yerine gazeteleri karıştırdım. Tuğçen Yavaş'ın başına gelenlerle ilgili yeni bir şey öğrenmedim. Başlıkların yaratıcılıkları değişiyordu yalnızca. Stüdyoda çekilmiş fotoğraf her üçünde de vardı.

Takside sigara içmedim. Şoför de içmedi.

İnerken gazeteleri takside bıraktım. Rıza Sofuoğlu'nun ikiye katlayıp uzattığı kâğıdı çıkardım cüzdanımdan kaldırımda, okuyup ufak ufak parçalara ayırdım, tam dolmamış bir çöp tenekesine tıkıştırdım.

Cadde-i Kebir kalabalık ve gürültülüydü.

Kızların, oğlanların, kızlarla oğlanların, hızlı yürüyenlerin, yavaş yürüyenlerin, bir yere gidenler ile nereye gideceklerini bilemeyenlerin arasından kararlı adımlarla yürüdüm. Sağdan soldan gelen müzik seslerine kulağımı tıkadım.

Vakko’nun önüne gelince sağa saptım. Kaktüs Kahvesi’ni geçip aşağıya doğru yürüdüm. Sokağın sonundaydı Orhan Sofuoğlu’nun barı.

Kanka Cafe&Bar’ın girişi sokak seviyesinden aşağıda, beş basamaklı bir merdivenin arkasındaydı. Kocaman bir bira fıçısı resmedilmişti kapıya, fıçının sağında bir gitar, solunda tef resmi vardı.

Basamakları inip kapıyı ittim. Girince hafif aralık bıraktım.

İçerisi kalın ve ağır hareket eden kapının yarattığı beklentinin aksine çok karanlık değildi. Küçük bir yerdi burası, sırtını taşlardan örülmüş izlenimi veren bir duvara dayamış bar kısaydı. Birisi cep telefonunu bırakmıştı barın üstüne. Önünde kıçınızı iliştirecek bir şey yoktu. Neredeyse küçük bir oturma odası boyutlarındaki salona küçük hasır tabureler ve bakır sinilerle oluşturulmuş masalar yerleştirmişlerdi. En dipte yalnızca iki kişinin sığabileceği bir sahne bozuntusu vardı Yerden yalnızca bir karış yükseklikteki platformun üzerinde iki mikrofon ayağı duruyordu. Hemen yanlarında da bir ses yükseltici. Onun yanında gelişmiş bir müzik seti. Sahnenin hemen önündeki üç metrekarelik yer herhalde dans pisti olarak ayrılmıştı.

Duvarlarda birtakım kilimler asılıydı. Kilimlerin arasından iki saz sallandırılmıştı, biri uzun, biri kısa.

İçeride kimse yoktu.

“Kimse yok mu?” diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Bara doğru ilerledim.

“Kimse yok mu?” dedim sonra yeniden.

Birisi varsa, gelse gelse barın hemen bitiminde, arkadaki mutfağa ya da tuvalete ulaşan koridorun boncuklarla kapatılmış girişinden gelebilirdi. Gözlerimi oraya diktim, ama boncuklar kımıldamadı.

Bir sigara yaktım. Sırtımı bara dayadım.

Burası tıklım tıklım dolduğu geceler alsa alsa yirmi kişi alırdı. Manzaraya bakılırsa biradan başka bir şey içecekler semtine uğramazdı zaten. Rıza Sofuoğlu uğramadığı için iyi ediyordu bence oğlunun barına.

Sigaramın külünü geceden temizlenmiş gibi duran kocaman bakır kül tablasına silktim. Ortalıkta bir sıcak su kaynağı görsem, neredeyse kendi kahvemi kendim hazırlayacaktım.

Belki de boncukların arkasına geçip içeriye bir göz atmalıydım.

Bunu yapamadım. Dıt dıt dıt diye bir ses geldi cep telefonundan. Uzanıp baktım. Ekranda bir zarf ikonu belirmişti. Bir an tereddüt ettim. Sonra karar verdim. “Yes” tuşuna bastım telefonu elime almadan.

“Kameranın önünde iyisin ama yatakta? Hâlâ bilmiyorum...” cümlesini okudum sonra.

“Hayda!” dedim kendi kendime.

Kim bu çapkın diye sordum makineye. Kayıtlıydı gönderenin adı: Tümer Ateş.

Merdivenlerde bir ayak sesi duyar gibi oldum. “Sil” seçeneğini seçtim telaşla. Telefon ilk haline döndü. Sırtımı bara verdim.

Demir kapı içeri doğru açıldı. Ağır ağır.

Kısa boylu bir kız girdi içeriye. Üzerinde yerlere kadar uzanan, desensiz krem rengi kumaştan uzun bir elbise vardı. Kestane rengi saçları kısa kesilmişti. Kulağının tekinden uzun bir küpe sallanıyordu.

Bana burada ne aradığımı mümkün değil tahmin edemezmiş gibi baktı. Sonra salona bir göz gezdirdi hızla.

“Kapalıyız beyefendi,” dedi gözlerime değil, ağzıma bakarak.

“Belli,” dedim.

Ne cevap vereceğini düşünürken ağır ağır barın arkasına yürüdü. Barın arkasında yerde üzerine bastığı bir yükselti olmalıydı, boyu uzadı aniden.

Ne cevap vereceğini bulamadı.

Bakır kül tablasını yeniden kullandım.

“Orhan’a bakmıştım,” dedim.

“Orhan?” dedi.

“Orhan Sofuoğlu,” dedim soyadını biraz vurgulayarak.

“Ha... Orhan!” dedi, nihayet aramızda makul bir konuşma geçme ihtimaline karşı neredeyse sevinerek. “Akşama kadar gelmez.”

“Nerede bulabilirim peki akşamdan önce?” dedim.

“Bilmem,” dedi. “Bazen gündüz de buralarda olur, ama burada değilse nerede bulursunuz bilemem.”

“Acele çağırmanız gerekirse nasıl ulaşıyorsunuz?” dedim.

Kız yüzüme çok ciddi bir şey söylemişim gibi baktı. Karar vermeye çalışıyordu.

Sonra cici bir barmaid olmaya karar verdi. Mesaisi erken başlamış bir barmaid.

“Bu barda acele işe pek rastlanmaz,” dedi. “Orhan’ı neden arıyorsunuz?”

Sevimli bir müşteri olmaya karar verdim ben de. Sigaramı söndürürken konuştum.

“Bir arkadaşımın arkadaşının oğluymuş,” dedim. “İstanbul’a gidersen bir uğra dediydi.”

“İstanbul çok hareketli bugünlerde,” dedi kulağı uzun küpeli kız. “Kimi, nerede, ne zaman bulacağınız belli olmaz.”

“Ama sen buradasın,” dedim. “Seni arayan biri olsa bulurdu.”

Birinci tekil şahsa geçişim onu etkilemedi hiç.

“Akşama hazırlık için yapılacak işler var,” dedi tezgâhın altında bulduğu bir bezi barın üstünde gezdirerek. Cep telefonuna hiç bakmadı.

Söyleyecek akıllıca bir şey düşünmeye çalıştım. Bulsam bile söylemeye gerek kalmadı sonra. Tezgâhın altından normal bir telefonun sesi yükseldi.

Bezi bırakıp telefonu kaldırdı uzun küpeli kız.

“Buyrun?” dedi yalnızca.

Biraz dinledi.

“Hayır,” dedi sonra. “Sanmam.”

Biraz daha dinledi.

“Gerek olacağını sanmam,” dedi sonra. “Önemsemesen daha iyi olur bence.”

Dinliyor muyum diye bana bir göz attı. Dinlemiyordum.

“Sen bilirsin,” dedi kapamadan önce. Kapayınca bakır küllüğü eline alıp, külleri ve söndürdüğüm sigarayı tezgâhın altındaki çöp kutusuna döktü. Tablayı silmeden yerine koydu. Yüzüme bakıyordu bir yandan da. Konuşma bitmiştir demeden, konuşma bitmiştir ancak bu bakışla ifade edilebilirdi.

Söyleyecek akıllıca bir şey bulamasam da, burada biraz daha kalmaya karar verdim.

Sırtımı tezgâha döndüm.

“Bugünün gazeteleri var mı?” dedim.

“Anlamadım?” dedi uzun küpeli kız.

“Gazete,” dedim. “Bugünün gazeteleri. Bakarsın yine uğrayacağı tutar Orhan’ın. Beklerken okuyayım şuralarda bir yerde.”

Sevimli barmaid gitti. Yerine ne yapacağına karar vermekte zorlanan tek kulağında küpe, desensiz krem rengi bir kumaştan uzun elbise giymiş, kısa saçlı bir kız geldi.

“Lütfen...” dedi güvensiz bir sesle.

“Lütfen ne?” dedim geriye dönerek.

“Lütfen gidin,” dedi sorumun üstüne atlayarak.

“Neden?” dedim. “Bıktım İstiklal Caddesi’ni arşınlamaktan sabah sabah. Burası güzel. Belki gelir Orhan. Sen de bir kahve yaparsan...”

“Kapalıyız.”

“Kapalıyız,” diye taklit ettim onu. Barı, şişeleri, bardakları, hasır tabureleri gösterdim elimle. “Sevdim burasını.”

“Lütfen zorluk çıkarmayın,” dedi. “Gidin. Yapacak işlerim var.”

“Eh,” dedim hasır taburelerden duvara en yakınına doğru yürürken. “Kahve yapmasan da olur.”

Sırtımı duvara yaslayıp oturdum. Bir sigara daha yaktım. Sininin üzerindeki çay bardağı altlığı büyüklüğündeki küllüğe koydum sigaramı. Duman alışkın alışkın yükseldi tavana doğru. Dumanı seyretmeye başladım.

Kız bana bakıyordu bundan sonraki hamlesinin ne olabileceğini düşünüyor gibi.

Ama bir hamle tasarlamasına gerek kalmadı.

Ağır kapı kımıldayınca gözleri oraya kaydı birden. İçeri bir çam yarması girdi önce. Ardından daha makul ölçülere sahip bir delikanlı.

Çam yarmasının boyu benimkinden uzundu. Kafasını tümüyle kazıtmıştı. Kalın ensesi varla yok arası duruyordu omuzlarının üstünde. Bıyıklarını kesmeye kıyamamıştı ama. İki yandan çenesinin altına kadar uzatmıştı. Kendisine bir söyleyen olsa hiç hoşlanmazdı mutlaka, ama yüzü köylü yüzüydü. Göbeğinin gerginleştirdiği bir Galatasaray formasının üstüne deri bir yelek giymişti. Kalın bacaklarında eskimiş bir blucin vardı. Bu kıyafetle kendi barım olsa içeri almayacağıma karar verdim.

Ardından giren delikanlıyı kasaya oturturdum bak.

İnce uzun bir suratı vardı. Saçlarını geriye taramış, öyle durması için jölelemişti. Gözleri dört yöne de aynı anda bakıyordu sanki. Sakalları üç

dört gündür kesilmemişe benziyordu, ama denetimliydi. Tişörtü temizdi. Ayağındaki bol kesimli blucin temizdi.

Önce küpesi uzun kıza baktılar. Sonra bana. Jöleli saçlı delikanlı, durumu değerlendirip, o an için tehlikeli olmadığıma karar vermiş olmalı, kıza doğru ilerledi. Çam yarması beni gözetlemeye devam ederek geride kaldı. Oğlan barın üstünden kıza doğru sarktı. Alçak sesle bir şeyler konuştular.

Ben kül tablasından yukarı doğru nazlı nazlı süzülen sigara dumanlarını seyrediyordum hâlâ.

Jöleli saçlı oğlan sonra bana doğru ilerledi. İyice tepemden bakıp, üstünlüğünü fiziksel olarak kabullendirmek için dizlerimin hemen yanına kadar yaklaştı. Ben olsam öyle yapmazdım.

“Kapalıyız ahbap,” dedi. Sonra yukarıdan aşağıya bakarak, “Gitmen gerekiyor,” diye devam etti.

Kendisini ilk kez görüyormuşum gibi yukarı baktım oturduğum yerden.

“Önemsemeye karar verdin demek,” dedim.

Ne dediğimi duymamış gibi yaptı.

“Çekip gitmezsen arıza çıkacak haberin olsun,” dedi.

“Ayıp yahu,” dedim, elimi belime dayayıp ağır ağır ayağa kalkarken. “Orhan’a babasının bir arkadaşından selam getirmişiz şurada, insan bir kahve çay ikram edeceğine böyle ters ters konuşur mu?”

Ayağa kalkınca kendisinden daha uzun ve iri olduğumu gördü. Geri adım atmadı ama.

“Şeyda akşama geleceğini söylemiş sana, uzatmışsın sen de,” dedi saçı jöleli delikanlı. “Orhan’a söyleyeceğin bir şey varsa, bana söyle, iletirim ben.”

“Orhan’ın sen olmadığından emin misin?” dedim.

Kendini tutamadı, çok komik bir şey söylemişim gibi güldü. Arkada duran çam yarması da güldü aynı anda, gırtlağında soluk alması için bir delik açılmış gibi tuhaf bir sesle.

Sonra ciddileşti birden jöleli kafalı.

“Orhan’a benzer bir halim var mı?” dedi adının Şeyda olduğu anlaşılan kıza dönüp. “Var mı Allah aşkına?”

“Orhan senden daha yakışıklı Kıbrıslı,” dedi uzun küpeli Şeyda.

Arkadaki çam yarması bir kez daha güldü.

Eğilip sigaramı aldım kül tablasından.

“Kıbrıslı...” dedim kendi kendime konuşur gibi. “Güzel isim. Kimse unutmaz.”

“Buralarda sık sık hatırlanırım,” dedi Kıbrıslı.

“Şu arkandaki arkadaş da katkıda bulunur hatırlanmana herhalde,” dedim.

“Öyle de söylenebilir,” dedi Kıbrıslı. “Arada sırada eğlentiye onu da katarım.”

Çam yarması yine güldü.

“Görmeyi isterdim nasıl eğlendiğinizi,” dedim. “Madem misafirperverliğiniz üstünüzde değil, voltamı alayım bari ben. Bugün olmadı, ama belki bir gün beraber eğleniriz.”

Cüzdanımı çıkardım. İçinden bir kartvizit aldım. Bara doğru bir iki adım attım. Kıbrıslı önümden çekildi. Çam yarması gözleriyle takip etti beni. Gülmüyordu şimdi.

“Bir kaleminiz var mı orada?” dedim uzun küpeli Şeyda’ya.

Kız tezgâhın altında telefonu aldığı yerden bir Bic çıkarıp bıraktı barın üstüne.

Kartvizitin arkasına “Tuğçen Yavaş artık aikido çalışamayacakmış” yazdım. Kartı ismimle adresim yazılı yüzü yukarıda, barın üstüne bıraktım. Kalemi de yanına. Sigaramı kocaman kül tablasına bastırdım.

“Geldiğinde söyleyin, arasın beni,” dedim. “Önemlidir biraz.”

“Vallaha biz kartını veririz,” dedi Kıbrıslı. “Arayıp aramamak onun bileceği şey.”

“Arasa iyi olur,” dedim.

“Ben de söylerim aramasını,” dedi uzun küpeli Şeyda.

“Teşekkür ederim,” dedim kıza. “Soyadınızı bağışlar mısınız?”

“Tapan,” dedi kız, şaşkın bir gülümsemeyle.

“Tekrar teşekkür ederim,” dedim “Hadi hoşça kalın. Belki bir akşam uğrarım.”

Ellerimi montumun içine sokup kapıya doğru ilerledim. Çam yarması yolumdan çekilmek için geriye bir adım attı. Köylü yüzünde bir gülümseme kırıntısı kalmıştı. Ama doğrudan gözlerime bakıyordu.

“Sana da eyvallah ahbap,” dedim önünden geçerken.

Sesini çıkarmadı.

Kalın demir kapı arkamdan kendi kendine kapandı sanki. Sokağa ağır adımlarla tırmandım.

İstiklal Caddesi biraz daha kalabalıklaşmış, hava biraz daha ısınmıştı. Montumu omzuma alıp insanların arasından ilerledim. Benden başka herkes nereye gideceğini biliyor gibi yürüyordu. Bundan hoşlanmadım. İnsan düşünürse kendisine ulaşılacak bir hedef belirleyebilirdi. Boğaz'ı su üstünden aşmaya karar verince, Kanka Bar'da ikram etmedikleri kahveyi buralarda bir yerde içme arzumu gemledim. Adımlarımı hızlandırdım benden başka herkes gibi.

Sıraselviler Caddesi'nin başında, yönü aşağıya doğru bekleyen taksilerden birine atladım.

"İskeleye," dedim adama.

Şoför rahatı bozulmuş gibi çalıştırdı aracını. Aracın içi çam yarmasıyla iyi arkadaş olmalarını sağlayacak kadar sarı kırmızılı süslerle doluydu.

"Yine zam geldi otogaza beyim," dedi İlkyardım Hastanesi'nin önünden geçerken.

Cevap vermedim.

"Bu kriz anamızı sikecek," dedi sonra.

Yine cevap vermedim.

Küstü sonra bana. İndiğim yere kadar hiç konuşmadı.

Kendi kendime söz verdiğim kahveyi, vapurun arka üst güvertesinde ayaklarımı kenardaki demirlere uzatmış vaziyette içtim. Şehir suyundan yapıldığı için acı bir tadı vardı. Yine de kahveydi işte.

Kadıköy'de inince, bu kez orada bekleyen taksicilerden birini daha mutsuz ettim "Moda!" diyerek. Yukarı çıkana kadar başını iki yana salladı durdu.

Nereye gideceğimi tam olarak bilemediğim için, dondurmacıların olduğu meydana kadar gitmesine izin verdim adamın. Taksimetrede yazan ücreti yuvarlayıp, paranın üstünü beklemeden indim.

Aradığım türden bir kamyoneti gözleye gözleye Moda Caddesi'nde geriye doğru yürümeye başladım. Çok yürümem gerekmedi. Küçük bir marketin önünde çift sıra park etmiş, flaşörlerini yakarak duruyordu Coca-

Cola dağıtım kamyoneti. İçinde kimse yoktu. Bir sigara yakıp beklemeye başladım.

Genç bir adam çıktı bakkaldan elinde kâğıtlarla. Aceleyle direksiyona geçmeye niyetliydi. Kendisine yöneldiğimi görünce merakla durdu, baktı.

“Bir şey soracaktım,” dedim adama. “Yeni Moda Gıda Pazarı nerede biliyor musunuz?”

Boş olan elindeki kalemle kafasını kaşıdı. Hatırladı sonra. Karşıdaki sokağı gösterdi.

“Şu sokaktan dosdoğru devam et,” dedi. “Yol ikiye ayrılır. Soldan ilerle. İlkokulun karşısındaki sokağa gir, biraz ileride aradığın market.”

“Sağ ol,” dedim. “Kolay gelsin.”

Cevap vermeden kamyonetinin şoför mahalline tırmandı.

Gösterdiği sokağın adı Cem Sokak’tı. Karşıya geçtim, sokağa girdim. Söylediği yöne doğru yürümeye başladım.

Coca-Cola yer tarif etmeyi iyi biliyordu doğrusu. Dar sokaklarda kendi evime gidiyor gibi ilerledim.

Sonra durdum.

Yeni Moda Gıda Pazarı’nı tam gazetedeki fotoğrafın çekildiği açıdan görüyordum şimdi.

Hiç de yeni moda bir hali yoktu. Tabelası Coca-Cola’nın armağanıydı belli ki, marka büyük, marketin adı küçük yazılmıştı. Kapının iki yanında çocukların okuldan dönerken harçlıklarını yatıracakları ıvır zıvırın stantları sıralanmıştı. Hepsinin önünde ters çevrilmiş bir içecek kasası duruyordu. Kasanın üstünde oturan yoktu.

Tuğçen Yavaş’ın evinin balkonu marketin sol üst tarafına denk geliyordu. Açık balkon kapısında, içeriyi görmemenizi sağlayan çiçekli bir perde kımıldıyordu. Dışarı doğru duvara dayanmış demir parmaklıklı bir kapı vardı. İçi boş bir saksı engelliyordu kapının kendi kendine kapanmasını. Balkonun kapısının açık olmasına şaşırdım. Apartmanın girişi, markete köşe gelen sokağın içinde olmalıydı. Balkondan atlayan birisi, iki adımda, atlayışını görebilecek evlerin görüş sahasından rahatlıkla çıkabilirdi. Sonrası kolaydı. Gece olsa, sokak lambalarının aydınlatma gücüne bağlı olarak tersi de yapılabilirdi.

Nereye gittiğini bilen birinin hızlı adımlarıyla marketin önünden geçtim, sokağın köşesini dönüp, ilerledim. Cihan Apartmanı'nın girişi iki pencere ötedeydi. Mimar, kim bilir kaç yıl önce, evin bu daha dar sokağa bakan cephesine balkon koymaya gerek görmemişti. Apartmanın demir ve buzlu camdan oluşmuş giriş kapısı kapalıydı. Cama bir sürü çıkartma yapıştırılmıştı. Kapının çevresini hızla gözden geçirdim. Zil butonlarının yalnızca tekinde, o da üst katlara denk gelmesi gereken dairelerden birisininkinde bir isim yazılıydı: Yüksek Mimar Bülent Avcı.

Sokağın sonuna kadar hızlı hızlı yürüdüm. Bitiminde duvardaki sokak ismini yazan tabelaya baktım, başımı sallayıp geriye döndüm. Önünden geçerken Tuğçen Yavaş'ın balkonunu bir kere daha kontrol ettim, sonra markete kadar ilerledim. İçeri girip şansımı denemeye karar verdim.

Tek hatam, marketin önünde, hangi sigarayı alacağına karar verememiş biri gibi biraz fazla dikilmek oldu herhalde.

"Ne dolanıyorsun it gibi öyle evimin önünde?" diye bağıran şirret bir kadın sesiyle kafamı kaldırdım.

Tuğçen Yavaş'ın katilinin atladığı ileri sürülen balkondan bağırıyordu altmış yaşlarında, başı bağlı, çirkin suratlı bir kadın.

6. BÖLÜM

"Boyu devrilesiye..." diye bağırmaya devam etti çirkin kadın. "Ne dolanıyorsun fır fır evin etrafında?"

Ne diyeceğimi bilemedim bir an.

Kadın balkonun demirlerine dayanmış bağırmaya devam ediyordu. Çevreden pencereler açılsa, sokaktan geçenler durup kulak verse daha çok memnun olacak diye düşündüm.

"Hırlı mıdır, hırsız mıdır? Yüzüne bakan da adam zanneder. İşin yok mu senin?"

Çevreden pencereler açılmadı, sokakta durup bize doğru bakan olmadı.

"Teyze, sakin ol," demek geldi aklıma sadece.

"Nereden teyzen oluyorum senin?" diye bağırmaya devam etti kadın. "Nereden teyzen oluyorum senin? Manyak mısın, sapık mısın nesin? İnsanların evinin içini ne hakla dikizliyorsun ha? Şimdi gelirsem aşağıya..."

Yapacak bir şey yoktu markete girmekten başka. Cevap verirsem gerçekten açılacaktı pencereler.

Kapıda sesleri duyup dışarı yöneldiği anlaşılan bir adamla karşılaştık. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı adamın. Benim içeri yöneldiğimi görünce, o da geri çekildi.

Biz içeri girerken kadın hâlâ bağırıyordu balkondan.

"Kazık kadar boyuyla... Utanmaz arlanmaz... Bir de cevap veriyor. Ne günlere kaldık ya Rabbim..."

Adam gülümsemeye devam ediyordu.

"Deli mi bu kadın?" dedim adama.

"Daha beter," dedi adam. "Zaten terelelliydi, gazetede öldürülen kızın evi diye kendi evinin fotoğrafı çıkınca iyice tozuttu."

"Yapma yahu?" dedim. "Kim öldürüldü?"

“Bir tiyatrocu kız vardı şu üstteki evde. Dün akşam vurdular zavallıyı. Gazetecinin teki de, kızın evi diye bizimkinin evinin fotoğrafını basmış gazeteye, gelen geçen o eve bakıyor sabahtan beri. Mefharet Teyze de iyice dellendi işte gördüğün gibi.”

“Yapma yahu?” dedim yeniden. “Kimin yaptığı belli mi bari?”

“Vallaha her kafadan bir ses çıkıyor ama ortaya çıkmadı bir şey henüz.” dedi marketin sahibi olduğu anlaşılan adam. “Bakalım. Polis bir zaman sonra yakalar diye bekliyoruz. Ne istemiştiniz?”

Bir sigara istedim. Kasanın arkasında üst üste duran paketlerden birini aldı koydu tezgâhın üzerine.

Parasını verirken sordum.

“Kızın evi hangisi peki?”

“Bir yandaki apartman,” dedi marketin sahibi.

Sigaramla paranın üstünü alıp çıktım. Mefharet Hanım fırtınası içeriye girmişti. O tarafa fazla bakmamaya çalışarak binalara bir göz attım. Marketin bulunduğu apartmanın iki yanında, balkonlu iki apartman vardı. Her ikisinin de yan cepheleri daha dar sokaklara bakıyordu. Fotoğrafçının aceleden mi, yoksa başka bir nedenle mi konu mankenini yanlış evi gösterirken çektiğini çıkaramadım.

Tuğçen Yavaş’ın evinin balkon kapısı kapalıydı. Mefharet Hanım’ın balkonundan biraz yüksek bir balkondu bu. Tam bir ikinci kat balkonu.

Dışarıya açılan pencerelerin tümü sıkı sıkıya korunuyordu perdelerle.

Bu sefer doğru evin doğru yönüne ilerledim. Köşeyi döndüm. Cihan Apartmanı’ndan daha yeni bir yapıydı Şemsi Bey Apartmanı. Dış kapı açıktı. 4 numaralı kapı zilinin üstünde yalnızca “Yavaş” yazıyordu.

Oldu olacak, kırıldı nacak dedim kendi kendime, içeri girdim. Temiz bir apartmandı Şemsi Bey apartmanı. Kapının hemen yanındaki panoda asılı aidat borçları listesinde hiçbir dairenin borcunun altı kırmızıyla çizilmemişti. Karşı duvardaki sıra sıra posta kutularına baktım. 4 numaranın içinde bir şeyler vardı.

Kararsızlıkla bir an duraladım.

Tuğçen Yavaş’a borcum ne kadar büyüktü?

Kendisini Levent’te bir yerlere bırakmayı reddeden adamın, kendisine gelmiş bir mektubu alıp okumasına kızar mıydı, kızmaz mıydı?

Oldu olacak dedim kendi kendime yeniden. Posta kutusunun kilidine alıcı gözüyle baktım. Sıradan bir posta kutusu kilidiydi. Anahtarlığımı çıkardım. Kendi posta kutumun anahtarlarıyla denedim şansımı. Yuvaya tam olarak girmedi anahtar, ama girdiği kadarı bile içerideki dili çevirmeye yetti.

İki ayrı bankadan kredi kartı ekstresi olduğunu sandığım pencereli iki zarfın arkasında, daha büyükçe bir zarf daha vardı. Hızla montumun içcebine attım üç zarfı da. Posta kutusunun kapağını eski haline getirdim.

Bilinçsiz bir şekilde tuttuğum soluğumu gürültüyle saldığımı fark ettim sonra.

Tamam, yaşlanıyorsun ama bu kadar da değil Remzi Ünal dedim kendi kendime.

Bilinçle derin bir nefes alıp *hara*'mı şenlendirdim. Bıraktıktan sonra merdivenlere yöneldim.

Üst kat koridoru karanlıktı.

Olması gereken yerdeki merdiven otomatiğini buldum duvarı ellerimle sıvazlayarak. Koridor aydınlandı.

4 numaranın kapısının kilidi posta kutusunun kilidi kadar dandik değildi elbette.

Lizbon Hırsızlar Pazarı'ndan aldığım maymuncuğu çalıştırdım. Hızlı ve sessiz.

Fazla direnemedi kilit.

Merdiven otomatiğinin süresi bitip, koridor yeniden karanlığa büründüğünde içerideydim.

Al sana Mefharet Hanım dedim kendi kendime.

Kapıyı ardımdan kapadığımda yeniden tuttuğum soluğumu verdim. Hiç kımıldamadan gözlerimin çevredeki loş ışığa alışmasını bekledim.

Koridorun solunda mutfak olması gereken yerden gelen buzdolabının sesinden başka çıt yoktu evin içinde.

Önce içinde bulunduğum antreyi gözden geçirdim.

Küçük bir aynalı dolap vardı yalnızca. Ortalıkta ayakkabı terlik görünmüyordu. Temizdi yerler falan.

Sonra salona ilerledim yavaşça.

Tuğçen Yavaş yaşasa çok kızardı herhalde gördüğüm manzara karşısında.

Birileri sıkı bir arama yapmıştı salonda. Daha doğrusu kütüphanede anlaşılan.

Girişte durup, perdelerin sızdırdığı ışıkta görebildiğim kadarıyla salonu gözden geçirdim.

Monte edilebilen demir profillerin arasına uzatılmış tahta rafların üzerindeki kitapların neredeyse tümü yere indirilmişti. Teker teker elden geçirildikleri, tümünün dağınık oluşundan belliydi, blok halinde yere atılmış deste yoktu hiç. Birileri oyun kâğıtlarını yere saçar gibi saçmıştı kitapları. Kimilerinin üstüne basıldığı belli oluyordu.

Salonun geri kalanında bir karışıklık yoktu. Anlaşılan arama kütüphaneyle sınırlı kalmıştı.

Fazla gösterişli olmayan ama temel konfordan da vazgeçilmemiş tipik bir öğrenci evinin salonu gibiydi burası. Yerde yalnızca küçük bir kilim vardı. İskandinav tipi yalın bir kanepeyle, iki koltuk üçlü bir takım oluşturuyordu. Üçgenin karşısında, duvara bitişik başlayan kütüphanenin bittiği yerde tek kişilik bir yatağın yarısı büyüklüğünde kare bir minder vardı. 37 ekran televizyon, iki pencerenin arasındaki boşlukta, yerde duruyordu. Yanında anteni dışarıya çekilmiş bir radyo-kasetçalar vardı. Sırtı pencerelere dönük tekli koltuğun kanepeyle birleştiği yerdeki boşluğa, ayaklı bir abajur yerleştirilmişti. Oturma grubunun önündeki aynı yalınlıkta sehpanın üzerinde yalnızca bir telefon vardı. Telesekretersiz, her elektrikçi dükkânında satılan, kolay bozulan cinsten bir telefon. Kilimin üstünde kan lekesi gölgeleri yoktu. Ortalıkta kaset de görmedim.

Salona bakarken içime tatsız bir düşünce düştü.

Hemen dönüp arkama baktım. Sanki o dakika kapı tıpkı benim yöntemime benzer bir yöntemle kurcalanıp içeri silahlı külahlı birtakım adamlar girecek gibi.

Sakin ol Remzi Ünal dedim kendi kendime.

Tamam, bazı kuralları yıkmış olabilirsin. Kendine özel dedektifim demeni sağlayan yasadaki kurallar arasında posta kutularından mektupları aşırmak, evlerin kapısını Lizbon anahtarlarıyla iğfal etmek gibi haklar yok, anladık. Ama her davetsiz girdiğin evde basılacaksın diye de bir kural yok.

Böyle bir kural olsun olmasın, tadım kaçmıştı.

Zaten burada fazla oyalanmanın anlamı da yok dedim kendi kendime. Kimler, kütüphanede neyi aradılarsa ya buldular ya bulamadılar. Buldularsa aldılar. Bulamadılarsa, onların bulamadıklarını muhtemelen ben de bulamam. Ya da bakarsın buldum bile.

Kapıya kulağımı dayayıp dışarıyı dinledim. Ayak tıkırtısı, çocuk gürültüsü, hoşça kal şamatası yoktu.

Şimşek hızıyla çıkıp kapıyı sessizce çektim arkamdan. Bu apartmanın da meraklı bir Mefharet Hanım'ı olabilirdi.

Koridor karanlıktı.

Derin nefesler almadım merdivenlere yönelmeden önce. Sabah uyanır uyanmaz kendine yarımgün kafa izni veren bir muhasebecinin hafif pişman aceleciliğiyle indim aşağıya.

Posta kutularının önünden hızla geçtim.

Dışarı çıkınca, geldiğim yönün aksine ilerledim. Sokağın bitiminde yavaşladım. Bir sigara yaktım. Marketçinin verdiği paketten değil, kendi paketimden. Ağır ağır Moda Caddesi yönüne doğru yürüdüm. Üç beş adımdan sonra attım sigarayı.

İnsan Moda'ya gelince, burundaki çay bahçelerinde oturup bir kahve içmeli dedim kendi kendime. Yeniden dondurmacıların olduğu meydana doğru yürüdüm. Benim gibi işsiz güçsüz dolanan epey insan vardı ortalarda. Gidip İstanbul Yarımadası'nı en iyi gören bir yere, okuldan kaçmış bir kız ile oğlanın iki masa ötesine oturdum.

Elinde çay tepsisiyle dolaşan garsona bir kahve söyledim.

Tuğçen Yavaş'ın posta kutusundan aldığım zarfları, montumun içcebinden çıkardım, masaya koydum.

Pencereli iki banka zarfı. Ne alıcının ne göndericinin adı ve adresi yazan saman kâğıdından yapılma sessiz başka bir zarf.

Garson kahvemi getirene kadar manzaradan çok zarflara baktım. Bir yudum aldım sonra kahveden, bu da şehir suyuna yapılmıştı, acıydı.

İki masa ötedeki kız annesinden şikâyet ediyordu. Oğlan sinemaya gitmeyi önerdi. Kız oğlanla karanlık bir salonda bulunmaya daha hazır değildi anlaşılan, kabul etmedi.

Sessiz zarfın arka yüzü de sessizdi.

Bana böyle üç zarf gelse, hangisinden başlardım açmaya diye düşündüm. Banka zarflarının sürpriz katsayısı düşüktü. İnsan parasıyla ne yaptığını az çok bilir, toplama işleminin sonucudur şaşırtıcı olan.

Önce daha çok reklam yapan bankanın zarfını açtım.

Şaşırtıcı bir şey yoktu.

Tuhaf rakamlar yoktu kredi kartı harcama ekstresinde. Daha öncekiler zamanında ödenmişti, bu ekstredekilerin son ödeme tarihine bir haftadan çok zaman vardı.

İkinci banka zarfından da heyecanlı şeyler çıkmadı. Bu kredi kartını daha çok kullanırsa, Paris'e bir uçak bileti kazanma ihtimali vardı ekstrenin yanındaki broşürlerden anlaşıldığına göre, ama Tuğçen Yavaş artık hiç para harcayamayacaktı. Paris'e de gidemeyecekti doğallıkla.

Ekstreleri zarflarına geri koydum.

Bu hesaplar kapatılana kadar kim bilir kaç mektup gidecek dedim kendi kendime Şemsi Bey Apartmanı'nın 4 numaralı posta kutusuna. İki banka da, limitleri çok yüksek olmayan birer kredi kartı müşterilerini kaybetmişlerdi, haberleri yoktu.

Kahvemin acılığının yanına bir de soğuması eklenmişti şimdi. Kız ile oğlan ben ekstrelere bakarken kalkıp gitmişlerdi.

Saman kâğıdından sessiz zarf, öyle duruyordu masanın üzerinde.

Ortalıkta dolanan garsona el ettim. Sahte bir aceleyle masama doğru yürüdü.

“Buyur abi,” dedi gözü başka masalarda.

“Bir kahve daha getir,” dedim. “Çok sıcak olsun ama.”

“Emrin olur abi,” dedi önümdeki kahveyi alırken. Yaylana yaylana ocağa doğru gitti.

Bir sigara yakmak için kahveyi getirmesini beklemedim. Zarfı açmak için de.

Bu akşam ne yapsam acaba diye düşünmeme gerek kalmadı dedim kendi kendime zarftan çıkan şeyi görünce.

Zarftan ne birilerinin çıplak fotoğrafları, ne tehdit kokan bir mektup, ne bir bilgisayar disketi, ne de kurumuş bir gül çıktı.

Zarftan çıkanı elinde tutan kişi, İstanbul'un tanınmış özel tiyatrolarının birinde, saat 21.00'de başlayacak *Utanmaz Uşak* adı oyunu C sırasının 12 numaralı koltuğunda seyretmeye hak kazanıyordu.

Zarfa başka bir şey yoktu.

İki parçaydı bilet. Toplam tutarın ne kadarının KDV ve belediyeye gittiğini bildiren numaratörlü büyük parçayla, ona zımbalanmış küçük yer belirten parça. Hangi tiyatrodan hangi oyunu göreceğiz büyük parçada yazılıydı. Oyunun yazarının adı yoktu.

Nereden ne zaman eseceği belli olmayan rüzgâr bileti uçurmasın diye, köşesini sigara paketimin altına sıkıştırdım.

Bu zarftan da heyecanlı bir şey çıkmamıştı.

Saatime baktım sonra. Çok vardı oyuna. Bari iyi bir şey olsa dedim kendi kendime.

İçinde bir şey olmadığını bile bile, saman kâğıtlı zarfı bir kere daha yokladım. Sonra banka ekstre zarflarını ikiye katlayıp boş zarfa tıkıştırdım. Montumun cebine yerleştirdim. Bileti alıp cüzdanıma koydum. İçinden acı iki kahveyi fazla fazla karşılayacak kadar para çıkardım. Masada duran şekerliğin altına sıkıştırdım. Ayağa kalktım.

Garson elinde kahve fincanı bana doğru geliyordu. Masayı terk edip çıkışa doğru yürüdüm.

"Abi kahve..." dedi.

"Sen iç artık," dedim parasını masaya bıraktığımı kafamla işaret ederek.

"Abi bir kusurumuz mu oldu?" dedi elinde kahve, dikilirken.

"Yok," dedim. "Birisi davet etti biraz önce, acele gitmeliyim."

Cep telefonum olmadığını fark edecek kadar uyanıktı garson, ama bunu söylemeyecek kadar da tecrübeli. Sesini çıkarmadı.

Canım taksiye binmek istemedi nedense. Yokuş aşağı yürüdüm. Tempom hızlı olmalı ki, hafif hafif terler oluştu alnımda, ama yavaşlamadım. Postanenin oralardaki korsan kitaplara, korsan CD'lere bakmadan yürüdüm. İskele çok kalabalık değildi, vapuru beklerken aşağı yukarı yürüdüm duvarlardaki afişlere baka baka. Vapur gelince o hızla en üst kata çıktım.

Rüzgâr, iki sigara ve sekiz on martı geçtik karşıya. Ne kahve, ne çay, ne de salep içtim.

Karaköy’deki taksici bir spor istasyonu dinliyordu radyosunda. Ben binince de kapatmadı. Yüzüme de bakmadı. Beşiktaş’a kadar milli takımın başarılarının arkasında yatan nedenleri ta Derwall’in görev yaptığı döneme kadar inerek irdeledi mikrofondaki üç futbol otoritesi. Şoför kafasını sallayarak dinliyordu söylenenleri. Barbaros Yokuşu’nu tırmanırken programa telefonla katılan dinleyiciler konuyu geçen haftaki maçların birine taşıdı. Ona göre federasyon göz göre göre taraf tutuyordu. Şoför bu görüşü de kafa sallayarak onayladı. Dikimevinin önündeki kırmızı ışıkta durmadı ama. Etiler sapağına geldiğimizde maçların televizyondan naklen yayın ihalesindeki kötü kokular hakkında bilgilenmeye başladık.

Koç Köprüsü’ne tırmandığımızda konu Fenerbahçe’nin kalecisinin sakatlığına gelip dayanmıştı. Sakatlığın ciddi olduğuna inanan bir dinleyici ile oyuncunun durumu abarttığına inanan başka bir dinleyici ilerideki kırmızı ışıklara kadar tartıştılar.

Şoför buradaki kırmızı ışıkta da durmadı.

Beş metre sonra durmaya mecbur oldu ama. Şöyle bir sarsıldım taksinin içinde. Kendisine yanan yeşili görünce, Levent Caddesi’nden hareketlenip gelen boş bir okul minibüsü, gelip yandan bindirdi içinde olduğum taksiye. Amansız bir havalı korna sesi, çatırdayan metal ve plastik seslerine karıştı. Kapılar öfkeyle açılıp kapandı. Yan yana iki araç yolu boydan boya kapadığı için arkamızdan kornalar yükseldi sonra.

Taksinin içinde oturup, benim taksiciyle okul minibüsünün şoförünün giderek kavgaya dönüşme eğilimleri gösteren tartışmalarını izledim biraz. Hâlâ açık kalan radyoda Galatasaray’ın son dakikada attığı golde ofsayt olup olmadığı tartışılıyordu. Sonra sıkıldım.

“Kesin ofsayt!” dedim yüksek sesle kendi kendime taksiden inerken. Evim yakındı, yürüyebilirdim artık nasıl olsa.

Şişli Terakki’nin köşesine gelene kadar devam etti arkamdaki korna sesleri.

7. BÖLÜM

Eve girerken bahçede apartman yöneticimize rastladım. Emekli subaydı kendisi. Çimlerin, çiçeklerin arasında iki büklüm mıntıka temizliği yapıyordu.

“En çok ne atıyorlar?” dedim, yanından geçerken.

“Oooo Remzi Bey...” dedi. “İnanır mısınız, bozuk para bile buldum. Ne var ne yok?”

“İyidir,” dedim. “Uğraşıyorum işte. Dolar bulursanız haber verin, ben atmıştım.”

“Ha ha ha,” diye güldü.

Posta kutum boştu. Ya da kilidi zaten bozuk olduğu için isteyen geçerken elini uzatıp beğendiğini almıştı.

Merdivenleri ağır ağır çıktım. İki gündüz uykumun birinde abuk sabuk şeyler çalıp uyandıran üst kattaki delikanlının annesiyle karşılaştım merdivende. Sevecen sevecen gülümsedik karşılıklı. Yöneticimizin bire bin katıp hakkımda anlattığı hikâyeler sayesinde komşularımın hepsiyle sevecen sevecen selamlaşıyorduk merdivende karşılaştığımızda. O iki yıl önceki sessiz muhalefet yok olmuştu apartmanda.

Eve girince aynen bıraktığım gibi olduğunu gördüm her şeyin.

Telesekreter hariç. Cihazın mesaj olduğunu bildiren ışığı yanıp sönüyordu. Bekle biraz dedim içimden telesekretere doğru. Deri montumu çıkarıp askıya astım. İççebine uzandım sonra, zarfları taşıyan zarfı çıkardım. Kullanılmayan misafir odasına girip, Tuğçen Yavaş’ın spor çantasının yanına bıraktım. Üstümdekileri çıkardım, yıkanmaktan yeşili solmuş TEMA tişörtümü ve yırtık blucinimi giydim.

Gidip adam gibi bir kahve yaptım kendime.

Akşam işten biraz erken kaçmış bir pazarlama elemanı gibi televizyona karşı ayaklarımı uzatıp kahvemi içmeden önce, telesekreterin düğmesine

bastım.

İlk mesaj *sensei'*dendi.

Yarınki çalışmayı bir saat erkene almak zorunda olduğunu bildiriyor, gelmemi şiddetle beklediğini ekliyordu.

"Bir haber var mı kızdan?" sorusuyla bitiriyordu notu.

Var, akşama tiyatroya gideceğiz dedim içimden telesekretere doğru.

İkinci mesaj sık sık telefon edip adını ve arama nedenini bildirmeyen kadındandı. Hep ben evde yokken arıyordu, bu sitede oturduğundan iyiden iyiye şüpheleniyordum kadının.

Üçüncü mesaj birtakım elektronik gürültülerden ibaretti. Bu boşluktan faydalanarak kahvemden kocaman bir yudum aldım. Kendi kahvem kimselerinkine benzemiyordu.

Elimi sigara paketine uzatmışken dondum dördüncü mesajın sahibini duyunca.

"Remzi Bey," diyordu gayet iyi hatırladığım ses. "Gece tam birde Pandora'nın kutusu açılacak. Gelirseniz sizi ilgilendiren bir şey de çıkabilir içinden. Bekliyorum."

Son mesajı bir kere daha dinleten düğmeye bastım.

"Remzi Bey," dedi yeniden, Şeyda Tapan'ın sesi. "Gece tam birde Pandora'nın kutusu açılacak. Gelirseniz sizi ilgilendiren bir şey de çıkabilir içinden. Bekliyorum."

Gayet netti ses. Dip gürültüsü, cızırtı falan yoktu. Bağlamalar, tefler de çalınmıyordu arka planda.

Sigaramı yaktım, kahveden bir yudum daha aldım.

Gittikçe popülerleşiyorsun Remzi Ünal dedim kendi kendime. Bu akşam iki randevun birden var.

Telesekreterin düğmesine bir kez daha bastım sonra.

Dördüncü mesaj oğlu uyuşturucuya kapılıp evden kaçan kadındandı. Daha sakinleşmişti kadın. Tane tane anlattı. Benden ses çıkmayınca, gazeteden başka bir meslektaşımı bulmuş, adam avans olarak bir alay parasını aldıktan sonra ortadan kaybolmuştu. Telefonları cevap vermiyordu. Giden para önemli değildi kadına göre, o oğlunu istiyordu. Lütfen yardım etmeliydim.

Şimdilik ancak kendime yardım edebiliyorum dedim kadına, beni duymasa bile. Sonra telesekreterdeki mesajları sildim.

Kahvemi bitirdim. Sigaramı söndürdüm. Hafif acıkmaya başlamıştım, gidip buzdolabını gözden geçirdim. Gördüklerimi beğenmedim. Bakkalın çırağının sabah bıraktığı ekmeğin köşesinden biraz kopardım, öylesine geveledim televizyona bakarken.

Ekmek bitince saate baktım.

Daha vakit vardı hazırlanmaya, epey vakit vardı, gecenin uzun sürmesi ihtimali de yüksekti. Yukarıdaki oğlanın gürültüye başlamamasını dileyerek gidip yattım.

Oyun iyi olsa bari dedim içimden uyumadan önce.

İçimdeki saat tık diye uyandırdı beni.

Doğru banyoya gittim. Tadını çıkara çıkara bir duş yaptım. Tıraş olmadan önce banyodaki buharları tahliye ettim kapıyı açıp. Aynadaki buğunun içinden belli belirsiz görünen suratımı kesmemeyi başararak bitirdim tıraşımı. After shave bile sürdüm.

Madem tiyatroya gidiyordum, adam gibi giyinmeliydim. Yatak odasında on dakika debelendikten sonra kravat, beyaz gömlek ve lacivert blazer'ımla kendimi bile şaşırttım.

Çoktandır beğenmediğim kadar beğendim kendimi kapının karşısındaki boy aynasında.

Merdivenlerden aşağı ıslık çalarak indim.

Sokağın başında durduğum taksinin şoförü, kılığıma bakıp sohbet girişiminde bulunmadı Harbiye'ye varana dek.

Zamanlamam iyiydi. Oyunun başlamasına yarım saat kala tiyatronun kapısından içeri girdim.

Gişenin önü boştu. Yaklaştım.

Gereğinden çok boyanmış gişeci kadın gazetelerin hafta sonu eklerinden birini okuyordu. Yanaştığımı hissedince kapatıp kenara koydu.

"Bu akşam için var mı yeriniz?" dedim.

"Kaç kişi?" dedi önündeki yer planını tükenmezkalemiyle işaret ederek.

Kendime iyi bir yer beğenmek ister gibi kafamı gişenin içine, yer planına doğru uzatıp baktım. C sırasının 12 numaralı koltuğunun hemen arkası

doluydu. E sırasında, sıra başında iki kişilik boş yere işaret ettim.

“Şurayı verebilir misiniz lütfen?” dedim. “Bir kişi.”

Gereğinden çok boyanmış kadın tek başına tiyatroya gelen adamın kim olduğunu anlamak ister gibi yüzüme baktı gişesine yaklaştığımdan beri ilk. Ona gülümsedim. Yüzümde aradığını gördü mü bilmiyorum ama lütfedip işaret ettiğim yerdeki karelerin soldakine tükenmeziyle bir çarpı attı. Bilet koçanı ve yer kuponlarıyla uğraştı bir süre. Sonra hepsini önüme sürüp sunduğu tiyatro keyfinin fiyatını söyledi.

Ödedim.

Kadife yollukların üzerinde yürüyerek içeriye doğru ilerledim. Koridor birden genişledi. Duvarlarında eski oyunların afişlerinin asılı olduğu fuayeye dönüştü.

Fuayede oturulabilecek altı sandalyenin altısı da, benden daha erkenci üç ayrı çift tarafından işgal edilmişti. Erkeklerin giyimi benden daha iyiydi. Köşedeki çay, kahve, soğuk içecek barına doğru ilerledim.

“Bir kahve,” dedim papyon takmış delikanlıya.

“Süt ister misiniz?” dedi delikanlı.

“Hayır,” dedim. “Kahveyi de biraz çok koy.”

Kahve hazırlanırken bir sigara yaktım. Yana doğru kayarak barın önünü boşalttım.

Arturo Ui afişinin altındaki çift sandalyelerinde birbirlerine doğru eğilmiş, alçak sesle konuşuyorlardı. *Meydan (Metinli Ortaoyunu Denemesi)* adlı oyun ile *Arturo Ui’nin Engellenemez Yükselişi*’nin afişi arasındakiler küs gibiydiler birbirleriyle. *Julius Caesar* afişine denk düşenlerse kıkır kıkır gülüyorlardı duymadığım bir dizi espriye.

Kahvem daha bitmeden ortalık kalabalıklaştı.

Beş kişilik bir grup geldi önce. Aynı işyerinden oldukları belliydi. Patırtılarıyla fuayeyi şenlendirdiler. Sonra kılık kıyafete boş vermiş üç üniversite öğrencisi. İki oğlan bir kız. Kızın kucağında dosyalar. Emekli olunca, kırk yıldır yapamadıklarını yapmaya kararlı lise müdürü giysili adam ile tiyatro akşamının her anının keyfini çıkarmaya kararlı karısı.

Daha da kalabalıklaşınca insanları birbirinden ayırt edemez oldum. Kimsenin gözüne bakmadan bitirdim kahvemle sigaramı. Fuayenin tavanı sigara bulutuyla kaplandı.

Salonun kapısında biletleri kesmeye hazır takım elbiseli adam belirince sigaralar söndürüldü, acele ama telaşsız adımlarla o tarafa doğru yöneldi kalabalık. Herkesin girmesini bekledim.

Oyunun başlamasına on dakika vardı.

Fuaye boşalınca ben de ilerledim salona. Yer gösteren adam son seferinden döneli çok olmuş, kapının dibinde bekliyordu. Biletimi uzattım. Yüzüme bakmadan önüme düştü adam.

E sırasının başındaki yerime oturdum. Her ihtimale karşı gömüldüm koltuğa.

C sırasının 12 ve 14 numaralı koltukları boştu.

Yer gösteren adam yanımdaki koltuklara dört kişi birden oturttu. Yer vermek için hafif kımıldadım yerimden.

Oyunun başlamasına beş dakika kala, baygın bir asansör müziği yükseldi, görmediğim birtakım hoparlörlerden.

Yer gösteren adam salona giriş kapısının üzerindeki raylı perdeyi hışırtıyla çekti.

C sırasındaki iki koltuk hâlâ boştu.

Salondaki mırıldanmalar biraz azaldı.

Asansör müziğinin şiddeti arttı sonra. Üzerinde yeni başlayan kıza ekstre gönderen bankalardan birinin adını taşıyan perde ağır ağır iki yana açıldı. Yukarıdaki ışıklar kapatılınca seyirciler şöyle bir kıpırdandılar.

Hepimize tanıdık gelecek bir oturma odasını seyrediyorduk şimdi. Gece olmalıydı, hafif karanlıktı ortam.

C sırasının sahibi gelmeyecek dedim kendi kendime.

Asansör müziği aniden kesildi. Salonun dikkati sahneye toplanmıştı tümüyle şimdi. Arkada bir hareketlenme oldu. Yerdeki halının boğduğu ayak sesleri geldi sonra. Biraz daha gömüldüm koltuğuma. Yer gösteren adam yanımdan geçti. Arkasında birisi daha vardı. Uşak kılığı giymiş birisi sahneye bağırarak adım attığında getirdiği adam C sırasının 12 numaralı koltuğuna oturdu.

Seyirciler uşağın kim olduğunu anlar anlamaz bir alkış tuttular.

Benim gözüm C sırasının 12 numaralı koltuğuna oturan adamdaydı.

Uzun saçları vardı. Kabarık, uzun saçlar. Yandan hafif profilini görebiliyordum. Görkemli bir burnu vardı. Omzunun iki yanından rengini

seçemediğim bir atkı sarkıyordu. Omuzları genişti.

Ben bu burnu tanıyordum.

Adam sanki yanlış yere oturtulmuş gibi kıpır kıpırdı. Kafasını kaldırmış sahnedeki uşağa bakarken, sağ elini saçlarının arasından geçiriyordu sürekli.

Ben bu adamı tanıyordum.

Uşak daha sahneye çıkar çıkmaz alkış almaya alışkın ve memnun, seyircilere hafif bir baş hareketiyle selam verdi çaktırmadan ve evin sahibinden şikâyet eden uzun konuşmasını sürdürdü. Seyircilerin gülmesini istediği yerleri sesindeki vurgularla belli ediyordu.

Uzun saçlı görkemli burunlu adam birisini arar gibi baktı C sırasının aşağılarına doğru. Bir elini yanındaki boş koltuğa koymuştu. Sürekli saçını düzeltiyordu öteki eliyle.

Sonra cebinden bir şey çıkarıp sahneden yansıyan ışığa tutarak inceledi. Doğru koltuktasın dedim kendi kendime. Yanlış olan Tuğçen Yavaş'ın yeri.

Birden tanıdım adamı.

Tiyatro yönetmeniydi adam.

Ali Mumcu. Hah, tamam, Ali Mumcu.

Tiyatronun zamanını doldurup doldurmadığının tartışıldığı bir televizyon programından hatırlıyordum adamı. Bağrış çağrış konuşurken orada da sık sık düzeltiyordu uzun saçlarını sağ eliyle arkaya doğru. Tiyatronun hiçbir zaman ölmeyeceğini kanıtlamaya çalışırken burnuna dikkat etmiş, sıkılıp başka kanala geçmiştim.

Ali Mumcu sonunda doğru numarada oturduğunu, ama yanındaki koltuğun gelmesi gereken sahibinin bir nedenden dolayı gelmediğini kabul etmiş gibi görünüyordu. Saç hareketleri azalmıştı. Sahneye bile bakıyordu şimdi.

Salondaki herkes de bakıyordu sahneye gözlerini ayırmadan. Uşağın kendi kendine konuşması bitince içeri giren hizmetçi kostümlü kızın etekleri Fashion TV'deki kızların etekleri kadar kabarık ve kısaydı. Üstelik yerli yersiz eğiliyordu yere doğru.

Uşağın söylediği bir şeyle bütün salon kahkahayla güldü. Ali Mumcu sanki bu kahkaha anını özellikle beklemiş gibi aniden kalktı yerinden. Omzunun iki yanından sarkan atkının iki ucunu iki eliyle tutarak özür diler

gibi eğildi aynı sırada oturan çifte. Yol verdiler, ama kötü kötü baktılar Ali Mumcu'ya.

Hızlı adımlarla yanımdan geçti sonra. Gözleri yerdeydi.

Ben sıranın başındaydım, özür dilemem gereken kimse oturmuyordu solumda. Ali Mumcu salonun arkasındaki kadife perdeyi açınca ben de kalktım.

Uşak bir espri daha yaptı.

Kahkahaların arasında yürüdüm arka kapıya doğru.

Dışarı çıkar çıkmaz yeni yakılmış bir puro kokusu vurdu burnuma. Fuaye boştu. Hızla çıkışa doğru ilerledim. Gişeyi geçip çıktım.

Ali Mumcu, içeridekilerin yerlerine yatarak güldüğü oyunun fotoğraflarının önünde durmuş, purosunu çekiştiriyordu akıp giden trafiğe bakarak. Kadife, uzun bir ceket vardı üstünde. Mor gömleğine kravat takmamıştı. Blucininin altında Clark'lar vardı. Bir eliyle sürekli saçlarını düzeltiyordu.

Yönetmeni kaçırmadığımı görünce yavaşladım. Ali Mumcu bana baktı. Tanınmış adamların hoşgörüsüyle gülümsedi.

Benim suratım ciddiydi galiba. Birisinin öldürüldüğünü haber verecektim bir kez daha bir tanıdığına. Ali Mumcu'nun da bakışları değişti halimi görünce.

"Ne berbat oyun değil mi?" dedi ama yine de.

"Evet," dedim. "Ama hayat daha berbat."

Ne diyor bu adam bakışlarıyla baktı bana.

Koluna girdim Ali Mumcu'nun. İrkildi bu beklenmedik samimiyetime. Bir adım geri attı. Kolunu elimden kurtardı. Burnuma yoğun bir rakı kokusu geldi.

"Kimi beklediğinizi biliyorum Ali Bey," dedim ona doğru bir adım atarak. "Yürüyelim mi biraz?"

Puro yere düştü.

"Nasıl kimi beklediğimi..." dedi eğilip puroyu yerden alırken. Aklına başka bir şey gelmiş gibi dikildi sonra birden.

"Seni mi yolladılar yoksa o pezevenkler?" dedi sağına soluna tedirgin bir bakış atıp.

“Beni kimse yollamadı,” dedim. “Biraz konuşmak istiyorum sizinle yalnızca.”

“Sen onu külahıma anlat,” dedi. “Çekil git şimdi başımdan. Ben konuşurum patronunla.”

Başımı iki yana doğru salladım dostça. Yeniden koluna girmeyi denedim.

Bu ona fazla geldi herhalde. Geriye doğru küçük bir adım atıp, boştaki ayağıyla bir tekme salladı bacağıma doğru. İyi bir tekmeydi. Tam dizimin yanına indi. Hafif sendeledim.

“Çekil git dedik ya lan!” diye bağırdı ardından yumruğunu sağdan çeneme doğru sallarken. “Siktir git!”

Bu kez gafilane davranmadım.

Acıyan bacağımı geriye çektim yumruk inmeden öne. Ardından ötekini. Gövdem bacaklarımın üstünde geriledi. Yumruk önümden geçti. Bir an boş bulunup savruldu Ali Mumcu. Sonra öteki yumruğunu hazırladı.

Daha kolu yukarıdayken girdim koltuğunun altına. Dirseğinden tutup aşağı doğru bastırdım. Hareket *sensei*’nin gösterdiklerine çok benzemedi ama işe yaradı. Kırık bir kukla gibi çöktü yere Ali Mumcu.

“Tamam,” dedim. “Sakin ol.”

Kol kola yürüyen bir erkekle kadın korkuyla duruverdiler üç adım ötemizde.

Yattığı yerden bir tekme daha salladı topuğuma doğru. Değdi, ama ilk tekme kadar acıtmadı.

“Sakin ol,” dedim. “Benimle baş edemezsin. Adam gibi konuşalım.”

Elimi uzattım tutup kalksın diye. Bize hayretle bakan adamla kadına bir gülücük salladım.

Tereddütle yüzüme baktı Ali Mumcu.

“Sen o pezevengin adamı değil misin yani?” dedi.

“Herhalde değilim,” dedim. Adamla kadın geçsin diye biraz kenara çekildim.

Uzattığım eli tutup kalktı. Üstünü başını düzeltti. Omzundan kaymış olan atkıyı eşitledi iki yandan.

Adamla kadın biraz uzaklaştıktan sonra dönüp yeniden baktılar bize.

“Siz kimsiniz peki?” dedi Ali Mumcu yüzüme bakmaya devam ederek. Siktir gitten üçüncü çoğul şahsa vites değiştirir gibi kolaylıkla geçmişti.

“Adım Remzi Ünal,” dedim. “Yalnızca sizinle biraz konuşmak istiyordum.”

“Hay Allah!” dedi Ali Mumcu, hiç gereği yokken eğilip paçasını düzeltti. “Eh, konuşalım bari bu şenlikli tanışma merasiminden sonra.”

“Hadi yürüyelim biraz,” dedim.

Taksim yönüne doğru yürümeye başladık. Üstüne başına bir iki fiske daha attı Ali Mumcu.

Cebimden paketimi çıkarıp dudağıma bir sigara yerleştirdim. Ali Mumcu’ya da teklif ettim. Aldı.

Bir hamburgercinin önünde durduk. Önce onun sigarasını yaktım, sonra kendiminkini. Yürümeye başladık yeniden.

“Eee?” dedi. “Yürüyoruz. Dinliyorum.”

“Bu sabah gazete okudunuz mu?” dedim.

“Sabah?” dedi kendi kendine gülerek. “Ben uyandığımda çocuklar eve dönüyordu okuldan. Ne demek bu şimdi? Sabah gazete okudunuz mu?”

İşte geliyor dedim içimden.

“Sabah,” dedim hafifçe yüzümü buruşturarak. “Sabah gazete okusaydınız boşu boşuna beklemezdiniz tiyatroda.”

Tam da kestanecinin önünde zınk diye durdu. Kestaneci umutlandı.

“Boşu boşuna da ne demek?” dedi sigarasını yere atıp. “Kimi beklemişim boşu boşuna?”

Önüme baktım. Bir kere daha sıkıldığımı hissettim insanlara tanıdıklarının ölüm haberini vermekten.

“Tuğçen Yavaş’ı kimse artık tiyatro sahnesinin önünde de, üstünde de göremeyecek,” dedim. “Maalesef.”

Yanıt beklediğim gibi olmadı.”

“Tuğçen Yavaş da kim?” dedi Ali Mumcu.

Kestaneci bana, ben kestaneciye baktık.

8. BÖLÜM

Şaşırma sırası bana gelmişti anlaşılan.

“Tuğçen Yavaş’ı tanımıyor musunuz gerçekten?” dedim sigaramdan derin bir nefes çekip.

Kestaneci bizi dinliyordu.

“Hayır,” dedi Ali Mumcu. “tanımalı mıyım?”

“Tiyatroda yanınızdaki koltuk onundu,” dedim. “Bileti bende.”

“Buyur buradan yak,” dedi Ali Mumcu. Yüzünde mahcup diyebileceğiniz bir gülümseme vardı. “Sahne mahne bir şeyler söyledin demin. Tiyatrocu muydu bu kız yoksa?”

“Evet,” dedim. “En azından kendisi öyle söylemişti bana.”

“Peki bacağını mı kırdı bu Tuğçen Yavaş, artık kimse onu sahnede göremeyecekse?”

“Keşke,” dedim. “Artık kimse onu sahnede göremeyecek çünkü dün öldürüldü.”

Kestaneci başını felsefeci bir tavırla iki yana salladı.

“Hassiktir,” dedi ikinci kez Ali Mumcu. “Öldürülmüş bir kız mı bilet yollamış oluyor şimdi bana, o tiyatroya?”

“Herhalde yaşıyordu bileti yollarken,” dedim.

“Boktan iş vesselam,” dedi Ali Mumcu. “Nereden de bulur beni böyle şeyler... Sen kim oluyorsun bu arada peki?”

“Kızla aikido çalışıyordum,” dedim.

“Aikido bu deminki numaralar mı oluyor?”

“Evet,” dedim.

“Bu Tuğçen Yavaş da biliyorsa o numaraları, buluşamadığımız daha iyi oldu belki de,” dedi Ali Mumcu.

“Ona tekme atmazdınız bence,” dedim. “Güzel kızdı.”

Kestaneci bir kez daha başını salladı.

“Hay Allah, özür dilerim,” dedi Ali Mumcu. “Özür dilerim gerçekten. Hem tekme için hem de söylediğim yakışık almadı.”

“Önemli değil,” dedim.

“Başın sağ olsun yine de,” dedi Ali Mumcu gözlerime bakarak.

Başımı salladım. Dikkatimi ayağımla çiğnediğim sigaraya verdim.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Duruma ne zaman uyanacak diye bekledim.

Ali Mumcu güldü.

“Akşamın bu saatinde elinde öteki bilet, yolumu gözlediğine göre, bu iş burada bitmeyecek,” dedi.

“Bitmezse sevinirim,” dedim.

“Kızla, neydi o dediğin...” dedi Ali Mumcu arkadaşça bir tavırla. “Aikido çalışmaktan daha başka bir biçimde ilgilenmiyormuşsun gibi geliyor bana.”

Kestaneci, hadi buna da bir cevap bul bakalım der gibi beklentiyle baktı yüzüme.

“Benim için fazla gençti,” dedim.

Ali Mumcu solumuzdan akıp giden otomobilleri inceledi onlara ilişkin önemli bir şey söyleyecekmiş gibi. Sonra içini çekti.

“İkimizin de çok merak ettiği şeyler var galiba,” dedi sonra. “Bir yer bulup, girip bir şeyler içsek. Bir şeyler içmem lazım böyle mevzuları konuşmadan önce.”

Kestaneciye baktım.

Eliyle ilerideki sokaktan dönün, orada var işareti yaptı adam bana. Başımla teşekkür ettim.

“Gelin hadi,” dedim Ali Mumcu’yla. “Galiba bulduk bir yer.”

Matrix Bar’ın kapısındakiler yerlere kadar eğilip karşılamaya niyet ettiler bizi, ama yüzümüzde eğlenmeyle ilgili bir iz bulamayınca sessizce çekildiler kapının önünden. Acayip karanlık bir yerdi burası. Temel aydınlatma masalarındaki Çin taklidi mumluklarda yanan kokulu mumlardı.

Daha oturmadan rakı istedi Ali Mumcu bizi karşılayan garsondan. Sonra kapıdan ve Tarkan çalan hoparlörlerden en uzak bir masaya oturduk karşılıklı. Üç beş genç çocuk bira içiyordu sağda solda. Erkendi daha anlaşılan.

Ali Mumcu, elleri yakasından sarkan atkının iki ucunda bekliyordu. Gözleri masanın köşesindeydi. Sesimi çıkarmadım. Omuzlarının üstünden kapıyı görüyordum. Giren çıkan yoktu.

Garson bir tepsinin üstünde bardaklarla geldi. Daha masaya bırakmasına izin vermeden susuz rakı bardağına saldırdı Ali Mumcu. Aceleyle kocaman bir yudum aldı. Durdu. Bana baktı. Gözleri çakmak çakmaktı. Bir yudum daha çekti sonra.

“Oh!” dedi arkasına yaslanıp. “Kendime geldim.”

Garson bana da rakı getirmişti kafasına göre. Burnumun altında daha fazla kokmasın diye biraz uzaklaştırdım önümden.

Bir yudum daha aldı rakısından Ali Mumcu. Sonra kafasını kaldırdı. Gözlerime baktı.

“Özür diledim mi senden deminki tekme için?” dedi. “Konuşalım şimdi.”

Yeniden çıkardım sigara paketimi.

“Tekmenin önemi yok,” dedim. “Asıl benim kusuruma bakmayın üstünüze geldiğim için.”

“Bıraksak mı şu özür dalgalarını artık,” dedi Ali Mumcu. “Sadede gelsek...”

“Gelelim,” dedim. Sustum.

Ali Mumcu da sustu. Sigaranın tekini uzattım. Aldı. Kokulu mumdan yaktı. Ben de kendiminkini.

Sigarasından bir nefes çektikten sonra elinde evirip çevirdi bir süre Ali Mumcu.

“Pekâlâ gelelim,” dedi sonra karar vermişçesine. “Birinci perde. Kendini çapkın zanneden bir tiyatro yönetmeni vardır. Günün birinde posta kutusunda bir zarf bulur. İçinde bir tiyatro bileti vardır. Hani belki romantik bir gece geçiririm, kim bu gizli hayranım diye kalkar gider. Sonunda biraz itiş kakıştan sonra kendini boktan bir barda, önce karşımdaki konuşsun diye bekleyen bir herifle bulur. Perde. Oyun bitti.”

Sigarasından bir nefes daha çekip yüzüme baktı.

Hak etmişti.

“Başkalarının hayatını değiştirmekten bıkmış bir özel dedektif, yardım isteğini reddettiği bir kızın, üstelik o akşam öldürüldüğünü öğrenince canı sıkılır,” dedim. “Kalkar neler oluyor diye bir bakayım der. Kızın posta

kutusunda bir zarf bulur. İçinde tiyatro bileti vardır. Kızı kim tiyatroya davet etti göreyim diyerek kalkar gelir. Kızı tanımadığını söyleyen bir tiyatro yönetmenine çatar. Önce o konuşsun diye bekler. Perde, ama oyun bitmedi.”

Sigaramdan bir nefes de ben aldım.

“Özel dedektifsin ha!” dedi Ali Mumcu.

“Evet,” dedim.

“Ben iki kez oynadım sahnede bir özel dedektifi,” dedi Ali Mumcu. “Kafadan gayri müsellah heriflerdi ikisi de, hele birisi.”

“Seyretmek isterdim,” dedim.

“Boktan oyunlardı,” dedi Ali Mumcu. “İkisi de iki seksen yattı İstanbul’da, turnede toparladık biraz.”

“Gerçeğini her gün yaşıyor İstanbul,” dedim. “Bu ara var mı oyun?”

“Bir tane var toparlamaya çalıştığım,” dedi Ali Mumcu. “Prodüksiyona falan başlamadık daha. Hesap kitap yapamıyorum.”

Arada bir denerdim böyle. Yine denedim.

“*Fizikçiler* mi?” dedim.

“Yok yahu,” dedi Ali Mumcu. “Nereden çıktı o da?”

“Hiç,” dedim. “Öylesine söyledim.”

Ali Mumcu öylesine söylediğimi ciddiye aldı.

“Kitabı var diye Türkiye’deki her amatör tiyatro grubunun oynamayı aklından geçirdiği bir oyunu elime bile almam,” dedi. “Bu oyunu ben yazdım. İyi bir şey olacak. Varlıkla yokluk üzerine.”

Dudaklarımı takdirle büktüm.

“Oyuncu kadrosu,” dedim. “Tamam mı?”

“Bakınıyorum,” dedi Ali Mumcu.

Ne demek istediğimi hemen anladı sonra.

“Senin kız...” dedi ağır ağır. “Tiyatrocuydu değil mi? Yoksa bu yüzden mi yolladı bileti bana? Rol mu isteyecekti benden?”

“Bilemem,” dedim. “Aklıma geldi.”

“Yapma yahu,” dedi Ali Mumcu. “Bak şimdi. Eğer bu böyleyse, tanımak isterdim kızı açıkçası.”

Rakısından bir yudum daha aldı. Bardağının boşaldığını görünce şaşırmış gibi yaptı. Benimkine baktı sonra.

“İçmiyorsun,” dedi.

“Eskiden çok içtim,” dedim. “Al bunu da.”

Barda oturan gereğinden çok dar gömlek giymiş bir kadın bize doğru bakıyordu. Ali Mumcu benim bardağımdan da kallavi bir yudum çekti.

“Oh be,” dedi yeniden, sanki yeni başlamış gibi. “Şimdi ne yapacaksın peki?”

“Sağda solda dolaşıp sorular sormaya devam edeceğim,” dedim.

“Sağda solda dolaşıp sorular sorarken eğleniyorsun anlaşılan,” dedi Ali Mumcu. “Bana soracağın soru da varsa çekinme lütfen. Bak, rakını da verdin bana.”

“Umumi istek üzerine birkaç tane sorabilirim,” dedim. Epeydir çekmediğim sigaramın külü uzamıştı, silktim.

“Sor bakalım.”

“Peşindekiler kim?” dedim.

“Hangi peşimdekiler?”

“Sana ilk yaklaştığımda başka birileri sandın beni. ‘Seni mi yolladı yoksa o pezevenkler?’ dedin.

“Ha, o mu?” dedi Ali Mumcu. Eliyle önemsiz anlamına gelen bir hareket yaptı. Hareketi bitirince saçlarını düzeltti.

“Merak ettim,” dedim. “Kim peşindekiler?”

“Eşşoğlueşekler,” dedi Ali Mumcu. Rakıdan bir yudum daha alacakmış gibi yaptı, vazgeçti sonra.

Bardaki kadın taburesinden aşağı kaydı bize baka baka.

Bir daha küfredebilir diye bekledim. Sigaramdan bir nefes daha çektim.

Küfretmedi Ali Mumcu. Saçlarını bir iki kez üst üste düzeltti.

“Geçen yılki oyunun afişinden borçlu olduğum bir matbaacı var,” dedi alçak sesle. “Peşimde pezevenk. Mafya gibi herifler. Ben de organizatörden alacaklarını alamadığım için sallıyordum. Artık sağda solda rahatsız etmeye başladılar. Telefon kesmedi, eve geldiler birkaç kere.”

Beni boktan bir matbaacının gorili zannetmesine bozulmadım.

“Bence öde parayı,” dedim. “Çok mu? Artık gittiğin oyunları bile izleme ihtimalleri olduğuna göre.”

“Doğru, abarttım,” dedi. Bir kez daha düzeltti saçlarını. “Sen öyle birdenbire koluma girmeye çalışınca. Son telefon konuşmamız tatsızdı.”

Gereğinden fazla dar gömlek giymiş kadın yanı başımızda belirdi. Ağzında bir çiklet vardı.

“İyi akşamlar beyler,” dedi yalan yalan sırıtarak.

“Güle güle,” dedim kadına, yüzüne bakmadan.

“Eğlenirdik biraz,” dedi beni duymamış gibi.

“Güle güle,” dedim sesimi biraz yükselterek.

“Tamam anam,” dedi kadın. “Bardayım ben. Canınız sıkılırsa el edin.”

“Niye yolladın kadını?” dedi Ali Mumcu. “Eğlenirdik biraz.”

“Sonra eğleniriz,” dedim. “Merak ettiğim başka şeyler var.”

“Bu salak dedektif rollerine hazırlanırken sizin meslekle ilgili yasayı da okumuştum,” dedi Ali Mumcu. “İnsanları sorgulamaya yetkiniz yok, değil mi?”

“Ne sorgulaması?” dedim. “Sohbet ediyoruz şunun şurasında.”

“Eh, sohbet edelim biraz daha o zaman,” dedi Ali Mumcu. Arkasını dönüp dar gömlekli kadının tarafına baktı.

“Range Rover’ın var mı?” dedim sigaramı söndürüp. Birdenbire yoğun bir temiz hava alma ihtiyacı duydum. Ama bastırdım.

“Buna içilir işte,” dedi Ali Mumcu, önüne döndükten sonra. Bir yudum daha götürdü kimin olduğu artık belli olmayan rakı bardağından. “Eğer Türkiye’de televizyon dizileri çekmeyen, adam gibi adam bir tiyatro yönetmeninin Range Rover alabileceğine inanan birisine rastlarsan, onlara o deminki numaralardan çekebilirsin rahatlıkla bir iki tane.”

“Audi?” dedim onu duymamış gibi.

“İn, in,” dedi Ali Mumcu. “Daha in. Sıksam ikinci el bir Renault alabilirim, ama ehliyetim yok. Niyetim de yok sınava falan girmeye.”

Bana benziyordu biraz demek ki. Sohbete devam ettim.

“Şu zarf,” dedim. “Ne zaman geldi?”

“Bilmem,” dedi Ali Mumcu. “Ben bu sabah buldum dışarı çıkarken. Dün eve gelirken çok sarhoştum, bakmadım bile.”

“Öğleden sonra uyandığını söylemiştin,” dedim.

Doğrudan yüzüme baktı Ali Mumcu. Bekledim ama saçlarını düzeltmedi.

“Uyanıksın ha?” dedi. “Sen bakma bana. Gözümü açtığım saat sabahtır benim için.”

“Nasıl bir zarftı?” dedim.

Bir an düşündü.

"Kendin bak," dedi sonra. Kadife ceketinin önce sol cebine, sonra sağ cebine baktı. Aradığını sağ cepte buldu. Çıkarıp rakı bardağının yanına bıraktı.

Biraz buruşmuştu saman kâğıdından yapılmış zarf. Üstünde adres falan yoktu evde kullanılmayan misafir odasındaki yutağın üstünde duran arkadaşı gibi.

"Evde uyurken..." dedim önünde rakı bardağını gösterip. "Kapının zili çalsa duymayacak kadar derin mi uyutur bu seni?"

"Belli olmaz," dedi Ali Mumcu. "Alacaklı gibi ısrarlı çalarlarsa uyanırım herhalde."

Bir tiyatro yönetmeninin en az bir özel dedektif kadar akıllı olabileceğini gösterdi sonra.

"Bir dakika," dedi parmaklarını şaklatıp. "Yanlış duymadıysam deminki tiradında posta kutusunda bulduğunu söyledin kızın tiyatro biletini. Yatar bu iş. Kız ayarlamadı benden rol kapmak için bu tiyatro hikâyesini."

Ben de onun kadar akıllıydım.

"Haklısın," dedim. "Yatar."

Garson tepemizde beliriverdi. Saçlarını arkaya doğru jölelemişti. Lekeli bir yeleği vardı.

"Buyrun abi," dedi.

Ali Mumcu'yla bakıştık. Parmağını bir daha şaklattı bilmiş bilmiş.

"Bana bir kahve getir," dedim. "Sütsüz olsun. Sıcak olsun."

"Benim keyfim yerinde," diyerek önündeki rakı bardağını işaret etti Ali Mumcu. "Al sana peşinde dolanılacak üçüncü bir kişi," dedi garson gittikten sonra.

"Üçüncü kişiden bahsetmişken," dedim. "Ayhan adında birini tanıyor musun?"

"Ayhan adında tanıdığım birileri var," dedi. "Ama bizim çevrelerin düzgün insanlarıdır. Aynı Ayhan'dan bahsettiğimizi sanmam."

"Orhan Sofuoğlu?" dedim aynı ses tonuyla.

Rakı bardağını sanki kaçacakmış gibi iki eliyle yakaladı.

"Hayır," dedi gözlerime bakarak. "Böyle bir soyadı olan birisini unutmam."

“Tümer Ateş peki?” dedim.

“Eşşoğlueşşek!” dedi cevap olarak.

“Sevmiyorsun adamı?” dedim.

“Sen hiç sevilecek televizyon dizisi yapımcısı gördün mü?” dedi. “Ama vardır bir merhabamız.”

“Güzel,” dedim. “Sorularım bitti. Senin var mı?”

“Yok ama seninle sohbet hoşuma gitti,” dedi Ali Mumcu. “Vaktin olursa arada oturup laflayalım.”

“Olur,” dedim.

“İçki içmiyorsun, ama yine de sohbetin iyi.”

“Tiyatrocularla sohbetten sıkıldın herhalde,” dedim.

“Yirmi yıldır onlarla konuşuyorum,” dedi Ali Mumcu.

Yirmi yıl olmasa da, epeydir kendi kendime konuşuyorum ben de dedim içimden.

“Şerefine,” dedi Ali Mumcu rakı bardağını havaya kaldırıp.

“Ben artık gideyim,” dedim. “Bana kalırsa sen kalacaksın.”

“Rakın daha bitmedi,” dedi Ali Mumcu.

Cüzdanımı çıkardım. Reklamcı arkadaşımın yaptırdığı kartvizitlerden birini masaya bıraktım.

“Cep telefonum yok,” dedim.

“Benim kartvizitim bile yok,” dedi Ali Mumcu. “Kâğıdın var mı?”

“Sen söyle,” dedim.

İki telefon numarası söyledi. Söylediği her numara grubunda başımı salladım.

“Bu tekniği bana da öğret bir gün,” dedi.

“Bir daha görüştüğümüzde hatırlat,” dedim ayağa kalkarken.

“Kolay gelsin,” dedi Ali Mumcu. “Kendine dikkat et. Karşılaştığın herkes benim gibi beceriksiz olmayabilir.”

“Ederim,” dedim.

Eliyle bir Kızılderili selamı verdi ben uzaklaşırken sırtını dönmeden. Girdiğimizden daha da kalabalık olmayan masaların arasından hızla yürüdüm. Barda oturan gömleği gerektiğinden çok dar kadının omzuna vurdum hafifçe.

Dönüp bana baktı merakla. Çikletini atmıştı.

“Arkadaşım yalnız kalıyor,” dedim. “Canı da biraz sıkkın.”
“Neden?” dedi gerçekten merak ediyor gibi.
“Beklediği kız gelmedi,” dedim.
“Hep öyle yapar orospular,” dedi kadın.

Dışarı çıktığımda temiz hava gerçekten iyi geldi. Derin derin soluklandım. Kapıdaki adamlar sahibi ortalarda olmayan bir BMW’nin kapısının nasıl açılacağı üzerine konuşuyorlardı.
“İyi akşamlar beyler,” dedim.
“Yine bekleriz abi,” dedi uzun boylu olanı.
Caddeye çıkıp Taksim yönüne doğru yürümeye başladım. Kaldırım kalabalıktı. Kaldırımdakiler de ne istediklerini biliyorlardı, ağır ağır ilerlerken otomobillerin içinden kaldırımı kesenler de. Ne istediğini bilmeyen birinin işi yoktu buralarda bu saatlerde.
Önemli bir işi olanların temposuyla yürüdüm.
Pandora’nın kutusunun açılmasına daha epey vardı. Yine de hızlı hızlı yürüdüm.
Meydana geldiğimde acıktığımı hissettim.
Biraz daha hızlandım. Kırmızı ışıklara aldırmayan kalabalığa uyup karşı tarafa geçtim. Gelen otomobiller korna çaldı. Hep birlikte küfrettik.
Tarsus’a yaptığım kısa yolculukta yediğim Adana’ya en yakın Adana’yı yaptığını bildiğim bir kebapçıya doğru ilerledim. Köşeyi dönünce aniden tenhalaşan dar bir sokakta, dar bir dükkândı. Doluydu ama. Ben içeri girince herkes dönüp baktı. Kimseye selam vermedim.
“Ocak başına alalım seni abi,” dedi boyu benden daha uzun, benden daha iri garson.
Son zamanlarda yediğim tüm yemeklerden daha uzun sürdü bir buçuk Adana, on beş şiş, ezme ve iki büyük şişe acılı şalgam suyunu silip süpürmem.
Köşesi kırılmış fincanda az şekerli kahvem geldiğinde Pandora’nın kutusundan çıkacaklarla karşılaşmaya hazırdım.

9. BÖLÜM

Hesabı ödedikten sonra kalktım.

Dar, tenha sokağın İstiklal Caddesi'yle birleştiği köşedeki büfeden bir şişe madensuyu aldım sonra, ayaküstü içtim.

Daha vaktim vardı, Galatasaray'a kadar yürüdüm.

Cadde hafta arası olmasına karşın kalabalıktı. Hızlı gidenler, yavaş gidenler, duranlar, küçük deparlar atanların arasında sabit bir tempoyla yürüdüm. Ağır ağır ilerleyen bir polis, ardından bir belediye ekip otosuna yol verdim. Bir kitapçı tezgâhından yükselen müzik sesleri, yirmi adım ötedeki tezgâhtan yayılana bırakıyordu yerini yürüdükçe. İnadına sigara içmedim.

Dört delikanlı arkamdan hızla geçerken biri omzuma çarptı. Cüzdanımı yokladım, yerindeydi.

Pandora Kitabevi'nin sokağına, randevu saatinden on beş dakika önce vardım.

Sokak hareketli, ışıklı ve gürültülüydü. Köşede durup derinlemesine bir göz attım. Kitabevinin sönük vitrininin önünde kimse yoktu. Gözlerimin içine bakan midye tavacıya hiç yüz vermeden yürüdüm. Her bardan ayrı bir müzik anlayışının delilleri sarkıyordu dışarı.

Sokağın sonundaki nalbura kadar yürüdüm. Geri döndüm. Yeni çıkan GSM operatörünün hatlarını satan bir dükkânın önünde cep telefonlarına bakarak oyalandım biraz. Sonra sırtımı dükkâna verip bir sigara yaktım.

Bir bardan ötekine sürekli deplase oluyordu insanlar.

Pandora'nın önünde hâlâ kimse yoktu.

Saatime baktım. Üç dakika kala sigaramı yere attım, yeniden yürümeye başladım.

Saat tam birde Pandora Kitabevi'nin önündeydim.

Vitrindeki kitaplara baktım bir süre. Sonra hafif sola kaydım, yandaki apartmanın kapısının bitişiğine yerleştirilmiş camlı panonun içindeki dergi kapaklarını inceledim. Kapağın tekindeki adam tanıdık geldi biraz.

Sonra yeniden sırtımı verdim kitapçının vitrinine.

Tam karşıdaki bar *reggae*, Latin, Afrika müziği vaat ediyordu içeri gireceklere. Önünde bekleşen iki oğlanın beklentisi başkaydı ama.

Gelen giden yoktu. Kısa saçlı, tek kulağı küpeli bir kız görünmüyordu sokağın bu başında da, öteki başında da.

Abartmadan bir *makaho* yaptım. Kimselere çaktırmadan bacaklarımı iki yana açıp vücudumu dikleştirdim. Kollarımı geriye doğru uzatıp, başparmaklarımı birleştirdim gövdemin arkasında. Derin bir soluk aldım. Genişleyen *hara*'m gecenin oksijeniyle doldu. Nefesi geri verirken kollarımı arkadan yukarı kaldırıp öne doğru eğilme faslını es geçtim ama. Beynimde oksijen bombardımanının etkisini duyana kadar tekrarladım hareketi.

Sekiz on kişilik bir grup, bağrışa çağrışa sokağın yukarısından yürümeye başladı. Oğlanlar siyah tişörtlü, kızlar mini etekliydi. Hafif sallanıyorlardı. En arkadan yapılan bir espri, öndeki uzun boylu kızın gülerken hafif tökezlemesine yol açtı.

Bir adım geriye çekildim grup önümden geçerken.

Bana en yakın geçen kızın kokusu burnuma kadar geldi. Terle karışmış, ağır bir çiçek kokusuydu. Daha kalitelisini kullanmalısın dedim kendi kendime, kızın arkasından bakarken.

Ona doğru ilerlemek ile yanıma gelmesini beklemek arasında kısa bir kararsızlık geçirdim. Beklememeye karar verdim sonra. İlk adımımı atmaya hazırlandım.

Ama atamadım.

Adamlar önümden geçen çakırkeyif grubun en arkasında yürüyor olmalılardı. İki kişi iki taraftan koluma girdi ben daha ne olduğunu anlamadan. Bir üçüncü önüme hoplayıp, yakından ve keskin bir yumruk indirdi böbreklerime doğru. Sonra bir ikincisini. Öne doğru eğildim acıyla. Koluma girenler iyice yanaştılar iki yandan. Ne yaptıklarını bildiklerini belli eden bir hızla sürüklediler beni, demin önünde oyalandığım apartmanın kapısından içeri.

Gecenin bu vaktinde kapıyı açık bırakmayı başaran her kimse alabildiğine küfrettim içimden. *Reggae*, Latin, Afrika müziği yapan barın önündeki oğlanlar korkuyla içeri kaçmışlardır diye düşündüm içimden.

Başım öne eğik olduğu için yalnızca bacaklarını görebiliyordum demir kapının camlarının geçirdiği ışığın alacakaranlığında. Üç koyu renk blucin ile üç çift spor ayakkabı.

Kapının kapandığını duydum sonra.

Sinyal gibi bir şey oldu demir kapının kapanması. Kimseden işaret beklemeden giriştiler üçü birden.

Ağızlarından tek kelime çıktığını duymadım. Şakağıma yedim ilk yumruğu. Sonra mideme. Dişlerimi sıktım. Herhangi bir karşı harekete izin vermeden peş peşe vurdular. Kollarımla kafamı korumaya çalıştım yalnızca. Fazla işe yaramadı. Yumruklar ile sahiplerini birbirlerinden ayıramıyordum. Nerelerime vurduklarını ayırt edemiyordum artık. Sonra taşaklarıma gelen bir tekmeyle iyice sarsıldım. Dizlerimin üstüne çöktüm mecburen. Bir sonraki tekme böğrüme geldi. Soluğum kesildi. Secdeye varır gibi çöktüm başım aşağıda. Açıkta kalan öteki böğrüme de bir tekme geldi öteki yandan. Devrildim. Tek akıl edebildiğim tortop olup iki kolumla başımı, bacaklarımla karnımı korumak oldu.

Sonra kesildi darbeler.

“Yeter,” dedi birisi. Sesini daha önce duymamıştım.

“Yazık, dörtlüyü bozmasaydık,” dedi başka bir ses. O sesi de daha önce duymamıştım.

“Kes lan,” dedi ilk konuşan ses. “Çok konuşma.”

Bitti anlaşılan dedim içimden. Bitmesi işime geldi. Yeniden başlamaması için ne kıpırdandım, ne bir şey söyledim. Bacaklarımla karnımı, kollarımla başımı korur biçimde yattım yerde kıpırtısız.

Demir kapının açılıp kapandığını duydum sonra. Bir de arada içeri doluveren sokak gürültüsünü.

Gittiler diye müjde verdim kendime. Gittiler. Ama hiç kıpırdamadan öyle kaldım bir süre.

Sonra ağır ağır dönüp oturdum yere. Sırtımı duvara verdim.

Tüm operasyonun bir dakikadan fazla sürmediğine bahse girebilirdim.

Önce bulabildiğim en ağır benzetmelerle küfrettim. Elimle yüzümü yokladım sonra. Dokunduğum yerler keskin bir acı verdi bana, ama çektiğimde elimde kan yoktu. Böğrüme dokunmadım bile. Dokunursam ne olacağını biliyordum.

Asıl derdim kasıklarımdaydı.

Narkoz vermeden kısırlaştırma ameliyatı yapıyorlarmış gibi yoğun, şiddetli ve hiç geçmeyecek hissi veren bir ağrıydı hissettiğim. Ağrı yüzünden doğru dürüst soluk alamıyor gibiydim. Tedaviye düzenli ve derin nefes almaya çalışarak başladım. İyi beceremedim ama. Göğsüm inip kalktıkça ağrılar çoğaldı. Bıraktım.

Kendi kendime saymaya başladım sonra içimden. On beşe kadar say, geçecek. Geçmedi. Yirmiyi dene. Geçmedi. Bir yirmi daha. Biraz hafifledi.

Elimle duvara dayanarak kalkmaya çalıştım. Karaciğer ya da dalağım, erken davrandın dedi içeriden. Dişlerimi sıktım.

İnsan ayaklarının üstünde durabilirse kendine güveni geliyor. Bir kere daha küfrettim.

Küfretmek soluk almak için debelenmekten daha iyi geldi. *Taninzugake* çalışmayı daha ciddiye almalısın dedim içimden. Cüzdanımı, anahtarlığımı yokladım. Düşmemişlerdi. Üstümü başımı silkeledim.

Bir toplama çıkarma yaptım en son. Sonuç canımı sıktı.

Mesleğimin böyle tatsızlıkları olurdu arada sırada. Herkes uslu uslu beklemezdi işlerine burnumu sokmamın ne sonuçlar vereceğini. Bazen öfkelenirlerdi, bazen soğukkanlılıkla, ne sonuçlar alacaklarını bildikleri yere vururlardı. Bana vurulmasından hoşlanmadığım için direnebildiğimce direnirdim çoğunlukla.

Bazen de direnmezdim o kadar fazla.

Her ilişkinin bir alışveriş olduğunu çoktan öğrenmiştim. Kavga etmenin bir ilişki biçimi olduğunu da. Her ilişkide olduğu gibi bir şeyler alırdın, bir şeyler verirdin. Önemli olan aldıklarının verdiklerinden çok olmasıydı. Yediğim yumrukların fiyatını yüksek tutmayı başarmıştım çoğunlukla bugüne dek.

Canımı sıkan bu kez bir alay sopa yedikten sonra hiçbir şey öğrenmemiş olmamdı.

Dövülmem gerektiğinden başka bir şey öğrenmemiştim. Ödediğim bedel fazlaydı bu bilgi için ama.

Her zaman kazanamazsın dedim kendi kendime. Herkes tek tek gelmiyordu üstüne insanın.

Bir kere daha yokladım hasarlarımı. Böğrümdeki ağrı azalmıştı, ama kasıklarım hâlâ kavruluyordu. Geçecek dedim içimden. Biraz daha dayan, geçecek.

Son kez baktım apartmanın girişinde sağa sola. Ne benden ne de saldırganlardan düşmüş bir şey vardı yerde. Elimi demir kapıya attım. Kolayca açıldı.

Dışarı çıktıktan sonra kapamadım inadına.

Tam karşıdaki *reggae*, Latin, Afrika müziği barının önündeki oğlanlar gözlerini dikmiş kapıya bakıyorlardı. Ben çıkınca garip bir gülümseme belirdi yüzlerinde. Birbirlerine baktılar.

Onlara doğru yürüdüm. Niyetim demin kapıdan birlikte girdiğimiz herifleri tanıyıp tanımadıklarını sormaktı.

Daha üçüncü adımımda hiç konuşmadan anlaşmış gibi dönüp girdiler barın kırmızıya boyanmış kapısından içeri.

Sokağın ortasında kalakaldım. Peşlerinden gitmek çok ama çok zor geldi o halimle.

Midye tavacı göz göze gelmemek için sırtını döndü. Salak gibi durmaktansa, sokağın iç taraflarına doğru yürüdüm. Kasıklarımdaki acı yüzünden yeni sünnet olmuş bir çocuk gibi yürüdüğümü fark ettim sonra. İlk sokaktan sağa döndüm. Bu sokak daha karanlıktı. Adamın biri çoktan kapanmış sahafın karşısındaki duvara işiyordu.

İyi fikir dedim kendi kendime.

İşimizi bitirince birbirimize bakıp gülümsedik.

“Abi, eğlence lazım mı?” dedi duvar arkadaşım fermuarını çektikten sonra.

“Yok,” dedim aynı şeyi yaparken. “Yeterince eğlendim bu gece.”

“Abi, temiz kızlar,” dedi adam. “Her numara var üstelik.”

“Sağ ol,” dedim. “Başka zaman.”

“Tamam abi,” dedi. “Ben bu köşede olurum bazı bazı. Hani aklında bulunsun.”

“Eyvallah,” dedim.

İlerledikçe daha da karanlıklaşan sokakta yürüdüm. Şimdi daha iyi yürüyordum ama. İlk aralıktan yeniden sağa dönüp İstiklal Caddesi’ne çıktım. Sağıma soluma baktım. Taksim’e kadar yürümeyi gözüm yemedi. Az ileride caddeyi kesen trafiğe açık sokağın başında durdum. Bir sigara yaktım gelecek ilk taksiyi beklerken.

Daha yarılamadan geldi boş bir taksi. Yürüyen bir disko gibi mor ışıklarla süslenmişti sağı solu. İçinden müzik sesi gelmiyordu ama.

Zınk diye durdu önümde.

Adresi verdikten sonra gözlerimi kapadım. Sağım solum daha az ağrıyordu giderek. Dar yollarda dura kalka giderken içimin geçtiğini hissettim. Daha geniş caddelere çıktığımızı algılamadım sonra, ama açmadım gözlerimi. Yine dalmışım.

Sitenin önündeki otoparkta uyandırdı taksici beni. Parayı ödeyip taksiden inince çarptığım kapının sesi apartmanların duvarlarında yankılandı gecenin sessizliği içinde.

Merdivenleri ağır ağır çıktım. Apartman derin uykudaydı. Eve girip ışıkları uyandırdım ben de.

Telesekretere falan bakmadan doğru banyoya gittim. Gecenin bir vakti çıkardığım su gürültüsüne aldırmadan küveti doldurmaya başladım. Kimse kullanmadığı için su bayağı sıcaktı. Üzerimdekileri yere atıp, daha tam dolmadan uzandım küvetin içine.

Çıktığımda gerektiğinde bir dayak daha yemeye en azından fiziksel olarak hazırdım.

Yatak gözümde tütüyordu, ama önce telesekretere baktım. Mesaj yoktu. Mesaj olmamasına sevindim. Çok uzun sürmüş bir hamam sefasından çıkmış gibi titreme eğilimindeydi bacaklarım. Kendimi yatak odasına zor sürükledim. Misafir odasının kapısının önünde kısa bir kararsızlık geçirdim. Yarın sabaha dedim içimden neredeyse bağıra bağıra.

Böyle durumlarda olduğu gibi kafam yastığa değer değmez uyudum.

Sabah yüzümü yıkarken, yediğim ilk yumruğun şakağımda iz bırakmadığını görünce sevindim. Sağımda solumdaki morlukların önemi

yoktu. Geçerdi.

Her zamankinden daha çok, daha koyu bir kahve yaptım kendime. Ekmek ve gazetem çoktan gelmişti. Gazeteyi kahve ve sigarayla gözden geçirdim. Tiyatrocu kız cinayeti haber merkezlerinin ilgi alanından hızla çıkmıştı. Daha kanlı başka cinayetler vardı üçüncü sayfada. Birinin katili hemen yakalanmıştı, birinin yakalanması an meselesiydi.

Gazete bitince bir kahve daha yaptım kendime. Televizyonu bile açmadan, dün geceki sözümü tutmak için kimselerin uğramadığı misafir yatak odasına geçtim. Tuğçen Yavaş'ın çantasının dibindeki fermuarlı küçük cepten Dürrenmatt'ın *Fizikçiler*'ini çıkardım hızla. Salona geçip, ayaklarımı uzattım, kahvemden bir yudum aldıktan sonra bir kere daha gözden geçirmeye başladım.

Bu kadar çok aranan bir kitap, Dürrenmatt'ın söylediklerinden başka bir şey söylemeye çalışıyor olmalıydı okuyana.

Kapağından başlayarak dikkatle inceledim.

Hayırsızın tekine imzaladığı kitap için bir kez daha acıdım çevirmene. Tükenmezkalemlerle altı çizilen, düzeltilen, soru işaretleri konulan bölümlere ikişer kere baktım.

En çok da son bölümdeki sayfa numaralarının tek tek düzeltildiği bölüme zaman harcadım.

Titiz çalışmıştı pilot kalemle doğru numaraları yazan kimse. Adam gibi okuyordunuz dediklerini yapınca. Sonra adam gibi okumamaya karar verdim. Hatalı formayı o sayfa sırasıyla gözden geçirdim. Sayfaların bitişleriyle başlangıçlarına denk gelen kelimelerden bir anlam çıkıp çıkmadığına baktım. Deli saçması cümleler oluştu. Sonra bir beyaz mektup kâğıdı aldım elime. Katlayarak bir forma maketi yaptım. Sayfa numaralarını önce olması gerektiği gibi yazdım köşelerine. Sonra düzeltilmiş numaraları koydum yanlarına. Açtım küçük formamı. İki yüzüne de baktım. Mantıklı ya da mantıksız bir ilişki aradım yanlış ve doğru numaraların arasında.

Bir sonuca varamamıştım. Buruşturup televizyonun arkasına fırlattım maket kitap formasını.

Belki de varmam gereken bir sonuç bile yoktu.

Kahvemi soğuttuğumun farkına vardım neden sonra. Bir elimde fincan, bir elimde *Fizikçiler* kalktım yerimden. Geçerken fincanı mutfak

lavabosuna boşalttım, sonra gidip kitabı koydum yerine. Fermuarı özenle çektim.

Odadan çıkarken kredi kartı ekstrelerinin bulunduğu zarfa takıldı gözüm. Tuğçen Yavaş'ın son ekstre dönemindeki harcamalarını da yakından bir incelesem mi diye düşündüm. Vazgeçtim sonra.

Nasıl olsa bir Hercule Poirot bile değilsin dedim kendi kendime.

Üç kişi tarafından aniden faka bastırılınca, elleriyle kafasını korumaktan başka elinden bir şey gelmeyen yerli malı bir özel dedektifim yalnızca diye düşündüm. Bir Hastings'im bile yoktu. Kötü beslenirdim, burnumdan kahve, kulaklarımdan sigara dumanı fışkırırdı. Müşterilerim de sevmezdi beni, yoluma çıktıklarında hayatlarını değiştirdiklerim de. Polislerin yoluna çıkmaktan özenle kaçındığım için, onların beni sevip sevmediklerini öğrenme fırsatım olmamıştı. Kötü adamları, kötü kadınları saymıyorum.

Kendimi de sevmiyordum çok.

Sevilecek çok az şeyin kaldığı bir şehirde, beni gördüğüne sevinmeyecek kimselerin kapılarını çalıp, hoşlanmayacakları sorular sorardım. Aldığım üç cevabın ikisi yalan olurdu. Doğru yanıtlarsa çarptırılmış. Yanlışları doğrulardan çıkardığımda şekillenen manzara, hiç kimsenin hoşuna gitmezdi. Benim de.

Bir pisliği, başka bir pislikten ayırıp elle tutulurcasına ortaya koyduğumda, ben bile aferin demezdim kendime. Aradan zaman geçer, başka bir pisliğe bulaşırdım nasıl olsa.

Gittim bir kere daha yıkadım yüzümü.

Dün akşam acele küvete girmek için yerde bıraktığım giysileri toparladım banyodan çıkarken. Çamaşır/kuru temizleme/tamirat torbasına attım. Sonra yatak odasına geçtim. Ne giydiğime fazla özen göstermeden bir şeyler geçirdim üstüme.

Son olarak kapının üzerinde havalandırmaya bıraktığım *gi*'mi çekiştirip kendi spor çantama attım. Bu akşamki çalışmayı kaçırmamaya kararlıydım.

Kapıdan çıkmadan önce aynada bakmadım kendime. Ne göreceğimi aşağı yukarı biliyordum.

Gidelim, bir kapının daha ipini çekelim Remzi Ünal dedim kendi kendime evden çıkarken.

Bakalım ne olacak?

10. BÖLÜM

Taksilerden sıkılmıştım. Beşiktaş'ta park edecek yer bulurum dedim kendi kendime.

Omzumda spor çantam, otomobilimi iki akşam önce bıraktığım sokağa doğru yürüdüm. Sileceklerinin ikisi de kaldırılmış durumda bekliyordu beni.

Daha da kötüsünü yapabilirlerdi diye düşünüp, indirdim silecekleri, içeri girdim. Çantamı arka koltuğa fırlattım. Beni özlemiş gibi çalıştı motor. Kemerimi taktım, otomobili harekete geçirdim.

Derin uyku dünkü tımarın etkilerini silmiş gibiydi. Kendimi iyi hissediyordum. Bedence. Üzerinde daha fazla düşünmemek için radyoyu açtım. Doğru dürüst bir şey bulamayınca kapattım. Barbaros Bulvarı'nın bitimine kadar otomobilin altından gelen tuhaf takırtıyı dinledim yalnızca.

Üst geçitte ağır ağır ilerleyip, DGM'nin yanındaki otoparka saptım. İfade vermeye gelen önemli birilerinin olduğu günlerdeki gibi kalabalıktı. İki televizyon naklen yayın aracı gördüm. Bir sürü polis dolanıyordu ortalıkta. Beşiktaşlı bir beyaz eşya mağazası sahibi gibi ilgisiz ve alışkın gözlerle bakarak yardım kalabalığı. Otomobilimi denize yakın bir yerde bulduğum boşluğa bıraktım.

"Ne oluyor yine?" dedim park parasını alan delikanlıya. "Hangi çete var bugün sırada?"

"Bitmez ki abi bunların sonu, ne bileyim?" dedi paramın üstünü verirken. Makbuz filan da vermedi tabii.

Caddeye çıktım. Üniversiteye hazırlık dershanelerinin önünde bekleşen kızlarla oğlanların arasından geçip Belediye Halk Pazarı'nın karşısındaki yokuşa vurdum. Yokuştan aşağı inenler benden daha mutlu gözüküyordu. Evlerin çoğunun balkonunda kurumaya asılmış çamaşırlar vardı. Sokağın birinin köşesinde mola vermiş simitçi umutla baktı yüzüme. Oralı olmadım.

Sokak doğruydu. Numaralara bakılırsa yürüdüğüm kaldırdım da doğruydu. Hedefim olan apartmana üç apartman kala karşı kaldırıma geçtim.

Ağır ağır yürüdüm Şafak Apartmanı'nın karşısından. Yan gözle denetledim. Bitişik nizam sıralanmış yapıların en incesiydi. Her katta bir tek daire olmalıydı, dairelerin balkonu yoktu. Açık ki asansörü de yoktu. En üst kata kadar tırmanacaktım. Demir giriş kapısının kilit bölümünün yanından, ucu düğümlenmiş bir ip sarkıyordu dışarı. Kapının yanında beş tane zil butonu vardı yukarıdan aşağıya.

Yukarı yürüyüp yeniden aşağı gelmenin daha çok dikkat çekeceğini düşündüm sonra. Ani bir kararla sokağı geçtim, hiç beklemeden ucu düğümlenmiş ipi çektim. Bir yandan da zil butonlarını gözden geçirdim hızla. En üsttekinde ad falan yazılı değildi. Kapı açılınca hızla süzüldüm içeri. Kapı ardımdan kendi kendine kapanmaya başladı. Haklıydım, asansör yoktu, posta kutuları da. Merdiven otomatiğinin ışığını yaktım. Oyalanmadan merdivenlere saldırdım.

Birinci kattaki dairenin girişinde küçük bir bisiklet park edilmişti. İkinci katta yaşayanlar oymalı çelik, görkemli bir kapıyla koruyorlardı hane dokunulmazlıklarını. Üçüncü katta yaşayanlar oymalı çelik, görkemli bir kapıyla koruyorlardı hane dokunulmazlıklarını. Üçüncü kattan bir bebek ağlaması duydum. Dördüncü katın kapısının ardından bir elektrikli süpürge sesi geliyordu.

Beşinci katın merdivenlerinin bitmesine dört basamak kala durup, hem biraz soluklanıp hem yukarı baktım.

Sıradan bir kapıydı gördüğüm. İş Lizbon maymuncuğuna kalırsa çok fazla direnemezdi. Son dört basamağı da çıktım. Paspassız kapıya yanaşıp içeriyi dinledim. Hiç ses gelmiyordu.

Gözlerimi üzerinde isim yazacak yeri olmayan zile dikip karar vermeye çalıştım. İki ayağım üzerinde bir kez yaylanıp derin olmayan bir iki nefes alıp verdim. Otomatiğin ışığı söndü sonra. Yeniden basıp aydınlattım ortalığı. Ardından kapının ziline bastım.

Hiç ses gelmedi.

Ne düz bir kapı zili sesi, ne melodi, ne kuş ötüşü. Hiç ses gelmedi.

Otomatiğin ışığı yandığına göre elektrikler kesik olamazdı. Bir kere daha bastım. Sonuç değişmedi. Butonun takılma olasılığına karşı birkaç kere sertçe basıp çektim elimi.

Hayır, zil çalışmıyordu.

Kulağımı bu sefer iyice yapıştırdım kapıya. İçeride hiç ses yoktu.

Alt katlarda bir kapı açılınca hiç kıpırdamadım. İki çift ayak sesi giderek uzaklaştı merdivenlerden aşağı.

Otomatiğin ışığı söndü sonra. Yeniden yaktım.

Bir şans daha verdim ev sahibine. Asap bozmayacak bir şiddetle tıklattım kapıyı. Sonra bir daha.

Yanıt yoktu.

Bu yokuşu boşuna çıkmadın dedim sonra kendi kendime. Lizbon maymuncuğunu çıkarttım.

Gerektiği kadar bile direnemedi kapının kilidi. Hızla girdim. Kapıyı ardımdan kapattım.

Durup bir daha dinledim içeriyi.

Sessizlik devam ediyordu.

Çok küçük bir giriş aralığındaydım. Tam bekâr işi bir giriş aralığı. Duvarda çiviyle tutturulmuş bir askı vardı yalnızca. Boştu. Yerde buraya uymayan, elle örülmüş bir yuvarlak yolluk duruyordu iç içe daireleriyle. Dairelerin her birinin rengi değişikti. Ya bir kadına ya da çok genç bir delikanlıya ait küçük yumuşak botlar vardı yerde. Aceleyle çıkarılmış gibi duruyorlardı.

Kapının tam karşısındaki yarıaçık kapıdan bir tezgâh üstü ocak göründüğüne göre orası mutfaktı. Sağındaki penceresiz aralık kapı banyoya ait olmalıydı. Ben de giriş kapısının konumlamasına göre, salona açılıyor olması gereken kapıya yöneldim.

Evet, bir salondu burası.

Neredeyse hiç eşyası bulunmayan bir salon.

Yer duvardan duvara halı döşeliydi. Üzerinde bir iki yuvarlak leke bulunan kahverengi bir halı. Duvarlar boştu. Bir köşede ikiye katlanmış örtüsüz bir yatak vardı. Katın aralığından beyaz bir çarşafın ucu görünüyordu. Yatağın yanında portatif bir radyo-teyp duruyordu. Çevresinde belki yüz tane kaset vardı yarısı kutusuz yarısı kutulu.

Pencerelerdeki tüller haftalardır yıkanmamışlıklarını belli ediyorlardı sonradan olma grilikleriyle.

Salona yakışmayan tek şey, pencereye yakın biçimde konumlanmış bir piyanoydu. Üzerinde boş bir şarap şişesi duruyordu.

Eh, buraya kadar adres doğru dedim kendi kendime.

Geri döndüm.

Salon kapısının tam karşısındaki aralık kapıya yöneldim. Minimum eşyaya sahip bir yatak odası beklentisiyle. Yavaşça ittim kapıyı.

Elim kapıda kalakaldım sonra.

“Yine mi?” diye bir çığlık yükseldi içimden. İçimden yalnızca.

Yer yatağında kımıldamadan yatan kızın sırtı çıplaktı. Kalçalarını örten pikenin altından yine çıplak bacakları çıkıyordu dışarı. Yüzü benden öte duvara dönük olmasına karşın, kısa saçları ve kulağındaki uzun küpeden tanıdım onu. Hiç soluk almıyor gibi yatıyordu ilk bakışta. İçimden otomatik yükselen bir korkuyla kan aradım beyaz gövdesinin sağında solunda gözlerimle. Yoktu. Uzaktan boğulmuşa da benzemiyordu. Biraz rahatladım.

Yer yatağının dışında formika kaplama bir gardıropla, bir makyaj masası tamamlıyordu odanın eşyalarını. Yatağın yanı başında yerde püskülleri kırmızı bir başucu lambası duruyordu. Bu odanın perdeleri yoktu, yerine kumaş jaluziler asılmıştı. Kapalı konumdaydı jaluziler, gün ışığını kesiyordu.

Ne yapacağımı düşündüm kısa bir an.

Yine de kontrol etmeliydim kızın yaşayıp yaşamadığını. Odanın içine doğru üst üste üç adım attım.

Üçüncü adımda yer yerinden oynadı. Ya da bana öyle geldi o sessizlikte.

Ayağına basılan bir kedinin çıkardığı sesi tarif etmek zordur. Boğazlanan bir ilkçağ canavarı çığlığı gibi bir ses yükseldi aşağıdan. Sesle aynı anda yumuşak bir şeyler süründü refleksle kaldırdığım ayağıma, şimşek gibi hareket eden kahverengi bir şey, önce kapının kanadına çarptı, sonra yönünü bulup koridorda kayboldu.

Aniden sıçradı yatakta yüzükoyun yatan Şeyda Tapan. Dirseğine dayanarak yarı doğruldu şaşkın gözlerle. Küçük, biçimli göğüsleri vardı. Sağ omzunda kocaman bir çiçek dövmesi. Önce bağıracak sandım, bağırmadı ama. Belki de tanıdı beni. Bağırmak yerine elini yastığın altına

sokup kapkara bir tabanca çıkardı, tam karnıma doğru tuttu. 7.65 çapında bir tabancaydı.

Bir adım geri atarak ellerimi iki yana açtım.

“Sakin ol,” demek geldi aklıma sadece.

Sesimi duyunca daha iyi tanıdı beni. Ama elindeki tabanca yönünü değiştirmedi.

“Kötü bir niyetim yok,” dedim hâlâ ellerimi görebileceği şekilde tutarak. “Orhan’la konuşmak istiyordum yalnızca.”

“Sen her kapalı yere paldır küldür girer misin?” dedi Şeyda Tapan. Tabancayı iki eliyle tutuyordu, göğüslerini kapatacak üçüncü bir eli olmadığına üzülüyor gibi görünmüyordu.

“Kapıyı çaldım,” dedim.

“İyi ki çaldın,” dedi. “Açılmayınca çeker gider insan.”

“Her zaman gitmez,” dedim.

“O zaman ayakların önde gidersin belki,” dedi.

“Kötü bir niyetim yok,” dedim yeniden. “Olsaydı farklı davranırdım.”

Tabanca karnımı işaret etmekten vazgeçmiyordu. Bu durumdan sıkılmaya başladığımı düşündüm. Arada bir yumruk ve tekmelerin karıştığı tartışmalara karşı değildim, ama karnımda bir demir leblebiyle hiçbir soruma hiçbir cevap alamayacağımın bilincindeydim.

“Şu aleti kaldır,” dedim, bana cevap vermesine zaman bırakmadan. “Patlar matlar.”

“Belki de iyi olur patlaması,” dedi Şeyda Tapan. “Haneye tecavüzden yırtarım.”

“Belki,” dedim. Kollarımı hafifçe indirdim. “Ama balistik muayenede Tuğçen’i öldüren mermilerle bir akrabalık çıkarsa, zor izah edersin.”

Bu cümlede ne varsa, işi çözdü. Bir elini ağzına götürdü Şeyda Tapan, diğer elindeki tabanca, kapkara namlusu yatağın köşesini gösterecek biçimde eğildi aşağıya bunu yaparken. Fırsatı kaçırmadım. Sol elim önde, yatağa doğru uçtum. İyi bir uçuş oldu. Tabancayı tutan eline, elimin dışıyla bir tokat attım daha havadayken, tabanca makyaj masasının tarafına doğru uçtu. Allahtan patlamadı. Gövdemin bütün ağırlığıyla Şeyda Tapan’ın çıplak gövdesinin üstüne abandım. Sağ elimle de diğer elini tuttum. Boştaki

eli yüzüme bir tokat niyetiyle hareketlendi. O bileğini de daha havadayken yakalayıp, yastığa bastırdım.

Tuhaf bir durumdaydık şimdi. Tam üstündeydim neredeyse misyoner pozisyonunda. İki kolunu iki yandan yastığa bastırmıştım, gövdemin ağırlığını iyice vererek kımıldamasını engelliyordum. Direnince çıplak göğüsleri titredi. İyi ki aramızda o pike var dedim kendi kendime.

Bir kez daha direndi, ama işe yaramadı debelenmesi. Vazgeçince bileklerindeki baskıyı biraz gevşettim.

Algıladı bunu. Gözlerindeki pırıltıyı görünce gülecek sandım. Gülmedi ama.

“Şimdi ne olacak?” dedi. “Tecavüz mü edeceksin bana?”

“Bir günde bir tecavüz yeter,” dedim. Bu durumda bile esprimi anlayacak mı diye bekledim. Yüzünde bir gevşeme belirdi. Belki de gülmemek için başını yana doğru çevirdi.

“Biraz sakinleştiysen ellerini bırakırım,” dedim. “Bir kahve içip konuşuruz.”

Başını yukarı aşağı salladı.

Önce sağ elini bıraktım. Tokat gelmeyince de sol elini.

Pikeyi üstüne çekmek için bir hamle yaptı serbest kalan elleriyle. Pike üstünde ben olduğum için gerildi. Yana doğru dönüp yerde duran tabancaya doğru emekledim. Soğuk demiri elime alıp döndüğümde pike boynuna kadar çekilmişti Şeyda Tapan’ın. Tabancayı cebime koydum.

“Çık dışarı o zaman,” dedi, gerektiği kadar sert olmayan bir sesle. Yatakta iyice doğrulmuştu şimdi. İki eli göğsündeki pikedeydi.

Ayağa kalktım.

“Tamam, çıkıyorum,” dedim. “Giyinince biraz konuşacağız ama.”

Elleri göğsünde hemen şimdi çıkmazsan yerimden kıpırdayamam jesti yaptı Şeyda Tapan, belirgin bir abartıyla. Omzumu silktim. Kapıyı arkamdan çektim çıkarken. Koridorda sırtımı duvara yaslayıp soluğumun düzelmesini bekledim. Cebimden sigara paketimi çıkarıp bir tane yaktım. Eşyasız salonda kül tablasına benzer bir şey görmediğimi hatırladım sonra, mutfağa girdim. Bir haftadır yanına uğranmıyor gibiydi mutfak. Kapının arkasına gizlenmiş küçük buzdolabının önündeki bez iyice ıslanmıştı. Lavabonun içinde tepeleme yığılı tencere, bardaklar, kahve kupaları ve

tabaklar küflenmişti. En son bir makarna yenmiş bu evde dedim kendi kendime. Ketçapsız. Sonra ortalıkta duran çöp torbasının içindeki boş Kentucky Fried Chicken ambalajlarını görünce bu kararımı değiştirdim. Duvardaki rafta unutulmuş temiz bir çay tabağı buldum tek başına. Alıp salona yöneldim.

Kapıdan içeri ilk adımımı attığımda, birlikte talihsiz kazayı yaşadığımız kedi ayaklarımın arasından süzülüp, yatak odasına doğru yöneldi. Sakindi ama. Topallamıyordu. Kapalı kapının önünde ne yapacağıyla ilgilenmedim. Salonun kapısını sonuna kadar açık bıraktım yine de.

Elimde çay bardağı, odada oturacak yer aradım. Katlanmış yatağın üstüne yayılmayı istemedim. Piyanonun önündeki tabureyi aldım, pencerenin yanına, evin dış kapısını görebileceğim bir yere taşıdım. Oturdum. Grileşmiş perdeyi aralayıp dışarıya bir göz attım elimde çay tabağıyla.

Sokak sakindi.

Sigaramı bitirdiğimde girdi içeri Şeyda Tapan.

Daracık siyah bir kadife pantolon giymişti. Üzerinde sarı bir sweatshirt vardı. Ayakları çıplaktı. Yüzünü yıkamıştı, ama hâlâ yeni uyanmış birinin güne başlamamış ifadesi vardı yüzünde.

Kapının yanında durup bana baktı birkaç saniye.

“Oldu olacak, bir kahve yapayım bari,” dedi sonra.

Derin bir soluk verdi bunu söylerken. Sonra hemen çekildi kapının önünden.

“Benimki sütsüz olsun,” diye arkasından bağırmayı geçirdim içimden ciddi ciddi, sonra vazgeçtim.

Sigaramla ve kirli pencerelerin ardındaki sokakla oyalandım beklerken. Sekiz yaşlarında iki çocuk tekmeleşti aşağıda. Sonra biri kaçtı. Öteki bağırdı arkasından. Küfretti herhalde.

Şeyda Tapan elinde birbirini tutmayan iki kahve kupasıyla içeri girdi sonra. Kupaların dışı da ıslaktı.

Küçük olanını bana uzattı.

“Sütsüz içtiğini tahmin ettim,” dedi. “Ben yarı yarıya koyarım süt neredeyse.”

Kupayı elinden aldım.

“Teşekkür ve özür dilerim,” dedim. Cebimden sigaramı çıkarıp önerdim barış çubuğu gibi.

Başını iki yana sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. Odada başka bir oturma birimi olmayışından rahatsızmış gibi görünmüyordu.

“Ben de özür dilerim,” dedi. “Dün akşam için.”

Dün akşamı hatırladım.

“Evet,” dedim. “Kutudan tekme ve yumruk çıktı Allahtan yalnızca. Bıçak ya da cebimdeki makineden çıkmadı.”

“Kıbrıslı biraz serttir,” dedi Şeyda Tapan. “Ama işi daha ileriye vardırmayacağını biliyordum.”

“Buna sevindim,” dedim. “Daha ileriye gitmeye niyetlenseydi buna itiraz edecek halde değildim.”

Kahvesinden bir yudum daha çekti. Karşımda ayakta duruyordu. Sigaramdan son bir nefes çekip, elimdeki çay tabağına söndürmemi sessizce seyretti.

“Kimsin sen?” dedi sonra.

“Ne cevap vereceğimi bir an düşündüm.

“Orhan’ın babasının bir arkadaşı olmadığın kesin,” diye devam etti sonra. “İnsanlar arkadaşlarının çocuklarını aramak için evlere sessizce girmezler. Polis de olamazsın.”

“Özel dedektifim,” dedim. Doğruca gözlerine baktım.

Bakışlarında bir şey değişmedi.

“Kıbrıslı haklıydı o zaman senden gıcık kapmakta,” dedi kendi kendine konuşur gibi. Yana dönüp perdeyi araladı, dışarı, sokağa baktı.

“Bir keleği olanlar genellikle gıcık kapar benden,” dedim.

“O telefonu senden gıcık kaptığım için açmadım,” dedi Şeyda Tapan perdeden çekilip.

“Unut gitsin,” dedim. “İlk kez tuzağa düşmüyorum. Ama anladığım kadarıyla. Orhan Sofuoğlu sıkı bir tuzağa düşmüş. Burasına kadar.”

Elimle boynumu gösterdim.

Şeyda Tapan ben konuşurken dudaklarına götürdüğü kahve kupasını hızla indirdi göğüs hizasına.

“Bu konuda daha fazla konuşamam,” dedi bir çırpıda.

“Israr etsem?” dedim.

Bakışları odanın içinde şöyle bir dolandı. Bir iki adım atıp piyanonun yanına gitti sonra. Elindeki kahve kupasını, boş şarap şişesinin yanına bıraktı. Dönüp denetlemeye çalıştığı bir heyecanla konuşmaya başladı.

“Bak,” dedi elini kolunu sallayarak. “Tuzağa düşmene yol açtığım için özür diledim senden. Evime girip yatak odamda beni basmanı da doğal bir şeymiş gibi karşılamaya çalışıyorum. Kahve bile yaptım sana. Ama her şeyin bir sınırı var. Konuşamam dedimse konuşamam.”

“Demek Kıbrıslı o kadar sert gerçekten,” dedim.

“Sence de sert değil mi?”

Kahvemden bir yudum aldım. Yavaş yavaş soğumaya başlıyordu. Ortamı ısıtmaya karar verdim ben de. Bazı klişelerin doğru olduğuna güveniyordum.

“Madem o kadar sert, şu yapımcıyı neden ona havale etmedin?” dedim son derece olağan bir şeyden bahsediyormuş gibi bir tavırla.

11. BÖLÜM

"Ne yapımcısından bahsediyorsun sen?" dedi Şeyda Tapan aniden kollarını yanına indirip. Yüzünde mahrem bir durumda yakalanmış bir genç kızın ifadesi vardı şimdi. Demin yatak odasındakinden daha mahrem bir durumda.

Oltayı balık kaynayan bir yere attığımı hissettim o an. Hafif hafif çekmenin zamanıydı.

"Göğüslerine benden daha çok yaklaşmaya niyetli dizi film yapımcısından," dedim.

"Sen... sen nereden biliyorsun o mevzuu?" dedi Şeyda Tapan. Eli sarı sweatshirt'üne gitti bilinçsizce.

"Kulaklarım deliktir," dedim. "Madem bu kadar sert senin Kıbrıslı, o sorununu neden halletmedi?"

Dönüp piyanonun üstüne bıraktığı kahve kupasına sarıldı sanki vereceği cevap içindeymiş gibi. Bir yudum aldı, yüzünü buruşturup bıraktı sonra.

Hâlâ cevap bekliyorum anlamında gülümsedim.

"Yeterince borcum var Kıbrıslı'ya," dedi Şeyda Tapan. "Bir de bu konuda borçlu olmak istemedim."

"Karşılığında çok şey mi ister?" dedim.

"Herkes kadar," dedi.

Yeniden çıkardım sigara paketimi.

"Şimdi ister misin?" dedim uzatırken.

"Bir zamanlar çok içtim," dedi. "Yeniden başlamayayım."

"İyi fikir," dedim, dudağıma bir sigara yerleştirirken.

Sorsun diye bekledim. Sordu.

"Bu konuyu niye açtın öğrenebilir miyim?" dedi alçak bir sesle.

Sigaramı yaktım.

Biraz alırsın, biraz verirsin diye düşündüm. Vereceklerin çok fazla olmasa bile.

“Belki...” dedim. “Sana yardım edebilirim bu konuda.”

Şeyda Tapan’ın gövdesi kasıldı sanki.

“Nasıl yani?”

“O çevrelerde tanıdıklarım var.”

“Tanıyor musun o aşağılık herifi?” dedi.

“Tanıyan tanıdıklarım olabilir,” dedim. “Onlardan birisi küçük bir konuşma yapabilir belki senin yapımcıyla. İkna edici bir konuşma.”

“Atmıyorsun ya?”

“Böyle konularda atmam,” dedim.

Atardım oysa. Şeyda Tapan elini uzattı.

“Ver bakalım o sigaradan,” dedi. “Sırası geldi galiba yeniden başlamanın.”

Paketimi yeniden çıkardım. İçinden birini aldı, ateşime ustaca uzattı dudağında. Bir nefes çekip saldı. Sonra yere, pervazın yanına, sırtını dışarı vererek oturdu.

“Ama sen kafelerde, barlarda çalışan yalnız kızları bedavaya korumakla görevli bir melek değilsin anladığım kadarıyla,” dedi burnundan çıkardığı dumanların arasında. “Değil mi?”

“Değilim,” dedim.

“Kanat çırpmanın karşılığında ne alacaksın benden?” dedi. Karşı kapıya bakıyordu. Sanki tuhaf bir şey istersem yüzüme bakmadan cevap verme imkânını elinde tutmak ister gibi.

“Yalnızca soru sorarım,” dedim.

“Sor o zaman,” dedi bana dönüp.

İyi bir başlangıçtı bu. Ama asıl soruyu sona sakladım.

“Tuğçen Yavaş’ı tanıyor musun?” dedim.

Şeyda Tapan derin bir nefes verdi konuşmadan önce.

“Tanımaz mıyım?” dedi. “Sınıf arkadaşıydık konservatuvarda. Zavallı kız. İyi oyuncuydu.”

“Ne zaman öğrendin öldürüldüğünü?”

“Aslında sen verdin haberi kartının üstüne yazdıklarınla, ama o zaman anlayamamıştım. Ama dün akşam Kanka’da başka şey konuşulmadı

neredeyse,” dedi Şeyda Tapan. “En azından barın civarında. İlk kim haber verdi hatırlamıyorum. Önce hepimiz üzüldük, sonra daha az tanıyıp daha az üzülenler amatör dedektifçilik oynadılar.

“Buldular mı katili?” dedim.

“Hayır,” dedi Şeyda Tapan. “Salaklar.”

“Kimden şüphelendiler?”

“Kitaplarda olduğu gibi herkesten,” dedi Şeyda Tapan. “Salaklar,” diye ekledi ağız dolusu.

Gerçek hayata dönmesini sağlamaya çalıştım.

“Polis geldi mi meseleyle ilgili soru sormaya?”

“Hayır,” dedi Şeyda Tapan yeniden. “Gelirler mi?”

“Bilemem,” dedim.

Salonun köşesinde duran katlanmış yatağı gösterdim başımla.

“Orhan orada mı yatıyor?” dedim.

“Arada sırada gelenler orada yatar,” dedi Şeyda Tapan. Sigarasının külünü benim çay tabağına silkti.

“Başka evi yok mu?”

“Bilmiyorum.”

“Dün benden sonra gördün mü onu?”

Başını iki yana doğru salladı.

“Belki sen işteyken buraya gelip tek başına piyano çalmıştır,” dedim.

“Anahtarı yok,” dedi Şeyda Tapan. “Senin kadar becerikli değilse yalnız giremez eve.”

Oturduğu yerde şöyle bir kımıldadı kalça bölgesinde kan dolaşımını harekete geçirmek ister gibi. Sonra devam etti piyanoya bakarak.

“Bu zımbırtıyı satmak için getirdiğini söyledi evinden. Koyacak başka yeri yokmuş. Ama satamadı bir türlü. Ben de matrak bir durum, boş salonda bir piyano düşündüm, ses çıkarmadım. Epey para edebilirmiş dediğine göre.”

Sigarasından bir nefes daha çekip, hadi daha zor bir soru sor der gibi benim tarafa üfledi.

Kışkırtmasına aldırmadım. Ne sormam gerektiğini düşünüyormuş gibi yere baktım yalnızca.

“Ayhan kim?” dedim sonra.

“Kim?” dedi Şeyda Tapan.
“Ayhan,” dedim. “Soyadını bilmiyorum. Tuğçen’in çevresinden biri olabilir.”
“Hiç duymadım,” dedi Şeyda Tapan.
“İyi düşün,” dedim. “Okuldan, bir oyundan falan.”
“Hayır,” dedi Şeyda Tapan. “Kimin kiminle şey ettiğini, etmediğini hiç kaçırmam. O isimde birini tanımıyorum.”
“Tuğçen, Ayhan’la şey etmiyordu yani?” dedim.
“Hiç duymadım dedim ya.”
“Peki başka bir sevgilisi var mıydı?” dedim.
“Yanında görmedim,” dedi Şeyda Tapan.
Benim kahvemde de umut yoktu artık. Çay tabağında duran sigaramın külü uzamıştı durduk yerde. Söndürdüm zavallıyı.
Şeyda Tapan bir nefes daha aldı sigarasından. Ben pencereden dışarıya baktım bir kez daha. Bazı Mefharet Teyze’ler evlerine doğru gidiyorlardı.
“Tabanca kimin?” dedim sonra zor sorulara geçiş yapar gibi.
“Hakan Şükür’ün,” dedi Şeyda Tapan.
“Ne?” dedim.
“Hakan Şükür,” dedi. “Kıbrıslı’nın peşinde dolaşan salağa öyle deriz biz. Manyaklık derecesinde Hakan Şükür hayranıdır.”
“Niye verdi sana?”
“Önceki gece, Kıbrıslı’yla bıraktılar beni eve. O sırada tutuşturdu elime. Ağzının içinden bir şeyler söyledi, anlamadım bile gecenin o vakti. Çok konuşmaz zaten.”
“Kıbrıslı onayladı mı bunu?” dedim. “Tabancayı sana vermesini?”
“Gülümsedi sadece,” dedi Şeyda Tapan. “Ben de yastığımın altına koydum.”
“Kullanmasını biliyor musun?”
“Tetiği çekince patlamıyor mu?” dedi kafasını yan çevirip bana bakarak.
Konudan sapmamaya kararlıydım.
“Dün oynamadın mı sen de dedektiflik?” dedim. Bu piyano taburesinde sırtım dik oturmaktan sıkılmaya başlamıştım, ama alternatifim yoktu.
“Nasıl yani?” dedi Şeyda Tapan. Bükülmüş durumda duran bacaklarını uzattı.

“Sana birisi bir tabanca bırakıyor,” dedim. “Sonra o birisinin patronunun da tanıdığı başka birisinin tanıdığı öldürülüyor. Aynı kalibre bir tabancayla. İkiyle ikiyi toplamaz mı insan? Bunun tetiği Moda’da çekildi mi diye?”

Şeyda Tapan güldü. Gerçekten güldü.

“Toplamaz,” dedi. “Toplamaya kalkarsa hata eder. Demin içeride beni o yüzden şaşırttın.” Biraz ara verdi konuşmasına sonra, ne diyeceğini düşünüyor gibi. “Kalibreden malibreden anlamam ben. Ama Kıbrıslı’yı tanırım. Adam öldürmez o. Öldürtmez de.” Ben de güldüm.

“Dövdürür yalnızca,” dedim.

“Özür diledim ya o iş için senden,” dedi Şeyda Tapan. “Hem de kaç sefer.”

Ama Kıbrıslı özür mözür dilemedi henüz dedim içimden. Alacakları artık toplamaya karar verdim. Biraz alıp biraz verme işinde insanın elinde sermaye olması gerekirdi.

“Kıbrıslı’nın dümeni ne?” dedim.

Şeyda Tapan derin bir nefes daha saldı. Bacaklarını yeniden karnına doğru çekti. Kafasını iki bacağının arasına indirdi önce, sonra kararlı bir biçimde kaldırdı. Tavana baktı konuşurken.

“Benden duymuş olma,” dedi. “Kanka’nın karşısındaki binanın üçüncü katında bir yeri var. Orada ağır kumar oynatıyor.”

“Taksim’in ortasında?” dedim.

“Taksim’in ortasında,” dedi Şeyda Tapan. Hâlâ tavana bakıyordu.

“Arkasında biri olmalı,” dedim.

“Varsa da bilmiyorum,” dedi Şeyda Tapan, bana doğru dönüp. “O konuda bir şey söylediğini duymadım.”

“Benden bu ikinci işi yüzünden mi işkillendi?” dedim.

“Orhan’ın babası daha önce birisini daha göndermişti. Onu çocuklarına havale etmemişti ama. Biraz sert yapınca çekti gitti adam. Bir daha da gözükmedi. Sen ortaya çıkıp yine Orhan’ın babası lafları edince...”

“İnce bıyıklı bir adam mıydı gönderdiği?” dedim.

Yüzüme baktı hafif bir şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi. “İlkokul müfettişi kılıklı bir adam.”

Bak bu benzetme benim aklıma gelmemişti diye düşündüm. Artık iyice sıkılmıştım taburenin üstünde oturmaktan. Ayağa kalktım. Cebimdeki

tabanca ağırlığını hissettirdi ben hareket edince. Piyanonun yanına kadar yürüdüm.

“Orhan’ı bulmam lazım,” dedim.

Şeyda Tapan gözleriyle izledi beni.

“Birkaç soru da ben sorabilir miyim?” dedi bana cevap vermek yerine.

“Sor,” dedim. “Ama bütün cevapları bildiğimi sanma.”

“Tuğçen’i kimin öldürdüğü seni ilgilendiriyor mu?” dedi Şeyda Tapan.

“Biraz,” dedim.

“Bulursan ne yapacaksın peki?”

“Bilmem,” dedim. “Duruma bakar.”

“Bu cebindeki tabancanın o işte kullanılıp kullanılmadığını anlayabilir misin peki?”

“Balistik laboratuvarım yok,” dedim. “Olan birini de tanımıyorum. Tanımak da istemem üstelik.” Sonra ekledim. “Neden karar değiştirdin?”

“Hangi konuda?” dedi Şeyda Tapan, ne demek istediğini anlamamış gibi. Anlamasına yardım ettim.

“İkiyle ikiyi toplama konusunda,” dedim. “Demin o tabancanın Moda’da patlamadığına emin gibiydin.”

“Seninle konuşunca insanın kafası karışıyor,” dedi. “Eğer patlamışsa bu benim kurtuluşum olabilir.”

“O kadar mı çok borcun Kıbrıslı’ya?” dedim.

Şeyda Tapan ayağa kalktı. Sarı sweatshirt’ünün eteklerini çekiştirdi gereksizce. Yabancı bir yerdeymiş gibi odanın duvarlarına baktı.

“Senin borcun mu çoktu, Orhan’ın mı?” dedim bu kez.

Cevap vermek için ağzını açtı. Ama kaldı öyle ağzı açık.

Gözlerini takip edip kapıya baktım. Salonun açık kapısının ardından görünen evin giriş kapısına.

Salon yönüne doğru ağır ağır açılıyordu kapı. Kapının arkasında kaldığı için açanı göremiyorduk.

Elimle sen orada dur işareti yaptım Şeyda Tapan’a. Dış kapının açılış hızını hesaplayarak uçar gibi hareket ettim o yöne doğru. Yerdeki duvardan duvara halı ses çıkarmadan koşmama yardımcı oldu. Kapı tam olarak açılmadan yetişemeyeceğimi anladım ama daha yarı yolda. Küçük bir yön

değiştirmeyle salon kapısının ardına sığındım. Tam o sırada duydum sokak kapısının kapandığını.

Şeyda Tapan donmuş gibi kapıya bakıyordu. Beklemediği bir ziyaretçi olduğunu gözlerinden anladım. Giren kimsenin bel hizasında bir yere bakıyordu.

Baktığı yerde kendisine yönelmiş bir tabanca görüp görmediğini bilemezdim tabii. Ama riske girmedim.

Ardına sığındığım olanca gücümle ittim, pervazın biraz ilerisinde durduğunu tahmin ettiğim yabancıya doğru. Kapı ya da tutamak doğrudan kemiğe değmiş gibi bir ses çıktı.

“Ah!” dedi tanıdığımı sandığım bir ses kapının arkasından.

“Tüh!” dedim kendi kendime. “Tüh!”

Daha kapıyı iter itmez Şeyda Tapan’ın ellerini gülmesini engellemek için ağzına götürmesinden anlamıştım kahramanlığımın biraz da gereksiz olduğunu, ama kapı yaydan çıkmıştı o anda.

“Ne oluyor? Orhan sen misin?” diye seslenen kişiyi tanıdığım apaçıktı.

Kapının arkasından çıktım. Rıza Sofuoğlu kapı çarpınca düşürdüğü anahtarı almak için tek dizi yerde iki büklümdü. Ben de gülmemek için kendimi zor tutarak elimi uzattım adama.

Kafasını kaldırıp öfke dolu bakışlarla baktı bana varla yok arası gözlüklerinin arkasından. İlk gördüğümden çok daha ağırbaşlı, lacivert bir takım elbise vardı üstünde. Beni görünce şaşırıp şaşırmadığını anlamadım. Yardımımı kabul etmeden doğruldu kendi kendine. Anahtarı pantolon cebine aktarıverdi el çabukluğuyla.

Allahtan cebimdeki makineyle daha komik sonuçları olabilecek bir oyun sergilemedim diye düşündüm kendi kendime.

“Hoş geldiniz demem lazım herhalde,” dedim hâlâ uzattığım elimin boş kaldığını hatırlatan bir tavırla. Hiç oralı olmadı Rıza Sofuoğlu.

“Pek hoş olmadı gelişim,” dedi, benden çok Şeyda Tapan’a bakarak.

“Beyi tanıyor musun?” dedim hâlâ eli ağzında olan kıza.

Konuşmayı bilmiyormuş gibi başını salladı.

“Orhan’ın babası,” dedim. Rıza Sofuoğlu’na döndüm. “Orhan’ın bir arkadaşı. Kanka Bar’da çalışıyor.

“Nerede Orhan?” dedi Rıza Sofuoğlu, tek eşyası piyano olan salona hızla göz gezdirip.

Soruyu üstüme aldım.

“Ortalarda yok dünden beri,” dedim.

“İstediğin rakama göre pahalı bir cevap,” diye hırladı adam. Sonra dirseğini ovuşturdu bana kötü kötü bakmaya devam ederek.

“Anahtarı veren kaç para istedi sizden?” dedim.

Tekrar kötü kötü baktı bana.

“Ne parası?” dedi.

“Parayı boş verin,” dedim. “Kapıyı çalmadan girmenize yarayan o küçük şeyi nereden buldunuz?”

Rıza Sofuoğlu şöyle bir dikleşti durduğu yerde. Elini cebine sokup anahtar olduğunu sandığım şeyin etrafında dolandırdı. Ben hâlâ yüzüne bakıyordum.

“Evden ayrıldığı sırada annesine vermiş benden gizli,” dedi.

Bu açıklama yetmedi bakışlarıyla baktım. Rıza Sofuoğlu devam etti.

“Dün akşam seninle konuştuklarımızı anlatınca karım kızdı bana,” dedi. “Biricik oğlunu el âlemin adamlarına emanet ediyorsun diye. Git kendin bir kontrol et dedi. Anahtarı verdi.”

Şeyda Tapan’a baktım. Omuzlarını silkti.

“Ama yanlış yerdeyim anlaşılan,” dedi Rıza Sofuoğlu eliyle eşyasız salonu işaret ederek.

“Yatak odama da bakmak ister mi beyefendi?” dedi Şeyda Tapan.

“Estağfurullah kızım,” dedi Rıza Sofuoğlu.

“İstiyorsa piyanoyu da aldırabilir. Zaten çalmasını bilmiyorum.”

Rıza Sofuoğlu utandı sanki.

“Özür dilerim kızım,” dedi, Şeyda Tapan’a doğru bir iki adım atarak. “Bu evin Orhan’ın olduğunu sanıyordum gerçekten. İnsan oğlunun evine kapıyı çalmadan girebilir diye...” Sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi yarım bıraktı cümlesini.

“Önemli değil beyefendi,” dedi Şeyda Tapan. “İnsanlar bu eve kapıyı çalmadan girmeye alışkın.”

Üstüme alınmadım.

Rıza Sofuoğlu da alınmadı anlaşılan. Kızla ilgisini yitirdi sanki bir an tümüyle. Kararlı adımlarla piyanoya yöneldi. Etrafına baktı sonra. Pencerenin yanına götürdüğüm tabureyi aldı, tuşların önüne çekti. Sonra oturdu.

Parmaklarını oynattı havada. Şeyda Tapan ile ben kımıldamıyorduk.

Aniden karar vermiş gibi daldı tuşlara. Hiç acemi değildi.

Eşyasız salon *Autumn Leaves*'in melodileriyle doldu birden.

Fena da çalmıyordu.

Şeyda Tapan'la birbirimize bakmadık.

Rıza Sofuoğlu'nu dinliyorduk ciddi ciddi.

O, başka bir evde, başka dinleyicilere çalar gibiydi. Başını öne eğmiş, iki elini de ustaca olduğu belli devinimlerle kullanarak, kafası hafif yana çevrilmiş, çalıyordu. Sanki uzun süredir görmediği bir arkadaşıyla konuşuyor gibiydi. İlk başladığında yüzünde gördüğüm gülümseme çaldıkça yavaş yavaş ortadan kalktı, yüzü gerildi. Müziği etkilemedi bu. Açık Radyo'da dinlesem yadırgamazdım.

İyi çalıyordu adam. Resmen iyi çalıyordu.

Bis yapmadı ama. Parçanın son notalarını biraz daha şiddetle vurarak çıkardı tuşlardan, ayağa kalktı.

"İşte böyle bir şey," dedi ikimize de bakmadan. Elinin tersiyle gözünün birini sildi. "Akordu kaçmış biraz."

Alkışlamak aklımızdan geçtiyse de, uygulamadık. Havadaki olumlama duygularını sezdi Rıza Sofuoğlu.

"Eskiden çalardım mereti biraz," dedi. "Orhan'a verebileceğim en iyi miras bu diye düşünürdüm hep."

"Teşekkür ederim," dedi Şeyda Tapan. "Gerçekten. Çoktandır böyle bir şey olmuyordu bu evin içinde."

"Ben gideyim artık," dedi Rıza Sofuoğlu. Yerinden kımıldamadı.

"Birlikte çıkarız," dedim.

"Olur," dedi bana, ama Şeyda Tapan'a döndü Rıza Sofuoğlu.

"Orhan'ı görürseniz söyleyin mutlaka beni arasın," dedi.

"Elbette," dedi Şeyda Tapan.

"Rica edeceğim," diye vurguladı Rıza Sofuoğlu.

"Sende numaram var," diye hatırlattım kendimi.

“Bir şey olursa ararım,” dedi Şeyda Tapan.

“O işi merak etme,” dedim. “Halledeceğim.”

“Tamam,” dedi Şeyda Tapan.

“Bu bende kalsın,” dedim cebime vurarak.

“Tamam,” dedi Şeyda Tapan yeniden.

Rıza Sofuoğlu önde, ben arkada, hakkımız olmadan kilidini kurcaladığımız kapıdan çıktık. Bizi yolcu eden falan olmadı. Merdivenleri hiç konuşmadan indik.

12. BÖLÜM

Dış kapıyı da konuşmadan kapadık arkamızdan. Rıza Sofuoğlu derin bir soluk verdi sokağa ilk adımını atınca. Sonra kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yüzünde hemen sohbet etmeye niyetli olmadığını gösteren bir ifade vardı.

“Arabanız var mı?” dedim.

“Hayır,” dedi başka bir şey düşünüyor gibi. “Buralarda park yeri bulamam diye almadım. Kocaman araba.”

“Benimki DGM’nin otoparkında,” dedim. “İsterseniz sizi bırakabilirim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rıza Sofuoğlu. “Biraz yalnız kalsam iyi olacak.”

“Anladım,” dedim.

Yokuş aşağı yürümeye başladık yan yana. Sokak boş sayılırdı. Yokuş aşağı yürümek çıkmaktan zordur diye düşünenlere hak verdim içimden. Rıza Sofuoğlu lacivert takım elbisesiyle bu sokağa pek yakışmıyordu. Geniş bulvarların adamı gibi duruyordu.

“Anlamanız güç,” dedi on adım sonra önüne bakmayı sürdürüp.

“Herhalde öyledir,” dedim. Yalnız kalmak isterse bırakırdım, lafa başlarsa katılırdım. Çoğunlukla lafa başlarlardı.

Dönüp yüzüme baktı. Anlamayacağım konusundaki kararını kesinleştirmiş gibiydi.

“Bu yaştan sonra çocuk sahibi olmayın sakın,” dedi.

“Niyetim yok,” dedim.

“İnsanın oğlunun evi diye bir eve girip böyle bir manzarayla karşılaşması çok hayal kırıcı,” dedi. “Hayal kırıcı hafif kaçar. Neler istiyor insan oysa.”

“Hayat...” dedim.

“Üstelik oğlanın bir şekilde başı belada,” dedi. “Ortadan yok olduğuna bakılırsa.”

“Sanmam,” dedim.

Durdu yüzüme baktı. Yüzündeki umut mu yoksa başka bir şey mi kestiremedim.

“Bir şey biliyorsan anlat,” dedi.

“Bildiklerim sınırlı,” dedim. “Belki daha çok üzecek sizi söyleyeceklerim ama, Orhan o bara ortak falan değil.”

“Ya para?” diye yapıştırdı soruyu.

Cevap vermeden önce, aniden yükselen bir kaldırıma çıkması için elimi dirseğine uzatarak yardım ettim. Yürüyüşü eski temposunu kazanınca sorusunu tekrar etti.

“Para?”

“Kumar borcunu kapatmış o parayla,” dedim.

Keskin bir ıslık çaldı. Hayal kırıklığına uğramış bir baba değil, umduğundan yüksek bir faturayla karşılaşmış bir işadamı gibi. Bir şey söylemeden birkaç adım attı. Rıza Sofuoğlu’na satabilecek bir malım daha vardı. Kendi üretimim.

“Başı belada olduğu için ortadan kaybolduğunu düşünmüyorum o yüzden,” dedim. “Bence sizden kaçıyor özellikle.”

Devam et der gibi yüzüme baktı.

“Kanka Bar’a ziyaretim, kendisiyle daha ciddi ilgilendiğinizi gösterdi ona,” dedim. “Benim yüzüm sizin adamınızınkinden daha serttir. Ortak olmadığının ortaya çıkması zor değildi. O da tüydü.”

Rıza Sofuoğlu bir ıslık daha çaldı. Daha kısa, daha az keskin bir ıslık.

“Kandemir Bey’in beceremediğinden haberin var yani?” dedi.

“Önemli değil,” dedim. “Ben de mizan tutturmayı beceremem.”

“Kandemir Bey onu yaparken de zorlanır ya,” dedi Rıza Sofuoğlu.

Buna cevap vermedim. Yürüyüşümüze küçük bir ara vermek zorunda kalsak da bir sigara yaksam diye düşünüyordum. Bir toplantıya geç kalmış gibi hızlı hızlı yürüyorduk oysa. Yokuş bitmek üzereydi.

Rıza Sofuoğlu, elinde plastik poşetler, sokağın üst tarafına umutsuz gözlerle bakan yaşlı bir kadına yol vermek için durdu.

“Peki ne zamana kadar gözükmeyecek ortalarda bu oğlan?” dedi bana.

“Biraz soğutacak meseleyi,” dedim. “Ya da parası iyice suyu çekecek. Ya da sizinle yüz yüze gelebilmek için geçerli görünen bir neden bulacak,

önceki durumu baskın çıkan. Ya da üçüncü, bilemediğim bir nedenle kaçmaktan vazgeçecek."

"Eşşoğlueşek!" dedi Rıza Sofuoğlu yeniden yürümeye başlamadan önce. Yorum yapmadım.

"Bir şey yapılabilir mi diye düşünüyorum," dedi iki adım sonra.

"Ne var aklınızda?" dedim.

"Kumar borcu yasal bir borç değil bildiğim kadarıyla," dedi.

Aklındakinin bu olmadığına emindim.

"Bazı yasalar bazı çevrelerde geçmiyor," dedim.

"Onların anladığı dilden konuşamaz mıyız?" dedi yere bakarak.

Bir ıslık da ben çaldım. Hemen cevap vermek istemediğimi anladı.

"Benim işimde..." dedi. "İnsanlara anladığı dille konuşmak esastır. Yasaysa yasa, paraysa para, başka şeyse başka şey." Biraz bekledikten sonra ekledi. "Senin işinde de öyle olduğunu düşünüyordum."

Ona şimdi işimin inceliklerini ayaküstü anlatmaya niyetim yoktu. Belki başka bir zaman anlatırdım. Nasıl olsa bir fırsat çıkardı.

"Aşağı yukarı," dedim.

"Öyleyse?" dedi.

"Denenebilir," dedim.

"Deneyelim o zaman," dedi.

Belediye Halk Pazarı'nın tam karşısındaki köşedeydik şimdi. Geri çekilip, elinde kitaplarıyla bir grup üniversite hazırlık öğrencisinin aramızdan geçmesine izin verdim. Peşinden yürüdüm. Trafik ışıklarının biraz önünde, cephesini caddeye vererek durdu. Kıyafetini beğenen bir taksi sürücüsü selektör yaptı on beş metre öteden. Rıza Sofuoğlu küçük bir el hareketiyle durdurdu taksiyi. Bana döndü binmeden önce.

"Banka hesap numaranı Kandemir Bey'e bildirmeni söylemeyi unuttum geçen gün," dedi. "Bir ara telefonla, halletsin o işi."

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim," dedi, kapıyı çekmeden önce.

Bir kez daha başımı salladım.

Arkada duran taksi, lafı uzatmamamız için kornasıyla uyardı bizi. Uyarıya uyarak bir adım geri çekildim. Rıza Sofuoğlu'nun bindiği taksi, lastiklerini hafif gıcırdatarak hareket etti.

Haklısın, varacağı yere gelmeden öne kimse ödemez taksi parasını dedim içimden. Taksimetrede yazanı bir görmek gerekir önce.

Karşıya geçmek için yayalara kırmızıda beklerken bir sigara yaktım. Kalabalık bir grupla birlikte yeşil ışığı değerlendirdik. Hızlı hızlı DGM'nin otoparkına doğru yürüdüm. Bekleşen polis ve televizyoncu kalabalığı azalmamıştı. Sigaramı yerde ayağımla söndürüp otomobilin arkasına geçtim. Bagaj kapağının kilidini açıp kaldırdım. Dönüp arkama baktım. Onlarca polisin hiçbiri ne denize, ne otomobilime bakıyordu. Yine de hafif yan döndüm, tabancayı ceketimin cebinden bagajın içine kaydırdım hızla. Sonra kafamı soktum bagajdan içeri. Aleti yıllardır orada duran benzin istasyonu armağanı kirli pencere silme bezine sardım. Döşeme halısını kaldırdım. Paketi stepne çukuruna, lastiğin yanındaki boşluğa yerleştirdim. Dönüp yeniden baktım arkama. Değişiklik yoktu.

Bagaj kapağını kapatıp Sofuoğlu Ticaret'in numarasını tuşladım.

"Sofuoğlu Ticaret," dedi Kandemir Bey'in sesi.

"Ben Remzi Ünal," dedim. "Rıza Bey'le beraberdik demin. Sizi arayıp banka hesap numaramı bildirmemi söyledi bana."

"Anladım," dedi. "Hallederiz. Rıza Bey ofise mi geliyor?"

"Bilmem," dedim. "Bir şey demedi."

"Miktar ne kadardı?"

Rıza Sofuoğlu'na söylediğim miktarı ona da söyledim. Ardından tane tane banka hesap numaramı. Söylediğim rakamları tekrarladı bana Kandemir Bey. Onayladım.

"Öğleden sonra hallederim," dedi. Sesi yorumsuzdu.

"Teşekkür ederim," dedim. Telefonu yerine yerleştirdim.

İki elim direksiyonda önemdeki denize baktım. Yarı yarıya dolu bir şehir hatları vapuru geçiyordu ileriden.

Araç telefonunu yeniden kaldırıp bu kez Ali Mumcu'nun ev numarasını tuşladım. Bir yerlerde bir telefon uzun uzun çaldı kulağımın dibinde. Ama açılmadı. Alacaklı gibi çalmıyor herhalde dedim içimden.

Cep numarasını aramadım. Bıraktım uyusun.

Otomobilimi çalıştırdım. AKM'nin yanındaki otoparka diye komut verdim kendi kendime gaz pedalına hafif hafif basarken. Boğaz manzaralı ve hatıralarla dolu bir başka otoparka.

Büyükparmakkapı Sokağı'nda kimseyi dövmüyorlardı.

Dün geceye kıyasla tenhaydı ortalık. Midyeciye yine yüz vermeden yürüdüm. İlk sokaktan sağa döndüm. Gecenin kalanını eğlenerek geçirmemi öneren arkadaşımla teşaşür ettiğimiz duvarın karşısındaki sahafa girdim.

Kimse yoktu dükkânda.

Benim de arkamdan kovalayan yoktu. Kitaplara bakarak biraz oyalandım.

Romanlar vardı, şiirler vardı, denemeler vardı, araştırmalar vardı, ansiklopediler vardı, sözlükler vardı, gezi kitapları, fotoğraf kitapları, mizah eserleri, çizgi romanlar, hikâyeler vardı. Gözüm bunca kitabın arasında süklüm püklüm duran bir *Adli Tıp Elkitabı*'na takıldı. Alıp karıştırdım. Bir dolu doktor oturup yazmıştı. Kitabın sonunda görmek istemeyeceğiniz fotoğraflar vardı. Gerçek hayatta görseniz birkaç hafta rüyanıza girecek manzaraların fotoğrafları.

Genç bir adam peydahlandı sonra dükkânın arka taraflarından. Yüzünde yardım edebilir miyim ifadesiyle. O sormadan ben sordum.

"*Fizikçiler* bulunur mu acaba sizde?" dedim. "1964 baskısı."

Neden *Garantili Kız Tavlama Metotları*'nı sormadığımı anlamak ister gibi yüzüme baktı. Sonra elimdeki kitaba.

Ona yardımcı olmaya çalıştım.

"Dürrenmatt," dedim. "Ataç Yayınları."

Genç adam gözlerini benden çekti, arkamdaki kapının pervazının üst tarafına yönelip bir an düşündü.

"Bir dakika bekler misiniz?" dedi. Geldiği yönde yok oldu.

Adli Tıp Elkitabı'nı yerine koyup biraz daha bakındım kitaplara. Yeni görünen kitaplara, eski suratlı kitaplara. Ne kadar çok kitap vardı. İşte burada sigara içilmez diye düşündüm kendi kendime. Eski suratlı bir *Osmanlıca-Türkçe Sözlük* buldum sonra. İnkilâp Kitabevi, 1955, genişletilmiş ikinci basım. Mustafa Nihat Özön. İmzalı değildi. Kalın bir kitaptı. "Mezamir" maddesine baktım. Bir kelime daha aradım üstüne.

Arka taraflarda tekyönlü konuşmalar duydum. Benim *Fizikçiler*'le ilgili bir görüş alışverişi yapılıyordu galiba. Burnumu kitaplara biraz daha gömdüm.

Genç adam kısa bir süre sonra yeniden çıktı ortaya. Elindeki ince, küçük kitabı bana uzattı yüzünde muzaffer bir ifadeyle. Kırk yıllık eski kitap meraklısı heyecanıyla aldım.

Evimdeki kullanılmayan misafir odasında duran kitabın aynısı elimdeydi şimdi. Daha diri, daha taze, sağı solu çizilmemiş. Onca merak etmeme karşın, son formasına bakmadım.

“Ne kadar?” dedim.

Genç adam bu soruya hazırlıklıydı. Kitabın arka kapağında basılı fiyatın iki buçuk milyon katı bir rakam söyledi. Ona kızmadım. Cüzdanımı çıkardım.

Paramı elimde tutarken genç adam *Fizikçiler*’i siyah bir poşetin içine yerleştirmekle meşguldü. Sonra gidip bıraktığım yerden *Adli Tıp Elkitabı*’nı da alıp poşetin içine attı.

“Bu da armağanımız olsun,” dedi. “Doktor musunuz?”

“Hayır,” dedim. “Yine de teşekkür ederim.”

Paramın pek az kalan üstünü alıp çıktım sahaftan.

Genç adamın kitapları koyduğu poşeti, tutma deliğinden bileğime geçirerek sokağa adım attım. Sağa sola baktım kararsızca. Pandora tarafına değil, dün yürüdüğüm yöne karar verdim. Aynı sokak ve aralıklardan geçip caddeye çıktım.

Çıkar çıkmaz bir açlık hissettim.

Küçük bir değerlendirmenin ardından Borsa yönüne yürümeye başladım hızlı hızlı. Pek kimseler yoktu içeride. Camekânların arkasından kendime hünkârbeğendili birtakım et parçaları seçtim. Tepsimi alıp kocaman salonun en diplerinde bir masaya kuruldum.

Fizikçiler’i poşetten çıkarıp gözden geçirmeye başladım bir yandan yemeğimi çatallarken.

Temiz bir kopyaydı. Elden ele gezmeyip, bir deponun karanlık köşesinde yıllarca beklemiş gibi. Kapağı daha az solmuş görünüyordu. Çevirmenin “Seni seviyorum”u yoktu birinci sayfada. Kelimelerin, cümlelerin altı çizilmemişti. Soru işaretleri konulmamıştı kenar boşluklarına.

Son formanın sayfa numaraları tıkır tıkır ilerliyordu sıralarını şaşmadan.

Son formaya biraz daha zaman ayırdım.

Her şey yerli yerindeydi. Oyun, bitişine yakın kendi doğal akışının içinde, elinizin altındaydı. Oradan oraya zıplamıyordunuz sayfaları çevirirken. Her konuşma, her eylem, kendi sırasında, kendi mantık dizisinin içinde, bir ötekini tetikliyordu.

Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi.

Farkında olmadan kendimi oyunun finalini bir kez daha okurken buldum.

Oyun bittiğinde, yemeğim çoktan bitmişti. Boş tepsiyi kapmışlardı bile önümden. Birazcık daha kalabalıklaşmıştı sağım solum.

Kitabı yeniden siyah poşetin içine koydum, poşeti bileğime geçirdim. Cam kapıdan çıkar çıkmaz bir sigara yaktım. Buralara kadar gelmişken Kanka Bar'a uğramamak kabalık olur diye düşündüm. Belki bir kahve verirlerdi bana yemeğin ve *Fizikçiler*'in finalinin üstüne orada.

Caddenin karşısına geçip aşağı doğru yürümeye başladım. Yemek üstü gezintisi temposunda yürüyordum. Kafamın içinde Fraulein Doktor ile Newton ve Einstein konuşuyordu. Konuşun, sizi dinliyorum dedim kendi kendime. Kasetçilerden fışkıran seslerle kafamdaki oyuncuların sesleri birbirine karışıyordu. Sigaramı attım.

İmam Adnan Sokağı'na girdiğimde yavaşladım. Ne olur ne olmaz diye üst üste derin üç soluk aldım, verdim. Omuzlarımı çökerttim, vücudumun ağırlığını *hara*'mda odakladım.

Sokak çocukları hayrına kartpostal sattığını iddia eden küçük kız, suratımı görünce çekti elini hemen önümden. Çok fazla havaya girme dedim kendi kendime kızı korkuttuğumu görünce.

Kanka Bar'a kadar olan mesafeyi gevşemeye çalışarak aldım.

Hakan Şükür benimle kan kardeşi olmaya niyetli değildi muhtemelen.

En azından bugün.

Aşağıya inen merdivenlerin başında öylece kaldım çünkü.

Kocaman demir kapı, geçen sefer geldiğimde de kapalıydı ama itince açılıyordu. Bu kez ne kadar itsem açılmayacaktı.

Kocaman bir asma kilit vardı üstünde. İlk aklıma gelen doğru çıkmadı. Belediye ya da valiliğin mühür ve kararını taşıyan kartonu eklenmemişti kilidin yanı başına.

Geri dönüp karşıki binaya baktım. Rengi koyulaşmış tonozun üstünde Kaçkar Han yazıyordu. Gözlerimi yukarı kaldırdım. Üçüncü katın

pencerelerinin perdesi çekiliydi. Kanka Bar’a sabah sabah girip çıkanları denetleyen biri yoktu orada.

Etrafıma bir göz attım. Gözucuyla bile olsa bana bakan kimse görmedim ortalıkta. Ne duvara yaslanmış tespih çeken biri, ne küçük taburelerde tavla oynayan işsiz esnaf.

Hızla karar verip, Kaçkar Han’ın kocaman kapısından girdim babamın evine girer gibi. Tanıdık bir küf kokusu geldi burnuma. Agatha Christie’nin Türkiye’ye geldiği yıllardan kalmışa benzer bir asansöre alıcı gözle bile bakmadım. Muhtemelen o da kilitliydi. Geniş ve yılların tahribatına uğramış mermer merdivenlerden neredeyse koşarak yukarı tırmandım.

Birinci katta herhalde artık kimselerin akıl danışmadığı bir avukatın bürosu vardı. Kapıdaki posta deliğinden sığmamış bazı dergiler duruyordu yerde.

İkinci katın sakinleri kullanmadıkları eski bir komodini bırakmışlardı kapının önüne. O kadar eskiydi ki kimse almamıştı.

Üçüncü kata çıkarken yavaşladım. Kapının üstündeki demir plaka iyice yanına yaklaşılmadan okunmayacak kadar küçüktü. Ağır ağır çıktım son bir iki basamağı.

“Kıbrıs Gazileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği”ne çok ama çok istesem de bağışta bulunamayacaktım görünüşe göre.

Çukurcuma’da satılsa para edecek oymalı tahta kapının kanatları, Kanka Bar’ın kapısındakinden daha büyük bir asma kilitle birleştirilmişti. Daha modern kapılar için tasarlanmış Lizbon maymuncuğumun açılmaya ikna edemeyeceği bir asma kilitle.

Ne yapalım dedim kendi kendime. Gelecek sefere. Merdiveni çıkarken bilinçsizce tuttuğum soluğumu verdim. Çevreye baktım.

Kapının önündeki torbada, gözlüklü, beyaz saçlı sakallı, kurdele kravatlı adamın yüzünü görünce, en az onun kadar içtenlikle gülümsedim.

Daha ağır ağır indim merdivenlerden.

Binadan çıkınca Kanka Bar’ın kapısına bir kez daha baktım. O kapının da asma kilidi yerinde duruyordu hâlâ.

Pekâlâ dedim kendi kendime bir kez daha. Kaçmıyorlar ya.

Caddeye çıkmadım. Alttaki sokaktan yine ağır ağır yürüdüm meydana doğru başım öne eğik.

Gergindim biraz. Gerilim beklentim boşa çıkmıştı, ondan gergindim herhalde. Karşıya otomobilimle mi geçsem, yoksa vapura mı binsem diye karar vermeye çalıştım. Araba kullanmak daha ağır bastı sonra. İnsan direksiyonda bazı şeyleri daha rahat düşünebiliyordu. Kasette Moğollar çalarken özellikle. Üstelik Mefharet Teyze’lerin bolca bulunduğu bir çevrede, size ait olmayan kapıları zorlarken daha çok cesarete ihtiyacı oluyordu insanın.

13. BÖLÜM

Bir kere daha açtım kapısını otomobilimin, bir kere daha indirdim camını, bir kere daha bastım marşa. Kitap poşetini arka koltuğa salladım.

Boğaziçi Köprüsü her zamanki gibi kalabalıktı. Moda'nın ara caddeleri her zamanki gibi dar ve kalabalık. Bir karşı taraflı sürücü olarak, belirgin bir yüzsüzlükle park yeri buldum otomobilime Cem Sokağı'nın iki sokak aşağısında.

Saint Joseph Lisesi'nde hoş olmayan bir veli-öğretmen görüşmesinden çıkmış, nerede yanlış yaptığını düşünen lise 2 öğrencisi kız babası gibi yürüdüm Tuğçen Yavaş'ın evine doğru.

Daha on beş yirmi adım öteden kaşlarımı çattım. Şemsi Bey Apartmanı'nın 4 numaralı dairesinin balkonunda hayat vardı. Açıktı kapısı. Pencerelerin güneşlikleri çekilmişti, içerinin masuniyeti hafif esintide uçuşan tüllerle korunuyordu.

Adam gibi kapıyı çalacağım ve açılacak dedim kendi kendime.

Tereddütsüz yürüdüm giriş kapısından içeri. 4 numaralı posta kutusu boştu. Merdivenlerde karşılaştığım orta yaşlı bir kadın gözlerini benden kaçırdı yanımdan geçerken.

Kapının ziline basmadan önce küçük bir *makaho* uygulaması yaptım.

Yaslı bir anne baba görmekten hoşlanmayacaktım, ama çarem yoktu. Kısa bastım zile. İçeriden tepki beklerken ellerimi önümde birleştirdim.

"Kim o?" diye bağırmadı kimse içeriden. Kararlı adımların çıkardığı topuklu ayakkabı sesleri duydum yalnızca.

Kapı açıldı. Yarım açıldı.

Gözlerime inanamadım. Gerçekten inanamadım.

Yeni başlayan kız duruyordu karşımda. Ya da ben öyle sandım. Aynı siyah gözler, aynı siyah kıvırcık saçlar, aynı dudak, aynı çene. Daha bir

olgun ama, daha çok karşılaşmış hayatla. Son karşılaştığı şeyin onu epey ağlatmış olduğu belliydi gözlerinden.

“Buyrun?” dedi karşımdaki kadın aynı ince ama melodili olduğu belli olan sesle.

“Tuğçen’in evi değil mi?” dedim durumun farkında olduğumu belli eden bir tavırla.

“Evet,” dedi kadın. Gerisini bekledi.

“Adım Remzi Ünal,” dedim. “Aikidodan arkadaşıydım.”

“Ben ablasıyım,” dedi kadın.

“Başınız sağ olsun,” dedim.

“Teşekkür ederim,” dedi Tuğçen Yavaş’ın ablası, ama kapıdan içeri doğru çekilip önümü açmadı.

Kendi önümü kendim açmaya çalıştım. Ellerim hâlâ önümde bağlıydı.

“Sanırım onu en son gören bendim,” dedim.

Beni şöyle baştan aşağı bir gözden geçirdi hızla. İstemediği cinsten bir misafir olmadığıma karar verdi sonra.

“Girsenize,” dedi kapıyı iyice açıp.

“Teşekkür ederim,” dedim girerken.

Ne tarafa gideceğimi bilmiyormuş gibi dikildim antrede. Tuğçen Yavaş’ın ablası, salon yönünü gösterdi eliyle.

“Şöyle buyrun.”

Salona girdik birlikte. Kütüphanedeki kitaplar yeniden monte edilebilen demir profillerin arasındaki tahta raflardaki yerlerini almıştı. Yerleştiriliş biçimlerinden uzun boylu bir tasnifin yapılmadığı anlaşılıyordu ama. Yerdeki küçük kilimin yönü değişmişti, kütüphaneye paralel duruyordu şimdi. Diğer eşyalar yerli yerindeydi, ne eksik ne fazla. Kasetçaların anteni içeri itilmişti.

“Adım Tuğçe,” dedi Tuğçen Yavaş’ın ablası. “Lütfen oturun. Nereden arkadaşıyım demiştiniz, kaçırdım?”

Ayaklı abajurun altındaki koltuğa oturdum.

“Aikido,” dedim. “Şaşkınlığımı bağışlayın, çok benziyorsunuz Tuğçen’e.”

“Evet,” dedi yeni başlayan kızın ablası. Kendisi oturmamıştı. Karşımda ayakta duruyordu. “Her gören şaşırır önce. Aralarında dört yaş olan tek

yumurta ikizleri gibiyiz. Benim adımın son harfi eksik.”

Ne dediğini yakaladı sonra. Yüzündeki her şeyi kontrol altında tutmaya alışkın ifade dağıldı sanki.

“Gibiydik!” dedi. “Gibiydik! Alışamadım Allah kahretsin! Kusuruma bakmayın.” Şaşkınlıktan kurtulmak ister gibi sağına soluna baktı telaşla. Çantasını aradığını düşündüm.

Sigaramı çıkarıp paketi ona doğru tuttum ayağa kalkarak.

“Teşekkür ederim” dedi, sigarasını yakmama izin verdikten sonra. “Bu aikido... bir tür...” Kendini çabuk topluyordu.

“Uzakdoğu savaş sporu,” dedim kendiminkini yakarken. Yeniden oturdum sonra. Bacak bacak üstüne atmadım.

“Bir ara yogaya takıldığını biliyorum ama bu aikidoyu hiç duymamıştım Tuğçen’den,” dedi.

“Bizimle çalışmaya yeni başlamıştı,” dedim.

Sigarasından derin bir nefes aldı. Kontrol duygusunu yeniden kazanmıştı.

“Ne garip!” dedi çaprazımdaki koltuğa otururken.

Yüzüne baktım. Neyin garip olduğunu anlatmasını bekledim.

“Bir sürü arkadaşı olması lazım İstanbul’da,” dedi. “Gelen giden yok ama. Okuldan, ekibinden... Bir tek siz. Bu kadar mı duyarsız bu genç insanlar? Üstelik...”

Cümlesinin sonunu bilerek havada bıraktı. Beğendim bunu.

“Kimse kimseye amca demiyor ama antrenmanda!” dedim.

“Onu söylemek istemedim,” dedi Tuğçen Yavaş’ın ablası onu söylemek istediğini vurgulayarak. “Ama ta buralara kadar gelmenizi...”

“Buralara kadar gelme nedenimi açıklayabilirim,” dedim.

“Lütfen,” dedi.

Konuşmaya başlamadan önce biraz öne doğru eğildim koltuğumda.

“Ben özel dedektifim,” dedim. Yüzünde hiçbir ifade belirmedi. Diş hekimiyim demişim gibi rahat, konuşmaya devam ettim. “Kardeşinizle aikido çalıştığımız doğru ama yalnızca bir kez. Yeni başlıyordu. O çalışmadan da birlikte çıktık. Yolda arabamdan indi. Spor çantası bende kaldı. Daha kendisine verme fırsatı çıkmadan, bu evde olanların haberini alınca...”

“Ben de avukatım,” dedi Tuğçen Yavaş’ın ablası. “Boşanma avukatı da değilim merak ediyorsanız. O yüzden kelimelerinizi seçerken daha rahat olabilirsiniz. Deminki şaşkınlığım sayılmaz.”

Araya girmesi hiç önemli değilmiş gibi devam ettim.

“İnsan tanıdığı birinin öldürüldüğünü duyunca gazete haberleriyle yetinmiyor,” dedim.

“Ne buldunuz?” dedi hemen.

“Bakış açınıza bakar,” dedim. “Katilin adını istiyorsanız söyleyemem.”

“Anladım.”

“Şu anda sorularım cevaplarımdan daha çok,” dedim.

“Benim cevaplayabileceklerim de var mı bu soruların arasında?” dedi Tuğçen Yavaş’ın ablası.

“Sevinirim,” dedim.

“Sevinin o zaman,” dedi Tuğçen Yavaş’ın ablası.

Yumuşak bir soruyla başlamak istedim.

“Soyadınız hâlâ Yavaş mı?” dedim.

Geldiğimden beri ilk kez yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade gördüm.

“İkinci soruyu biliyorum galiba,” dedi. “Babam Kemalettin Tuğcu’yu çok severek okumuş gençliğinde. Kendi adı da Kemalettin’di. Kızları olunca tutamamış kendini. Adımız gibi biz de benzedik birbirimize. Çocukken çok hoşumuza giderdi bizi karıştırmaları. Soyadıma gelince, şu anda Yavaş. Bir ara değildi, yeniden Yavaş oldu.”

“Üçüncü soru,” dedim. “Kardeşinizle nasıldı aranız? Haberleşiyor muydunuz sık sık?”

Tuğçe Yavaş geriye doğru yaslandı İskandinav koltukta.

“Sayılır,” dedi. “Haftada iki üç kere konuşuyorduk. Özel olarak merak ettiğiniz ne var?”

“Tuğçen tiyatrocu olduğunu söylemişti bana,” dedim. “Ne kadar tiyatrocuydu?”

“Yani?” dedi Tuğçe Yavaş.

“Bir oyunda filan oynuyor muydu?” dedim. “Kendine çalışacak bir tiyatro falan arıyor muydu, ne bileyim.”

“Hayır,” dedi Tuğçe Yavaş. “Planları vardı ama.”

“Yani?” dedim bu kez ben.

“Kendisi bir tiyatro kurmak peşindeydi.”

“Zor iş tiyatro kurmak,” dedim. “Bu zamanda.”

“Canım yarı amatör, yarı profesyonel,” dedi Tuğçe Yavaş. “Uzun süre sponsor peşinde dolaştı anlattığına göre.”

“İstanbul’da yarı amatör yarı profesyonel yaşamak bile zor,” dedim.

“Söylemesi ayıp, ben oldukça iyi kazanırım,” dedi Tuğçe Yavaş. “Konservatuvara girdiğinden beri Tuğçen’in bütün masraflarını karşılıyorum.”

Kredi kartı ekstrelerini hatırladım. Yerlerini söylemek aklımdan bile geçmedi ama.

“Tiyatro konusunda yardım etmediniz anladığım kadarıyla,” dedim.

“Onu istemedi benden,” dedi Tuğçe Yavaş. Sigarasını söndürdü sehpanın üzerindeki küllükte. “O konuda hiç yardım istemedi benden. Sanırım kendi kendine bir şeyler başarabileceğini kanıtlamak istiyordu. Ben de ses etmedim.”

“Başaracak mıydı?” dedim.

“Sanırım başarırdı,” dedi Tuğçe Yavaş.

“Anladım,” dedim ben de. Sigaramı Tuğçe Yavaş’ınkinin yanına söndürdüm. Bir sonraki soruyu nasıl soracağımı düşünüyordum bir yandan da. Bir de odada nasıl yalnız kalacağımı.

Kül tablasının yanındaki gelişmemiş telefon imdadıma koştu. Salak bir sesle çaldı aniden.

Tuğçe Yavaş özür dilerim bakışlarıyla baktı bana, telefonu kaldırmadan önce.

“Efendim?” dedi.

Telefonun öbür ucundaki insanın sesini duyunca rahatlamış gibi geriye doğru yaslandı dinlerken.

“Evet,” dedi sonra.

Ben kafamı çevirip kütüphaneyi incelemeye koyuldum.

“Yok, fazla bir gelişme yok. Seninle konuştuktan sonra evi düzene soktum biraz,” dedi telefona. “Sanırım yarından sonra alabileceğim... eee... cenazeyi. Bugün konuştum adamlarla.”

Karşı tarafı dinledi kısa bir süre.

“Bu işleri yapan birileri varmış,” dedi cevap olarak. “Onlara vereceğim. Bir de şu ilan işini halledeyim buradayken diyorum.”

Telefonu sağ kulağından sol kulağına aktardı.

“Hayır, hayır,” dedi biraz daha dinledikten sonra. “Gelmene gerek yok. Burada bir müttefik buldum gibi.”

Bana baktı son cümlesinden sonra. Ben hâlâ kitaplara bakıyordum.

“Tamam canım,” diye bitirdi görüşmeyi. “Bir şey olursa ararım.”

Telefonu yerine bıraktıktan sonra ayağa kalktı.

“Size bir şey ikram edeyim,” dedi. “İzmir’den çok sevgili bir arkadaşım. Geleyim diye tutturdu, ama işi gücü var kızın. Ne içersiniz?”

“Mümkünse bir kahve,” dedim. Telefon edenin cinsiyetini bilince ne kazandım diye düşündüm kendi kendime.

“Kahve bana da iyi gelecek,” dedi Tuğçen Yavaş. Parmaklarını benim Cessna’nın klavyesinin başına geçmeden önce yaptığım gibi havada oynattı birkaç kez. Sonra seri adımlarla çıktı salondan.

Hemen ayağa fırladım. Kasetçaların yanına çömeldim. Kısa bir an aradım kaset çıkarma düğmesini. Sonra buldum. Bastım. Kaset yuvasının kapağı yerinden oynamadı.

Yeniden bastım düğmeye. Daha sert bu kez.

Durum değişmedi.

Kapağı ileri ittim. Yeniden denedim.

Durum yine değişmedi.

Bu kaset takılıp çıkarılıyor bu meret cihaza, yolu yok dedim içimden. Geri sarma düğmesine basmaya niyetlendim.

“Süt ister...” diye bir ses duydum arkamdan. Hassiktir dedim içimden.

“Ne yapıyorsunuz orada?” dedi Tuğçe Yavaş sorudan çok onaylamama yargısı taşıyan bir ses tonuyla.

İşi yüzsüzlüğe vurdum.

“Lanet kaset takılmış,” dedim.

“Bu gerçeği anlamak için benim odadan çıkmamı beklediğinize göre, Tarkan’ın son kaseti değil aradığınız,” dedi Tuğçe Yavaş.

“Değil,” dedim. Bir dizim hâlâ yerdeydi.

“Ne olduğunu söyleyecek misiniz bana?”

“Sonucun sizi üzmesinden korkarım,” dedim ayağa kalkarken.

“Bakın Remzi Bey,” dedi Tuğçe Yavaş. “İzmir’den İstanbul’a gelene kadar ağladım uçakta. Ağladım ve bitti. Belki sonra yine ağlayacağım. Çok sonra ama. Şimdi aradığınız her neyse bana söyleyebilirsiniz çekinmeden. Dayanırım.”

“Tuğçen’in sesini duysanız da mı?” dedim hafif yan dönüp kasetçaları gösterirken.

Elini alnına götürdü önce, sonra ağzını kapadı. Sendeleyerek iki küçük adım attı arkaya doğru.

“Aman Allahım!” dedi. “Aklıma gelen değildir inşallah!”

“Bir veda mesajı değil anladığım kadarıyla,” dedim. “Ama Tuğçen’in sesinden bir şeyler dinleyeceğimize neredeyse eminim.”

Tuğçe Yavaş gözlerini kasetçalara dikmişti şimdi. Bizim kahve kaynadı dedim kendi kendime. Kahveden vazgeçip bir sigara yaktım.

“Bunun derdi neydi?” dedi Tuğçe Yavaş kasetçalara doğru ilerleyerek.

“Kaseti çıkaramadım,” dedim. “Sıkışmış.”

“Burada dinleyeceğimize göre önemi yok,” dedi Tuğçe Yavaş. “Çalar herhalde.”

Önceki gün çalıyordu dedim içimden.

Tuğçe Yavaş önce derin bir nefes aldı, sonra “play” düğmesine bastı kasetçaların. Elini çekip bekledi. Üstüne direnç dolu bir bekleme tavrı gelmişti sanki.

Ama yalnızca belli belirsiz bir tıslama sesi geldi kasetçalardan. Tuğçe Yavaş yeniden cihazın üstüne eğilip ses yükseltme düğmesini aradı birazcık titreyen ellerle. Düğmeyi sağa doğru çekmesi tıslamanın gücünü artırmaktan başka bir işe yaramadı.

“Biraz geri saralım,” dedim, müdahale etmekten korkuyormuş gibi alçak bir sesle.

Durdurdu kasetçaları Tuğçe Yavaş. Geri sarma düğmesine bastı sonra. Cihazın motoru vızıldadı. Bandın banda sürtünmesinden çıkan sesler geldi kapağını açamadığım bölmenin ardından. Sekize kadar ancak sayabileceğim bir süre geçtikten sonra, geri sarmayı durdurup, “play”e bastı yeniden Tuğçe Yavaş.

“Bana iyi bak Daye Hatun...” diye patladı kardeşinin ince ve melodili sesi salonun ortasında. *“Bana iyi bak!”* Yer gök inledi sanki Tuğçen

Yavaş'ın sesiyle. Yeni Moda Gıda Pazarı'ndan bile duyulmuştur dedim içimden, aynı anda fırlayıp ses düğmesini makul bir dereceye getirdim.

"Ah canımmm..." dedi Tuğçe Yavaş ellerini yüzüne kapatarak.

"İsterseniz boş verelim," dedim.

Elini çekti yüzünden.

"Hayır! Hayır!" dedi. "Başladık madem, bitirelim."

"Bir sigara daha vereyim mi?" dedim.

Başını hayır anlamında iki yana salladı.

Elimi uzatıp yeniden geri sarma düğmesine bastım. Sessizlik içinde kasetçaların tıkırtılarını dinledik. Tuğçe Yavaş'ın gözü cihazdan ayrılmadı.

Bir nefes daha çektim sigaramdan. Sonra söndürdüm.

Sona kadar sarılan kaset tak diye bir ses çıkardı.

Tuğçe Yavaş'ın yüzüne bir kere daha baktım sorar gibi. Kafasını öne doğru salladı. "Play" düğmesine bastım.

İki kız gülüştüler kasetçaların hoparlöründen bize doğru. Bir sessizlik oldu sonra.

"Başlasana!" dedi Tuğçe Yavaş'ın sesi. İkinci bir kız sesi öksürdü.

"Gel Hürrem," diye başladı sonra tanımadığım sesi ikinci kızın. *"Seni çağırttım ki..."*

"Bir şey mi var?" dedi Tuğçen Yavaş ustaca bir kaygı katarak sesine.

"Bu yüzük sana valide sultanın armağanı," dedi öteki kız.

"Valide sultanın ha!" dedi Tuğçen Yavaş heyecanla.

Öteki kız konuşurken Tuğçe Yavaş'ın yüzüne baktım. Kaldırıyor gibiydi.

"Zamanla öğreneceksin ki Hürrem, böyle ansızın gelen armağanların bazen sevindirici, bazen de üzücü nedenleri vardır."

"Peki, bu armağanının nedeni?"

"Valide sultan bu armağanla gönlünü almak diler ve sana verdiği umudu unutturmak."

"Burada kendimi sedire bırakıyorum..." dedi Tuğçen Yavaş'ın sesi birden rolünden çıkarak. Ardından kızlar kikirdediler. Sonra Tuğçen Yavaş Hürrem oldu yeniden.

"Fakat, fakat ben ona ne yaptım ki? Niçin böyle yüz çevirir benden?"

İkinci kız gülmeye devam edecekti, kendini zor tuttu. İlk sözcükleri bu yüzden net çıkmadı ağzından.

“Yüz çevirdiği yok Hürrem! Ancak şu arka arkaya üç ölüm valide sultanı çok üzdü. Bunca acıdan sonra daha fazla yaralamak istemez hasekiyi.”

Tuğçen Yavaş bağırmaya başladı daha karşısındakinin sözleri tam bitmeden. İyi ki sesini kısmışım kasetçaların dedim içimden.

“*Ne sanırsınız beni? Gerçekten bir âciz, bir miskin cariye mi? Yüz çevirecek olursanız, durduğu yerde çürüyecek bir odalık ha?”*

“Kendine gel Hürrem! Valide sultan istemedikçe, kimse kendisini padişaha sunamaz. Haremin kendine özgü kuralları, teşrifatı vardır.”

Tuğçen Yavaş iyice kaptırmıştı kendi rolüne. Sesindeki öfkeyi denetimli, olgun, usta oyuncu öfkesini bu kötü kasetçaların yetersiz hoparlörlerinin zedelemesine karşın algılıyordunuz. Tuğçe Yavaş gözlerinde tuhaf bir parlaklıkla dinliyordu kardeşini.

“Hıh! Gelenekler... Kurallar... Teşrifat... ve şurada beş yüz kurban. Bu gelenekleri, bu kuralları, bu teşrifatları aşamadıkları için. Ben bu uzun can çekişmeye razı olur muyum sanıyorsunuz?” Bir soluklandı burada, sonra kararlı bir sesle devam etti. *“Padişahı göreceğim ve kendimi ona kendim sunacağım.”*

Öteki kız da sonunda katıldı Tuğçen Yavaş’ın oyunculuğuna.

“Çıldırmışsın sen!”

Tuğçen Yavaş giderek yükseltti heyecanının dozunu.

“Bana iyi bak Daye Hatun, bana iyi bak! Çok şeyler öğrettin bana, her dediğini yaptım, her öğrettiğini kaptım ve seni çok aştım. Onun için tanıyamıyorsun beni, tanıyamazsın da.”

Biraz alttan alma oynadı karşısındaki kız.

“Hürrem kızım! Bir gün bizim de günümüz gelecektir inan!”

Kasetçalardaki ses biraz uzaklaştı. Sanki ayağa kalkmıştı burada Tuğçen Yavaş. Önce müthiş bir kahkaha attı. Sonra tempolu, makineli tüfek gibi değil, ama dinleyenlerin algılamasına izin veren hızda bir okuyuşla devam etti.

“Yani beklemek ha!” Onların beklediği gibi. Senin beklediğin gibi. Bir ömür boyu. Sonra da bildiklerini başka ikballere öğretmeye memur yaşlı bir kadın olarak, hiç değilse çırağının mürüvvetiyle avunmak. Ancak bu kadarını umut edebilmek. Sen beni hiç anlayamamışsın Daye Hatun! Ben

Tanrı'nın bana verdiği gücü biliyorum. Bir ateş ki ya yakacaktır, ya da yanacaktır. Ben bu ateşi kullanacağım işte. Küllenmeden önce!"

Bir an sessizlik oldu kasetçalarda. Ardından öteki kızın sesi geldi, umutsuz, yılgın.

"Hürrem! Beni korkutuyorsun Hürrem!"

Sonra Yeniden gülüştüler kızlar.

İkimiz de sustuk. İkimiz de önümüze bakıyorduk. Kafamı kaldırdığımda Tuğçe Yavaş'ın gözlerinin altını sildiğini gördüm usulca. Kasetçaların "stop" düğmesine basıp, ilk açtığımızda duyduğumuz tıslama sesini durdurdum.

"Zavallı Tuğçen!" dedi Tuğçe Yavaş. "Zavallı kardeşim!" Sonra bana döndü.

"Biliyor musunuz, yarın doğum günü," dedi.

Söyleyecek bir şey bulamadım. Tuğçe Yavaş kafasını sertçe iki yana salladı beynine üşüşen düşüncelerden kurtulmak ister gibi.

"İnsan çıldırabilir," dedi. "Üstelik kardeşinin kendi tabancasıyla vurulduğunu düşününce.

"Ne?" dedim.

Öğrenmenin sonu yoktu.

"Son geldiğimde tabancam yanımdaydı. Hani avukatım ya. Dönerken burada unutmuşum."

"Polise söylediniz mi bunu?" dedim.

"Tabii ki," dedi.

"Ortada mı bırakmış Tuğçen?" dedim.

"Evet," dedi. "Tıpkı Çehov'un lafı gibi, duvara astım abla demişti telefonda. Birinci perdede duvarda asılı tüfek üçüncü perdede patlamalı..."

"Hay Allah!" dedim.

Tuğçe Yavaş konuyu değiştirdi. Suçluluk duygusuyla değil ama.

"Bulacak mısınız katilini?" dedi.

"Bilmem," dedim. "Ama polis bulur muhakkak."

"Polis bana sordu şüphelendiğiniz biri var mı diye," dedi Tuğçe Yavaş "bana" sözcüğünü vurgulayarak. "Ta İzmir'den bilebilirmişim gibi."

"Onların da usulleri var kendilerine göre," dedim.

“Sizin de var ama,” dedi Tuğçe Yavaş. “Biraz önce şahit olduğum üzere.”

“Eh!” dedim. “En çok ortalarda dolaşıp sorular sorarım.” Yöntemlerim üzerine değil, yöntemlerimin sonuçları üzerine düşünüyordum ben de.

Tuğçe Yavaş aklına önemli bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. küçük bir aradan sonra konuştu.

“Bu konuda sorumlu olduğunuz bir müşteriniz var mı?” dedi.

“Hem var, hem yok,” dedim.

“Eğer çıkar çelişkisi olmayacaksa, sizi tutmak istiyorum,” dedi resmi bir ses tonuyla.

“Olur,” dedim. Nedense müşterilerime yaptığım ilk konuşmanın yeni bir versiyonunu yapmak içimden gelmedi. Aklım başka yerdeydi.

“Bulun katili bana,” dedi Tuğçe Yavaş. “Öyle ayrıntılı delil, itiraf filan istemem. Birisini gösterin bana ve katil bu deyin.”

“Vurmayacaksınız gösterdiğim kişiyi, değil mi?” dedim.

“Hayır,” dedi Tuğçe Yavaş. “Avukatım ben. İnsanları dizinden vurmadan felç etmeyi iyi bilirim.”

“İtirazım yok,” dedim. “Nasıl olsa ne savcı, ne hâkimim ben.”

“Siz ismi verin bana, o görevleri de üstlenirim,” dedi Tuğçe Yavaş.

Konuyu değiştirmem gerektiğini düşündüm.

“Bir ilan işinden söz ettiniz telefonda,” dedim. “Cenaze günü falan belli mi İzmir’de?”

“Değil,” dedi Tuğçe Yavaş. “Bir gidelim oraya, öyle karar vereceğim. Ama kızı ardından güzel sözlerle anan bir ilan vereyim istedim. Haberi olmayan bir sürü insan var.”

“Bir metin hazırladınız mı?” dedim. “Benim reklamcı bir arkadaşım var. İsterseniz yardım edebilir size.”

“Çok sevinirim,” dedi Tuğçe Yavaş. “Bir şeyler yazmıştım.” İki adımda kütüphaneye ulaştı. Boy hizasındaki kitapların üstüne koyduğu bir kâğıdı aldı oradan, bana uzattı. Spiralli bir bloknottan koparılmış bir kâğıttı bu.

Çok düzgün bir yazıyla yazılmış metni okudum.

Erken Kapanan Perde

İclal ve Kemallettin Yavaş’ın kızı,

Tuğçe’nin kardeşi,
Karşıyaka’nın en güzel tiyatrocusu,

Tuğçen Beyhan Yavaş

Kendi isteği dışında hayattan koparıldı.
Bedeni İzmir’de toprağa verilecek.
Onu artık hiç alkışlayamayacaklara duyurulur.

Ailesi

Yerimden kalkıp telefonun başına geçtim. Ortalıkta dolaşıp sorabileceğim sorulardan biri daha ortadan kalktı dedim kendi kendime.

14. BÖLÜM

Allahtan yakaladım reklamcı arkadaşımı ajansında. Sekreterinden sonra, kendisiyle de ciddi bir sesle konuştum. Durumu kavrayınca abuk sabuk sorular sormadı. Yardımcı bir profesyonellik havasına girdi hemen. Tuğçe Yavaş'ın yazdığı metni okudum ona. Bitirince bir ıslık çaldı kulağımın dibinde. Ardından yazmak için yeniden okuttu bana. Tane tane okudum. Sonra ayrıntıları konuşmaları için Tuğçe Yavaş'a verdim telefonu. Aferin oğlana, müşteri temsilcilerinden birine havale etmedi işi dedim içimden. Biraz konuştular. İlanın boyutlarını, hangi gazetelerde çıkacağını kararlaştırdılar. Tutar konusu gündeme gelince Tuğçe Yavaş'ın üst üste teşekkür etmesinden bayağı bir indirim yaptığını anladım.

Sonra bana uzattı ahizeyi Tuğçe Yavaş.

"Sizi istiyor," dedi.

Ahizeyi alırken elim eline değdi Tuğçe Yavaş'ın. Oralı olmadık ikimiz de.

"Teşekkür ederim," dedim telefona.

"Teşekkür etmek istiyorsan bu akşam mutlaka gel çalışmaya," dedi.

"Niyetim var," dedim.

"Niyetle olmaz," dedi reklamcı arkadaşım. "Mutlaka gel. Mustafa Hoca gelecekmiş bu akşam, belki sınavını yaparız dedi hoca. *Uke*'m sen olacaksın."

"Saçmalama," dedim. "Adları tam ezberimde değil tekniklerin."

"Kıvırtmak yok," dedi reklamcı arkadaşım. "İlanı çıkartmam, rezil olursun kadına. O kadar çalıştık ya geçen gün."

"Peki," dedim.

"Anlaştık," dedi reklamcı arkadaşım. "Söz, ben de senin sınavında..."

Cevap vermeden kapadım telefonu.

"Teşekkür ederim," dedi Tuğçe Yavaş.

“Önemi yok,” dedim. “Bir telefon daha edebilir miyim?”

“Elbette.”

Burnumu diktim tuşlara basmadan önce. Havayı kokladım.

“Bir koku alıyor musunuz?”

Tuğçe Yavaş da taklit etti beni.

“Gerçekten,” dedi. “Bir koku var. Yanık kokusu.” Sonra küçük, kadınsı bir çığlık attı. “Kahve! Kahve suyu ocakta kaldı!”

Şimşek gibi fırladı mutfağa doğru.

Ben Ali Mumcu’nun ev numarasını tuşladım.

Bu sefer fazla bekletmeden açıldı. Herhalde uyanalı epey olmuştu yönetmen. Sesinden öyle anladım.

“Remzi Ünal,” dedim.

“Vay, başkalarının hayatını değiştirmekten bıkmış özel dedektifimiz,” dedi coşkulu bir sesle. “Ne var ne yok?”

Demek Ali Mumcu da unutmuyordu bazı şeyleri.

“İyidir,” dedim.

“Buldun mu kızın katilini?” dedi.

“Daha merdivenlerde müezzin,” dedim.

“Ne?” dedi.

“Boş ver,” dedim. “Dinle. Hürrem diye birisi konuşuyor...”

Derin bir nefes aldım ve Tuğçen Yavaş’tan duyduklarımı okumaya başladım telefonda. Oyunculuğumun niteliğine önem vermeden okudum.

“Gelenekler... Kurallar... Teşrifat...” dedim düz bir sesle. “Ve şurada beş yüz kurban. Bu gelenekleri, bu kuralları, bu teşrifatları aşamadıkları için.” Burada bir mola verdim gerisini hatırlayayım diye. Sonra devam ettim. “Ben bu uzun can çekişmeye razı olur muyum sanıyorsunuz? Padişahı göreceğim ve kendimi ona kendim sunacağım... Bil bakalım hangi oyundan bu?”

“*Hürrem Sultan* değil,” dedi Ali Mumcu.

“Konuşan Hürrem ama,” dedim.

“Anladık,” dedi. “Orhan Asena’nın bir dörtlemesi ver, *Hürrem Sultan*’ın da aralarında olduğu, adını tam hatırlayamıyorum şimdi, onlardan birinden olmalı. Kızın Hürrem Sultan olmadan önceki dönemini anlatan.”

“Uzmanlık başka oluyor,” dedim.

“Öyledir,” dedi. “Herkesin bir uzmanlığı var. Ama sen tiyatro bilgimi test etmek için aramadın herhalde.”

“Hayır,” dedim. “Bir konuda yardımını istiyorum.”

“Emret!” dedi Ali Mumcu.

“Emir değil bir rica,” dedim gülerek. Sonra ciddileştim. “Ama hakiki bir rica.”

Tuğçe Yavaş salonun kapısında gözüktü. Mutfakta yangın çıkmadığı belliydi sükûnetinden. İşaretlerle hâlâ kahve içmek isteyip istemediğimi sordu bana. Başımı salladım. Kapıdan çekildi.

“Şu senin dizi yapımcısını hatırlıyor musun?” dedim.

“Ne olmuş?” dedi.

“Laftan anlar mı?” dedim.

“Ne bileyim?” dedi Ali Mumcu. “Lafa bakar herhalde.”

“Onunla iki satır konuşursan çok sevinirim,” dedim.

“Hangi konuda?” dedi Ali Mumcu.

Herkesin bir zaafı var dedim içimden.

“Bir kız var,” dedim. “Tuğçen Yavaş’ın arkadaşı. O da oyuncu. Senin yapımcının dizisinin seçmelerine girmiş. Ama adam sarkmış ona.”

Gevrek gevrek güldü Ali Mumcu telefonun öbür ucunda.

“Olur böyle şeyler,” dedi.

“Bayağı sarkmış,” dedim. “Vermezse ağzıyla kuş tutsa rolü alamayacağını söylemiş.”

“Meşhur meseldir,” dedi Ali Mumcu.

“Bu kez doğrulanmaması lazım,” dedim. “Konuşur musun adamla?”

“Sen mi sarkacaksın?” dedi Ali Mumcu. Bir repliklik zaman kazanmıştı bu soruyla.

“Benim için çok genç,” dedim. “Kendisiyle küçük bir alışveriş yaptık.”

Ali Mumcu zamanını iyi değerlendirmişti anlaşılan. Tahminimden daha hızlı karar verdi.

“Bana güvenip söz vermedin umarım,” dedi. Sesinde bir soğukluk olmadı ama.

“Neden?” dedim.

“Yolum bir gün herifin bürosuna düşebilir,” dedi Ali Mumcu. “Dünyanın bin türlü hali var. Aramı bozmak istemem.”

Kahve nasıl olsa geliyor dedim içimden. Bir sigara yaktım. Ben de karar verdim.

Ali Mumcu sessizliğimi algıladı.

“Remzi Ünal?” dedi telefonun öteki ucundan.

“Buradayım,” dedim. “Kötü oldu bu.”

“Nasıl yani?” dedi.

Bu konudaki tek kartımın ucunu gösterdim.

“Sen konuşmazsan herifle, iş Kıbrıslı’ya havale edilecek,” dedim.

Kıbrıslı’nın adı yeni ve kocaman bir sessizlik olarak düştü aramıza. Ne demek istediğimi algılamasına izin verdim susarak.

“Sen... sen tanıyor musun Kıbrıslı’yı?” dedi Ali Mumcu bana, sigaramdan üst üste iki nefes alıp bırakacak kadar zaman geçtikten sonra.

“Tanıyorum,” dedim. “Matbaacı olmadığını da biliyorum.”

“Hassiktir,” dedi Ali Mumcu. Üzerime alınmadım.

“Özür dilerim,” dedi bu kez. Sesi gergindi ama.

“Önemli değil,” dedim.

“Baltayı taşa vurdum desene.”

“Yok canım,” dedim gayet rahatlatıcı bir tavırla. “Sen o yapımcıyla konuşursan, ben de Kıbrıslı’yla bir alışveriş yapabilirim diye aklıma geldi.”

Tuğçe Yavaş bir tepsinin üzerinde iki kahveyle girdi salondan içeri. Tepsiyi sehpanın üzerine koydu. O da sütsüz içiyordu kahvesini. Başımla teşekkür ettim.

“Ne boyutta bir alışveriş?” dedi Ali Mumcu.

“Defterdeki adının üstüne bir çizik attırabilirim diye düşünüyorum,” dedim. “Bakarsın Kaçkar Han’a ziyaretlerini kimse hatırlamaz bundan böyle.”

“Oraya ilk gittiğim güne lanet olsun!” dedi Ali Mumcu.

“Herkesin bir zaafı vardır,” dedim kendime yakın olan kahveden bir yudum aldıktan sonra. “Dert değil.”

“Kıbrıslı da baltayı taşa vurmuş demek ki,” dedi Ali Mumcu. “Elin o kadar güçlü mü, merak ettim?”

Tuğçe Yavaş tepsideki kahvelerden birini aldı. Bana hafifçe gülümseyip balkona çıktı.

“Elimi görmesi için oyuna girmesi lazım, biliyorsun,” dedim.

“Dikkat et, herif sert,” dedi Ali Mumcu.

Kâğıtları topladım, fişleri önüme çektim kafamın içinden. Kendimi bir nefes sigarayla daha ödüllendirdim.

“Dikkat ederim,” dedim.

Ödüle bir yudum da kahve kattım.

Ali Mumcu kararını verdiği için rahatlamıştı anlaşılan. Sesinde bir gevşeme sezdim. Sanki başkası gibi konuştu telefonun ucunda. Açık ki benden iyi oyuncuydu.

“Kolaydır başkasının kellesinin pazarlığını yapmak şah!” dedi toklaştırdığı bir sahne sesiyle. “Ama her vaat kolay tutulmaz...” Oyunu kesti sonra. “Bu da Bayezit’in lafı,” dedi. “Sorduğun dörtlemenin son oyununun finalinden.”

Alkışlara eğilerek selam vermesine izin verdim cevap vermeyerek. Kendi kendine güldü.

Benden ses çıkmayınca ciddileşti.

“Sana teşekkür etmem gerekecek herhalde işin sonunda,” dedi. “Ama çok merak ettiğim bir şey var.”

“Sor,” dedim.

“Nasıl çaktın benim mevzuu?” dedi Ali Mumcu.

Yalan yakalamak için vücut dili işaretlerini bana öğreten Yıldız Turanlı’yı minnettarlıkla hatırladım.[1] “Afiş borcunu tahsil etmek için gece yarıları tiyatrolara adam gönderen matbaacı hiç duymadım,” dedim. “Üstelik saçlarını belli durumlarda fazla düzeltiyorsun. Poker oynarken de yapıyor musun bunu?”

“Hassiktir,” dedi bir kez daha Ali Mumcu. Ağız dolusu. “Kestireceğim diplerinden,” dedi sonra. “Başka?”

Balkona doğru baktım. Tuğçe Yavaş görünmüyordu. Yine de alçalttım sesimi. Mesleki gururunun kırılma ihtimali umurumda olmadı.

“Tuğçen Yavaş seni yalnızca yönetmenliğinden tanımıyordu,” dedim.

Ali Mumcu kafasını çalıştırdı.

“Kanatlarının altına aldığın kız, arkadaşı olmalı,” dedi.

“Karşıdaki Kanka Bar’a gittiysen görmüşsündür,” dedim.

“O sokağa bir daha adımımı atarsam Allah belamı versin,” dedi.

Tuğçe Yavaş salona girdi balkon kapısından. Elini makas yaparak dudaklarına götürdü. Yerimde kımıldayıp sigaramı çıkardım, sehpanın üzerine bıraktım.

“Son bir kez uğramaya ne dersin?” dedim.

“Dalga geçme!” dedi Ali Mumcu.

Tuğçe Yavaş sigarasını yaktıktan sonra yeniden balkona doğru hamle etti. Boştaki elimle durdurdum onu.

“Randevuna gelemeyen kızın doğum gününü kutlayacağız Kanka Bar’da yarın,” dedim. “Kendisi aramızda olmasa da. Bir tiyatrocuya uygun bir veda partisi olacak aynı zamanda.”

Tuğçe Yavaş kocaman açılmış gözlerle baktı bana. İşler yolunda, merak etme işareti yaptım kafamla.

“Kıbrıslı bozulmasın?” dedi Ali Mumcu.

“Yok canım,” dedim. “Dostluk başka, alışveriş başka.”

”Bir bokluk planlıyorsun gibime geldi,” dedi Ali Mumcu. “Tamam lan, geleceğim. Bunca tantanadan sonra kaçırmak istemem sahneleyeceğin oyunu. Kaçta?”

O anda uydurdum.

“On iyi mi?” dedim.

“İyi,” dedi Ali Mumcu.

“Görüşürüz o zaman,” dedim.

“Görüşürüz,” dedi Ali Mumcu. Sesi dostça bir hava kazandı sonra. “Gerçekten bir oyun tezgâhlıyorsan, kostümlü provayı iyi yap,” dedi. “Her galada bir aksilik çıkar muhakkak.”

“Dikkat ederim,” dedim.

“Konuşacağım Tümer hıyarıyla,” dedi Ali Mumcu. “Mesuliyet kabul etmem ama, herif oralı olmazsa.”

“Önemli değil,” dedim. “Kulağına kar suyu kaçsın yeter.”

“Kızın sahibi var tekniği işe yarayabilir.”

“Orasını artık sen bilirsin,” dedim. “Görüşürüz.”

Ahizeyi yerine bıraktım.

“Nereden çıktı bu doğum günü hikâyesi?” dedi Tuğçe Yavaş.

Kahvemden kocaman bir yudum aldım.

“Madem yarın doğum günüymüş, kutlayalım,” dedim.

“Biraz tuhaf değil mi?” dedi.

“Bakarsınız partide birini işaret ediveririm size,” dedim.

“Ben de mi geleceğim?” dedi Tuğçe Yavaş.

“Elbette,” dedim. “Ev sahibi siz olacaksınız.”

“Bu da biraz tuhaf olacak,” dedi Tuğçe Yavaş. “Tanımam etmem kimseyi.”

“Yok canım,” dedim. “Sizin benim gibi insanlar hepsi.”

“Ama içlerinden birini işaret edeceksiniz, öyle mi?”

Son yudumumla bitirdim kahvemi. Sigaramı söndürdüm.

“İnşallah doğru kimseyi işaret ederim,” dedim, bu işlere otomobilimin geciktirdiğim vergi borçlarından daha fazla önem vermiyormuşum gibi. Telefonun ahizesini tekrar elime aldım.

“Birini daha davet etmem gerekli partimize,” dedim Tuğçe Yavaş’a, tuşlara basarken. O başını iki yana sallayarak balkona doğru yürüdü. Kahvesi çoktan soğumuştur dedim içimden, ama ne de olsa nazik kadın.

Karşı taraftaki telefon her zamanki gibi bekletmeden açıldı.

“Sofuoğlu Ticaret,” dedi Kandemir Bey’in sesi.

“Rıza Bey’le görüşebilir miyim?” dedim. “Ben Remzi Ünal.”

“Hemen bağlarım Remzi Bey,” dedi Kandemir Bey. “Havale konusunu hallettik bu arada.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Bir belge düzenliyor musunuz bu ödemeler için? Malum...”

“Muhasebecime talimat veririm,” dedim.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Rıza Bey’i bağlıyorum.”

Olağan tıkırtıların ardından Rıza Sofuoğlu’nun sesini duydum.

“Bir yenilik mi var Remzi Bey?” dedi endişeli bir sesle.

“Kastettiğimiz anlamda yok,” dedim. “Sizi yarın akşam bir yere davet etmek için aradım.”

“Hayırdır?”

“Aramızdan erken ayrılan genç arkadaşımız için anmayla karışık doğum günü düzenledik,” dedim. “Sizi de bekliyoruz.”

“Allah Allah! Hiç duymadım öyle şey,” dedi Rıza Sofuoğlu.

“Ben de,” dedim. Ama ciddiydi sesim.

Cevabı bilirmiş gibi sordu.

“Nerede peki?”

“Kanka Bar’da.”

“Ne işim var benim orada?” diye bağırdı Rıza Sofuoğlu. “Hayatta atmam adımımı.”

Herkesin bir zaafı vardır dedim bir kere daha içimden.

“Gelseniz iyi olur,” dedim telefona. “Görmeyi çok istediğiniz birisinin de orada olma ihtimali oldukça yüksek.”

“Orhan gelecek mi?”

“Söz vermeyeyim,” dedim. “Ama sanıyorum gelecek.”

Rıza Sofuoğlu bir an düşündü. Kararını verdi sonra.

“Vakko’nun karşısındaki sokak,” dedim. “Sonlara doğru, aşağıya yürürken sağ kolda. Sokaktan birkaç basamakla iniliyor.

“Kaçta?”

“Onda,” dedim gülerek. “Kandemir Bey’i de getirin, dünya görsün biraz.”

Buna cevap vermedi, galiba biraz homurdanıyordu telefonu suratıma kapatırken. Alınmadım.

Ahizeyi yerine koydum. Aklımdan bir sigara içmek geçti, erteledim. Yerimden kalkıp balkona doğru yürüdüm.

Tuğçe Yavaş kollarını demirlere yaslamış, sokağı seyrediyordu. Aynı şeyi ben de yaptım.

Sokak olağanüstü sakindi. Ne Mefharet Teyze vardı dışarıda, ne okuldan eve dönen öğrenciler. Çöp bidonunun yanına çöreklenmiş kediler bile miskindi. Yolun iki yanına park etmiş otomobillerden birinin, bir Renault Clio’nun altından aynı miskinlikle bir köpek çıktı. Çöp tenekesine doğru ilerledi. Kediler köpekten hiç gocunmadılar. Köpek dışarıya bırakılmış siyah bir çöp torbasını eşeledi biraz, dişine göre bir şey bulamayınca yine ağır ağır yürüdü karşıdaki Audi’nin altına, görünmez oldu sonra.

“Hiç sevmezdim bu sokağı seyretmeyi bu eve geldiğimde,” dedi Tuğçe Yavaş. “Şimdi seyretmekten başka yapacak iş yok.”

Sesimi çıkarmadım. Balkondan aşağıya baktım. Buradan atlanabilirdi, usturuplu atlanırsa bileği burkulmazdı insanın. Ben olsam atlamazdım herhalde. Niye atlayayım? İnsan bir yere nereden girdiyse oradan çıkmalıydı.

“Ben artık gideyim,” dedim.

“Siz bilirsiniz,” dedi doğrulup. “Her şey bir yana, teşekkür ederim geldiğiniz için.”

“Hep evde mi olacaksınız?” dedim.

“Evet,” dedi.

Kanka Bar’ın yerini bir kez de Tuğçe Yavaş’a tarif ettim.

“Yarın akşamdan önce bir durum olursa ararım,” dedim sonra.

“Anlaştık,” dedi.

Salona girdik. Kapıya doğru yürüdüm.

“Ciddi misiniz bu doğum günü partisi meselesinde?” dedi ikna edilmeye ihtiyacı olan birisinin tavrıyla.

“Elbette,” dedim. “Zaten şimdi gidip mekânı ayarlayacağım. O işi telefonla halledemem.”

Evin kapısını benim için açmadan önce elini uzattı. Sıktım.

“Gerçekten teşekkür ederim,” dedi. “Her şey için.”

“Daha etmeyin,” dedim. “İşaretim doğru çıkarsa edersiniz.”

Kapı ardımdan kapandı. Koridorda kimse yoktu. Olsa bile umursamazdım. Merdivenleri Tuğçe Yavaş’ın kötü bir avukat olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşürerek indim. Kız kardeşinin telefonunun bende olup olmadığını sormamıştı. Ya da birtakım varsayımlarda bulunuyordu. Benim gibi.

Kendi varsayımlarımı zihnimde tartarak çıktım sokağa.

1(1) Remzi Ünal’ın *Bin Lotluk Ceset* adlı macerası.

15. BÖLÜM

Otomobilime kadar ıslık çalarak yürüdüm.

Koyduğum yerde buldum. Çalınmamıştı, çekilmemişti, silecekleri kaldırılmamıştı. Tekerleklerin altında miskin bir kedi var mı diye yokladım binmeden önce, neden aklıma geldiyse. Camları indirip motoru çalıştırdım.

Yol boyu müzik falan dinlemedim. Düşündüm yalnızca.

AKM'nin yanındaki açık otopark doluydu. Kapıda nöbet tutan adam beni aşağıya yönlendirdi. En alt katta bir yer buldum zorlukla. Merdivenleri neredeyse koşarak çıktım. Soluğumu kontrol ettim giriş kapısına ulaştığımda. İyiydi.

İstiklal Caddesi'nin başındaki kalabalık canımı sıktı. Fransız Konsolosluğu'ndan önceki sokağa girdim. Umumi tuvaletin kapısında iki adam tartışıyordu. Ben yanlarından geçerken sustular. Sokağın solunda sola döndüm.

Tempomu azaltmadan yürüdüm aşağıya doğru. Çevreme bakmadım pek. Kanka Bar'ın sokağına yaklaşırken yavaşladım. Sokağın başında durdum. Yukarı baktım.

Hakan Şükür aşağıya inen merdivenlerin başına içerideki küçük hasır taburelerden birini atmış, oturuyordu. Koca gövdesi bir tuhaf duruyordu alçak taburenin üstünde. Dengesini koruyabilmek için kalın bacaklarını ileri uzatmıştı. Son gördüğümdeki kılığı değişmemişti. Bu haliyle kimselere gol atacak gibi görünmedi gözüme.

Yanı başına gelene kadar fark etmedi beni. Kim bilir ne düşünüyordu? Taburenin ayağına hafif bir tekme atarak uyandırdım onu gündüz düşlerinden.

"Hemşerim," dedim. "Kıbrıslı içeride mi?"

Kafasını kaldırıp beni tanıyınca gözleri büyüdü. Telaşla kalkmaya çalıştı taburesinden. Neredeyse düşüyordu. Sonra dikildi karşıma bütün

heybetiyle.

“Sen...” dedi. “Sen...” İnanamıyormuş gibi. “Sen hâlâ ortalarda mısın?”

Neden az konuştuğunu anladım sesini duyunca. Hürrem Sultan’ın haremağalarından birinin sesi gibi çıkıyordu sesi. Belli çok bağırıyordu maçlarda.

“Ne olacak,” dedim. “Yanlış adamı dövmüş sizin çocuklar geçen gün. O gitti, ben kaldım.”

Esprimi anlamadı. Anladıysa da, anladığını ben anlamadım.

Çok umurumda değildi anlaması. Umurumda olan karşımda küçük bir dağ gibi dikilip, içeriye girmemi engellemekte fayda gören bir tutum içine girmesiydi. Kollarını omuzdan iki yana açıp, kabarmıştı.

Bazı ihtimallere göre hazırladım.

Akla ilk gelen klasik Türk dalaşmasında hemen uygulanan göğüsten itme girişimiydi. Talihsiz bir hareket olurdu bu onun açısından. Zamanlaması iyi yapılmış *tenkan* her zamanki gibi çalışır, o koca gövde, kendi momentiyle yanımdan kayıp yere bile düşebilirdi. Rezil olurdu sokağa.

Ya da, elleri göğsüme değdiği an, geri çekmesine izin vermeden elinin dış tarafına avuçlarımla bastırıp öne doğru eğilirsem, bileklerinin ardından yere çökmek zorunda kalırdı. Hoş bir manzara çıkmazdı ortaya. Sokağa daha çok rezil olurdu.

İstersem ayakta bir *kokyu-ho* çeşitlemesi deneyebilirdim. Göğsümdeki ellerini bileklerinden yakalar, dışa doğru çevirerek birbirinden açar, sağdakini yere doğru indirirken, soldakiyle yukarı ve sağa doğru iterek dengesini bozabilirdim. Yanlamasına düşerdi yere. Karizması iyice çizilirdi.

Bileğimi tutması ihtimali üzerine düşünmedim bile. O zaman işin içine *shihonage*’ler, *tekagami*’ler girer, sonuç karışırdı. Gören olursa fiziksel güce dayalı kapıcılık kariyeri bütünüyle sona ererdi.

İçimdeki hazırlık yüzüme yansımış olmalı. Hiçbir şey denemedi Hakan Şükür. Kötü kötü baktı yalnız. Hâlâ kabarıktı. Karar veremiyordu. Onun yerine ben karar verdim. Hiç olmazsa sokaktakiler görmeyecekti.

Sorumu yineledim.

“Kıbrıslı içeride mi?” dedim. “Bir iş konuşacaktım onunla.”

Belki de sihir “iş” sözcüğündeydi.

Hakan Şükür gözleri gözlerimde, kafasını basamakların aşağısındaki kapıya doğru salladı.

“Teşekkür ederim,” dedim yanından geçip aşağıya doğru ilk adımımı attığımda.

Peşimden geldiğini duydum. Dönüp bakmadım. Geldiğine sevindim ama.

Kalın kapı hafif aralıktı. İtip girdim. Ardımdan biraz açık tuttum peşimdeki de girsin diye.

Barın arkasında kimse yoktu. Hasır tabureli, bakır sinili oturma bölümünde kimse yoktu.

Dönüp Hakan Şükür’e gülümsedim. Omuzlarını silkti. Boncukları aralayıp arkasını göremediğim bölmeye girdi sessizce.

Bara yaslandım. Bir sigara çıkardım cebimden, yaktım. Belki bu sefer bir kahvelerini içmeyi başarırım diye umdum.

Elinde bir bira şişesiyle boncukların arkasından belirdi Kıbrıslı. Dudağını sildi boştaki elinin tersiyle barın öte yanında tam karşıma geçmeden önce.

Sakallarını aynı uzunlukta tutmanın sırrını biliyordu bu adam. Saçları jöleli değildi bugün ama. İçinde yazısı beyaz bir fanila, sırtında yine beyaz bir ceket vardı. İnce, yakışıklı bir ceket. Hakan Şükür boncuklu kapının yanında dikiliyordu.

“Afiyet olsun,” dedim.

“İster misin?” dedi, bira şişesini hafif havaya kaldırıp. Hafif bir küçümseme sezdim bu hareketinde.

“Sağ ol,” dedim. “Bir kahve olsaydı sevinirdim.”

Önce düşündü. Sonra başıyla işaret etti Hakan Şükür’e. Kendisinden umulmayacak bir çeviklikle içeri fırladı çam yarması.

“Biliyor musun?” dedi Kıbrıslı aynı benim gibi bara yaslanarak. “Salak mısın, cesur mu tam anlayamadım.”

“İkisinden de biraz vardır herhalde,” dedim.

“Mazoşist olmayasın?” dedi.

İstemeye istemeye verdiğim kararın güçlendiğini hissettim içimde. Sözle yanıt vermenin zamanı iyice geçmişti anlaşılan. Mazoşist olup olmadığımı düşünüyormuş gibi sigaramı inceledim.

Üstüme geldi Kıbrıslı.

“Geçen sene bir moruk takılmıştı sokağa,” dedi. “Dayak manyağı. Yedikçe yine geliyordu ağzı burnu kan içinde. Çok eğlendi Hakan Şükür.”

“Herkesin eğlence anlayışı farklı,” dedim. “Ben iş konuşmaya geldim.”

“Seninle niye iş konuşayım ki?” dedi Kıbrıslı.

Kapı görevi yapan boncuklar hareketlendi. Hakan Şükür elinde bir fincan kahveyle girdi içeri. Fincanı bana uzattı. Filtre kahve hazırdı demek içeride.

Sigaramı barın üstünde duran kül tablasına bıraktım. Sol elimle aldım fincanı. Barın üstüne park ettim.

“Teşekkür ederim,” dedim, sağ elimi el sıkışmak ister gibi uzatırken. “Eline sağlık.”

Şaşkınlıkla elini uzattı Hakan Şükür. Başına gelecekleri bilse asla uzatmazdı.

Başta Morihei Ueshiba, bütün *sensei*’lerden özür diledim içimden bundan sonra yapacaklarım için. Galiba tekniğin adı *koosa nikyo ura*’ydı.

Hakan Şükür’ün eli avucumun içine girince, bileğimi kaydırıp, onun benim elimi tutmasını sağladım. Tuttu garibim. Sonra elimle bileğimdeki parmaklarını sabitledim, sağ elimin parmaklarını onun bileğine sardım. Bilekleri kalındı ama benim parmaklarım da uzun ve alışkın.

İçim acıyarak hiçbir çalışmada uygulamayacağım bir güçle aşağı doğru bastırdım. Gözleri büyüdü. Daha çok acı çekmemek için yere doğru indi bütün gövdesiyle. Spor ayakkabılı gençler niyetine sol dizimi suratıma gömdüm.

Bir kere daha kullanmıştım bu tekniği ama o sıralar adını bilmiyordum.

Koca adam yüzükoyun yatıyordu yerde şimdi. Elleri yüzündeydi. Bayıldığını falan sanmıyordum. Utançtan belki.

Bara döndüm. Sol elimle sigaramı, sağ elimle kahve fincanını aldım. Bir yudum içtim. Yüzümü buruşturdum. Çok beklemişti makinede.

“İş konuşabilir miyiz artık?” dedim. Sigaramı ağzıma götürdüm.

Kıbrıslı bana cevap vermek yerine hızla soluna döndü, eliyle dur işareti yaptı ağzını açmadan. Sağa döndüm aynı hızla.

Hakan Şükür sol elinde bir hasır tabure, tam indirecekken “tıp” denilmiş gibi donakalmıştı. Burnu kanıyordu zavallının. Bırakılsa ezecekti beni.

“Tamam,” dedi Kıbrıslı. “Git yüzünü yıka. Ben hallederim.”

Hiçbir şey olmamış gibi bana döndü. Artık resmen tanıştırılmıştık herhalde.

“Bir işten bahsetmiştin,” dedi şişesinden bir yudum daha çekip. Hakan Şükür tabureyi yere bıraktı, bizim tarafa bakmadan ağır kapıdan çıktı gitti.

Sigaramdan bir nefes çektim.

“Kız yok mu?” dedim ben de, hiçbir şey olmamış gibi.

“İşin kızla değil, değil mi?” dedi Kıbrıslı.

“Hayır,” dedim. Cevabını beklediğimi belli ettim ama.

Kıbrıslı suyuma gitti.

“Bugün gözükmedi,” dedi. “Hastalanmıştır belki.”

“Sabah beraberdik,” dedim. “Üşümeye eğilimli giyiniyor.”

Bir yudum daha aldı birasından Kıbrıslı. Ben kahve fincanını kül tablasının yanına ittim. Kahvelerini içmek yine kısmet olmamıştı.

“Dünkü mesele yüzünden...” dedi. “Ona da kızmamışsındır umarım.”

“Yok,” dedim. “O mesele yüzünden kızmadım. Ara sıra olur böyle şeyler. Ama burnuma bir tabanca dayayınca kızdım biraz.”

“Allah Allah!” dedi Kıbrıslı gözleri dışında gülümseyerek. “Tabancayı nereden bulmuş?”

“Bir arkadaşı vermiş,” dedim.

“Patlamadı ya?” dedi Kıbrıslı.

“Patlamadı,” dedim. “Ama her ihtimale karşı aldım elinden.”

“İyi etmişsin,” dedi. “Kızların eline yakışmıyor.”

“Yakışmıyorsa neden verdi acaba arkadaşı?” dedim.

“Kulağına Huzur Operasyonu falan gibi laflar çalınmıştır,” dedi Kıbrıslı.

“Anladım,” dedim. “Ama sonra ne yapacağımı bilemedim makineyi.”

“Sahibine ver,” dedi.

“Sahibi galiba bir süre hiçbir şey tutamayacak sağ eliyle,” dedim. “Üstelik en az onun kadar ilgilenecek birilerini tanıyorum.”

“Yapma yahu!” dedi Kıbrıslı. İlk kez gerçekten canını sıkacak bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu.

“Aynı çapta bir tabanca, önceki gün Moda’da bir evde patladı,” dedim.

Biliyorum der gibi başını salladı. Ben devam ettim.

“Bildiğin gibi sonuçlar hoş olmadı. Bendekinin o tabanca olduğunu düşünmek isteyebilirler.”

“Sendeki Boğaz’ı hiç geçmedi bildiğim kadarıyla,” dedi. “Bunu hemen anlarlar.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama anlamaları zaman alır. Buraya gelip giderler bir iki kere. Ne bileyim, soru filan sorarlar. Bilirsin, aynı soruyu elli kere sorarlar üst üste. Ortalıkta sorular uçuşunca, kimi işler boka sarabilir. Herkes herkesin arkadaşı.”

“Haklısın, sarabilir,” dedi Kıbrıslı.

“Beni ilgilendirmeyen işlere karışmaya niyetim olduğunu düşünmeni istemem,” dedim. “Kimi dernekler kamu yararınadır, kimileri değil. Bana ne? Ama insanlar konuşabilir. Konuşturabilir.”

“Sadede gel,” dedi Kıbrıslı.

“Yavaş yavaş geliyorum,” dedim. Sigaramdan bir nefes daha çektim.

“Tarzını tuttum,” dedi Kıbrıslı.

“Bir tanıdığım var,” dedim. “Derneğe epey bir bağış yapmaya söz vermiş.”

“İyi niyetli birisi olmalı,” dedi Kıbrıslı.

“Onu bağışa ikna eden çok becerikliymiş demek daha doğru olur,” dedim.

Cevap vermedi Kıbrıslı. Birasından bir duyum daha almaya niyetlendi, şişenin boş olduğunu görünce tezgâhın altında bir taraflara attı.

“Sıkıldım bu geyikten,” dedi sonra. “Ne istiyorsan açık açık söyle.”

“Olur,” dedim. “Ali Mumcu’nun borcunu sil, tabancayı gördüğümü unutayım.”

“Çok para,” dedi Kıbrıslı.

“Daha çoğunu kazanırsın,” dedim. “Bak, Orhan Sofuoğlu’ndan hiç söz etmiyorum. Babası sızlanıyor.”

“Siktirsin pezevenk!” dedi.

“Bence de,” dedim. “Ben onu idare ederim. Adamın asıl derdi oğlunun başının belada olmadığını kendi gözleriyle görmek.”

“Bir sigara versene,” dedi Kıbrıslı. Düşünmeye ihtiyacı vardı herhalde. Cebimden paketimi çıkardım, barın üstüne attım.

Kıbrıslı kadife bir kutudan değerli bir mücevher çıkarıyormuş gibi ağır ağır ve özenle bir sigara aldı paketimden. Parmaklarının arasında

incitmemeye çalışarak tutup çevirdi. Sonra ağzına iliştirdi sigarayı. Tezgâhın alt tarafından bir kibrit çıkardı.

“Ters yakacaksın,” dedim.

Gözlerini gözlerime dikerek düzeltti sigarasını.

“Anlaştık,” dedi sonra. “Bir daha görmeyeyim o yönetmen müsveddesini ama buralarda.”

“Son bir kere göreceksin,” dedim.

Sigarasını yaktıktan sonra kibriti afili afili sallayarak söndürdü. Sorusunu gözleriyle sordu. Ben de sigaramı söndürdüm.

“Yarın akşam burada toplanıyoruz,” dedim. “Mekânı bir doğum günü partisi için kapatıyorum.”

Kimin?” dedi Kıbrıslı. “Sen parti verecek yaşı geçmişsin.”

“Moda’da öldürülen kızın,” dedim. “Ablası burada. Milleti bir toplayalım dedik.”

“Kaç kişi?”

“Çok değil,” dedim. “Düşenin dostu olmuyor bu memlekette.”

Kıbrıslı kuşkulu kuşkulu baktı yüzüme. Eli kül tablasındaki sigaraya gitti, vazgeçti. Barın arkasında yok olup, elinde yeni bir bira şişesiyle belirdi sonra. Biranın kapağını tezgâhın altından aldığı bir açacakla açtı.

“İster misin?” diye sordu bana.

“İstemem,” dedim. “Kahve de istemem.”

Birasını kafasına dikmesini seyrettim.

“Bir bokluk çıkmasın bu işin sonunda?” dedi, ağzını silerek.

Bu kuşkusunu duymamış gibi yaptım.

“Haber ver, senin barmaid kız da gelsin,” dedim. “Orhan da. Arkadaşıydı ikisinin de.”

İyimserliğimi paylaşmaktan başka çaresi kalmamış gibi yaptı Kıbrıslı.

“Kaçta gelecekler?” dedi.

“Onda,” dedim.

Bir yudum daha aldı birasından. Durumla eğlenmekten başka çaresi yokmuş gibiydi.

“Pastayı kim alacak?” dedi gülerek.

“Pasta istemez,” dedim. “Herkes benim verdiğim hediyelerle yetinecek.”

* * *

Akşamüstü trafiği yoğundu. Barbaros Bulvarı'ndan çıkarken otomobilimin altından gelen takırtılar arttı. Oralı olmadım. Takırtıları duymamak için radyoyu açtım. Hiç sigara içmeden geldim yeni başlayan kızı tanıdığım *dojo*'nun bulunduğu "seçkin okulun mezunlar derneği"ne. Çalışmaya daha yarım saat vardı.

Spor çantamı omzuma atıp, çalışmadan önce buluştuğumuz kafeye yöneldim. Reklamcı arkadaşım tek başına oturuyordu bir masada. Önünde ince belli bardakta bir çay vardı.

Belirgin bir sevinçle karşıladı beni.

"Koçum!" dedi daha uzaktan. "Geldin!"

"Geldim," dedim. Çantamı yere atıp, sandalyelerden birini çektim altıma.

"Hocalar gelmedi daha," dedi.

"Gelirler," dedim.

"Bir çay iç," dedi.

"İstemem," dedim. "Çay içince sigara da istiyor canım."

Kendi çayından bir yudum aldı.

"Kadın da güzel mi?" dedi sonra.

"Kim?" dedim.

"Bugünkü kadın," dedi. "Kardeşi gibi güzel mi?"

"Fena değil," dedim. "Daha olgun."

"Konuşmasından belli oluyor," dedi. "Nasıl gidiyor o mesele?"

"Ortada bir mesele yok," dedim. "Ölen öldüğüyle kalıyor her zaman olduğu gibi."

"Doğru," dedi. Sonra aniden heyecanlandı arka tarafımdaki girişe bakarak.

"Geldiler!"

Bizim *sensei* ve Mustafa Hoca kovboy filmlerindeki bar kapısına benzeyen yarım kapıdan içeri girmiş çevrelerine bakıyorlardı. İkisinin de omuzlarındaki çanta benimkinden büyüktü. İkisi de *hara*'larını yere yakın tutuyorlardı yılların alışkanlığıyla. Ayağa kalktık. Bizi görünce gülümseyerek yaklaştılar masamıza.

El sıkıştık. Oturduk sonra.

Mustafa Hoca, bir Uzakdoğu savaş sporu eğitimcisinden belki beklemeyeceğiniz kadar güler yüzlü birisiydi. Çenesinde bir Van Dyke

sakalı vardı. Saçları en uzun olan ve en spor giyinen oydu aramızda. Kimse bir şey ısmarlamadı dörtlüyü görünce heyecanlanıp gelen garsona.

"Hazır mısınız?" dedi bizim *sensei* reklamcı arkadaşıma.

"Hazırım," dedi reklamcı arkadaşım. Sonra bana baktı hınzırca.

Benim aklım başka yerdeydi.

"Sizin sınav yakında mı Remzi Bey?" dedi Mustafa Hoca bana.

"Yarın," dedim.

Üçü birden deprem oldu demişim gibi baktılar bana. Ne dediğimin farkında olmadığımı elimi alnıma vurarak gösterdim.

"Yarın önemli bir... eee... toplantım var," dedim. "Aklım oraya gitti."

"Hazır mısınız?" dedi Mustafa Hoca bana.

Hazır mıyım dedim kendi kendime. Hazır mıyım? Yeni başlayan kıza borcumu bir tamam ödeyebilecek miyim?

"Kazanmamayı umuyorum," dedim.

"Kazanmamanızı dilerim," dedi Mustafa Hoca.

Sonra kalktık.

Onlar soyunma odasına doğru ilerlerken bilerek arkada kaldım. Kadın soyunma odasının önünde durdum. Tam kapalı değildi kapı, ama yine de tıklattım.

Kadın soyunma odasıyla ilgilenen görevli kadın çıktı. Üzerinde açık mavi bir üniforma vardı. Saçları örtülüydü.

"Kusura bakma bacım," dedim.

"Buyrun," dedi. Bacım demesem daha iyi ederdim herhalde. "Hatırlıyor musun..." dedim. "Geçen çalışmada bizimle çalışan bir kız arkadaş vardı?"

"Evet!" dedi. "Evet! Vurmuşlar galiba kızı."

"Maalesef," dedim.

Ellerini önünde birleştirip yere baktı.

"Bir iki soru sormuş galiba sana," dedim.

"Evet beyim," dedi. Yüzü kızardı hafiften. "Bir şey demediydim ya!"

"Mühim değil," dedim. "Ne sordu tam olarak?"

Kadın yüzünü yana doğru çevirdi konuşmadan önce.

"O suratsız adamı tanıyor musun dediydi." Sonra utangaç utangaç güldü.

Ne cevap verdiğini biliyordum. O yüzden sormadım.

“Başka kimseyi sormadı mı?” dedim.

“Hayır,” dedi kadın. Başka bir söyleyecekmiş de çekiniyormuş gibi durakladı.

“Evet,” dedim hafif kızgın bir sesle.

“Birisi gelmiş,” dedi kadın. “Bir kucak çiçek getirmiş.”

“Evet,” dedim yeniden aynı tonda.

Daha da tedirginleşti kadınlar soyunma odasına bakan kadın görevli. İki yanına baktı korka korka.

“Kimseye söyleyemezsin değil mi bey? Kocamın ölüsünü öpeyim!” dedi.

“Söylemem,” dedim.

“Çöpe attığı çiçekleri aldım eve götürdüm ben,” dedi. “El ayak çekildikten sonra.”

Heyecanlandım. İşim daha kolay olabilirdi yarın.

“Bir kart var mıydı çiçeklerin arasında?” dedim.

Daha da kötü oldu kadın. Boynunu büktü.

“Vardı da ben onu attım eve gidince bey,” dedi. “Kocam mocam görürse vururdu beni. Kötü mü ettim?”

Ne yapalım! Cüzdanımdan tedavüldeki en yüksek banknotlardan bir tane çıkarıp verdim kadına. Yüzü daha da kızardı. Sevinçten belki bu kez.

Soyunma odasında gergindi reklamcı arkadaşım. Çıplak erkeklerin bir arada bulunduğu mekânların olağan esprilerini yapmadan giyindik. Bu benim de işime geldi. Sessizce, ağır ağır giyindim.

Minderin üstünde sağa sola dolaşarak ısınmaya başladık. *Gi*’siz kimse yoktu bugün aramızda. Çok sık gelmezdi yeni başlayanlar. Gelirler, hele gençseler, giysilere, *hakama*’lara merakla karışık bir özlemle bakarlardı. Biz, onları da aramıza alır, devam ederdik birbirimizi yere atmaya. Sonra bir gün yeni bir yeni başlayan gelirdi. Kimileri kalırdı yeni başlayanların, kimileri bir daha gözükmezdi.

Mustafa Hoca, daha yürüyüşüyle bir şeyler öğreten tavrıyla Ueshiba’nın fotoğrafının önüne geldi. Ciddileştik hemen, sıraya girdik selamlaşmak için.

Çalışma başlıyordu.

16. BÖLÜM

Sıkı bir çalışma oldu.
Önce reklamcı arkadaşımla eşleştim.

Sonra teknikleri biz orta yaşlılardan daha sert uygulayan lise öğrencisiyle...

Mustafa Hoca bir iki kere geldi düzeltti ellerimizi kollarımızı. Sonra tekrar düşürdüm reklamcı arkadaşımı. O da beni düşürdü. Sınava diri kalmak için kendisini yormamaya çalışıyordu, ona uydum. Soluk almasına izin verdim düşüşler ile kalkışlar arasında.

Gözüm aynalara takılıyordu ara sıra. İşte Remzi Ünal... saldırıyor... Karşısındaki bir sünger gibi emiyor saldırısını, şiddetini alıyor, yönünü değiştirip geri veriyor. Remzi Ünal yerde... Kımıldayamaz durumda. Çırpınmıyor, ama avucunun içini minderlere vuruyor hafif hafif, karşısındaki çözüyor kilidi. Kalkıyorlar. Karşısındaki Remzi Ünal'a saldırıyor.

Mustafa Hoca durdurdu çalışmayı. Selamlaştık. Yeni bir tekniği gösterdi bizim *sensei*'yle birlikte. Yeniden selamlaştık.

Yarınki sınava hazır mıyım diye soruyordum kendi kendime düşüp kalkarken. Bir sınav olacağı kesindi. Hep öyle olurdu. Direnirlerdi. Soru sorar, karşı çıkarlardı açık yakalamak için.

Bildiğim soruları cevaplar, bilmediklerimi kafadan atardım. Çoğunlukla yutarlardı. Yutmak zorunda oldukları için değil belki, direnme güçleri kalmadığı için. Herkes için zor olurdu.

Mustafa Hoca yeniden kesti çalışmayı. Yeniden selamlaştık. Bu kez, sınavda söz konusu olacak bir tekniği gösterdi. Bir daha selamlaştık. Reklamcı arkadaşım daha bir özenle düşürmeye başladı beni. Bana değil, hareketlerin her bir ayrıntısına gösteriyordu özeni.

Yarın akşam, önce susacaktı herkes. Ne olacak diye bakacaklardı birbirlerine, birbirlerini o kadar da iyi tanımayan kader ortakları.

Kıbrıslı somurtacaktı önceleri bence. Mekânın sahibi olmaktan başka hiçbir yönüyle, olanlar ve olacaklarla ilgisi yokmuş gibi davranmaya çalışacaktı. Beceremeyecekti ama.

Şeyda Tapan hem misafir, hem ev sahibesi gibi davranacaktı. Önce sık sık, sonra tümüyle terk edecekti barın arkasını. En çok Ali Mumcu'ya ilgi gösterecekti.

Ali Mumcu en fazla eğleniyor gibi gözüken olacaktı aramızda. Rakıya para vermeyeceği bir gecenin keyfini çıkaracaktı. Kıbrıslı'yla göz göze gelmemeye çalışacaktı.

Hakan Şükür, gururu yaralı, hiç kımıldamadan tetikte duracaktı ağır demir kapıya yakın bir yerde.

Rıza Sofuoğlu ne işim var benim burada diye sessizce bağırarak, gözü kapıda oğlunu bekleyecekti. Eğer birine dostluk gösterecekse, bu Tuğçe Yavaş olacaktı.

Tuğçe Yavaş, sonuç olarak burada bulunmanın evde yalnız oturmaktan daha yararlı ve belki de eğlenceli olduğuna giderek daha çok ikna olacak, ağır ağır çıkacaktı ilk başlardaki matem havasından.

Kandemir Bey, patronun kendisini buraya neden sürüklediğini kara kara düşünerek atacaktı kuruyemişleri birbiri ardına ağzına.

Ve ben, her şeyi bilen ama bildiklerinin yarısını söyleyen, söyleyecekleri birilerinin hayatını değiştirmeye aday nefretlik adam kılıklarında dolaşacaktım ortalıkta.

Orhan Sofuoğlu hepimizden geç girecekti Kanka Bar'a. Babasının küçük bir müsveddesi. Ama üstündeki her şey dökülüyor olacaktı.

Tuğçen Yavaş aramızda olmadan aramızda olmayı başaracaktı.

Mustafa Hoca çalışmayı kesti.

Yeniden sıralandık önüne. Bizimle çalıştığı için teşekkür ettik ona, önce sol kolumuzu, sonra sağ kolumuzu önümüze getirip eğilerek, ama gözlerimiz gözlerinde. O da bizi selamladı. Her çalışmadan sonra olduğu gibi kalkıp dağılmadık.

Başkası sınava girerken oturup izlemek iyidir. Sınava girine *uke*'lik etmek daha az iyidir.

Mustafa Hoca heybetli bir *seiza* oturuşunda reklamcı arkadaşımın adını söyledi. Reklamcı arkadaşım iyi çalışılmış bir *shikko*'yla geldi önüne Mustafa Hoca'nın. Selamlaştılar.

"Mae ukemi!" dedi Mustafa Hoca.

Reklamcı arkadaşım ayağa kalktı, öne doğru bir takla attı.

Kanka Bar'da yarın ilk taklayı ben mi atacaktım?

Önceki gün bir katili bulma oyunu oynanmıştı bu barda. Aynı oyunu bir kere daha oynamalarını önerecek kadar acımasız olabilir miydim? Tuğçe Yavaş'ın gözlerinde beliriveren itirazı, küçük ama kendine güvenli bir baş hareketiyle ne kadar engelleyebilirdim? Engellerdim herhalde.

Kıbrıslı'nın hoşuna giderdi oyun. Şöyle derdi örneğin:

"Tanıdığı biri olmalı. Kapıyı kendi açmış."

Kilitleri kırmadan da ev sahibinden habersiz içeri girilebileceğini bildiğim halde susardım.

Sonra eklerdi bana bir göz kırparak:

"Buradaki herkes gibi..."

Katilin Tuğçen Yavaş'ın tanıdığı biri olması fikri doğum günü partisine katılanları garip bir şekilde birbirine yaklaştırırdı. Barın önüne toplanırdı herkes. Her biri ayrı ayrı, neden kendisinin olmadığını kanıtlamaya çalışırdı önce kendine.

Ali Mumcu şimdiden peltekleşmeye başlayan konuşmasıyla lafa karışırdı.

"Polis de öyle düşünüyor zaten gazetede yazdığına göre. Hatta sevgilisi yapmıştır diye düşünüyorlardır eminim."

Şeyda Tapan atılırdı.

"Tuğçen'in sevgilisi yoktu. Söyledim, olsa bilirdim."

"Ushiro ukemi!" dedi Mustafa Hoca. Reklamcı arkadaşım sağlı sollu öne doğru attığı taklaları kesti, geriye doğru bir takla attı. Daha az başarılıydı bence geriye doğru taklası. Benimki de öyleydi.

Kandemir Bey ilk kez lafa karışırdı. Heyecandan yüzü kızarmış olurdu. Rıza Sofuoğlu kızıp dik dik bakardı ona. Kandemir Bey, belki de içtiği bir duble rakıdan, oralı olmazdı.

"Çevreden duyulan seslere göre, yani ben de gazetede okudum, iki kız kavga ediyorlarmış içeride..."

Hürrem Sultan ile Daye Hatun derdim içimden. Tuğçe Yavaş'la göz göze gelirdim. Ama sesimi çıkarmazdım. Valide Sultan, padişah, haremağaları ya da başka bir cariye olabilirdi orada kavgayı dinleyen.

Şeyda Tapan bana dönerdi.

"Ayhan diye birisini sormuştunuz bana. Kimmiş o?"

"Teşekkür ederim," dedi Mustafa Hoca. "Şimdi kendine bir *uke* bul."

Reklamcı arkadaşım bana baktı. Aynı sırada *seiza*'da oturduğumuz hiçbir çalışma arkadaşım yerinden kımıldamadı. Fazla heveskâr olmadığımı belli eden bir *shikko*'yla ileri çıktım, reklamcı arkadaşımın yanına geldim. Önce Mustafa Hoca'ya selam verdim, sonra reklamcı arkadaşıma.

*"Kokyu ho!"*dedi Mustafa Hoca.

Sağa sola dönüp reklamcı arkadaşımla yüz yüze geldik. Dizlerimin üstünde, iki elimle iki bileğinden tuttum onun. Yüzünde hiç görmediğim bir ciddiyet vardı.

"Audi'yi nereye park ettiniz?" derdim belki Tuğçe Yavaş'a dönüp.

Önemli bir soru olduğunu düşünen herkes bize bakardı.

"Taksiyle geldim," derdi Tuğçe Yavaş. "Neden sordunuz?"

"Öldürüldüğü akşam arabama almıştım, biliyorsunuz," derdim ona herkesin duyabileceği bir sesle. "Antrenmandan çıktıktan sonra bir arada takip etti bizi Etiler'e kadar. Tuğçen, Audi'si olan birinden söz etti. Adı Ayhan olan birinden. Ben Audi göremedim, ama ısrarlıydı Tuğçen."

Tuğçe Yavaş önüne bakardı.

"Ayhan da kimmiş?" derdi Kıbrıslı.

"Tuğçen'in sahibi olduğunu düşünen biri," derdim. "Kendisi öyle söyledi."

Tuğçe Yavaş başını kaldırırdı bir karar vermiş gibi. Açıklardı.

"Ehliyetimde," derdi. "Tuğçe Ayhan Yavaş yazar. Babam tuhaf bir adamdı adlar konusunda."

Ne babalar var der gibi başını sallardı Rıza Sofuoğlu. Tuğçe Yavaş devam ederdi.

"Ayhan-Beyhan'ı hiç kullanmadık günlük hayatımızda. Erkek adı gibi gelirdi bize. Tuğçen'in niye o an aklına geldim, bilmiyorum. Teatral bir numara yaptı herhalde."

“Takip eden siz değil miydiniz yani?” derdi Şeyda Tapan. “Ona para yardımı yaptığınızı biliyorum. Tuğçen bu yüzden onu denetlemek istediğinizi düşünmüş olabilir.”

Kafalar Tuğçe Yavaş’a dönerdi, hadi cevap ver der gibi. Tuğçe Yavaş kızardı.

“Audi’m var. Tamam. Bir adım Ayhan. Tamam. Ama onu takip makip etmedim ben. Nerede antrenman yaptıklarını bile bilmem. *Aikido* mudur nedir... İster inanın ister inanmayın. İzmir’deydim ben.”

Sonra Şeyda Tapan’a dönerdi çok da gizlemeye çalışmadığı bir öfkeyle.

“Keşke denetleseydim dediğiniz gibi. Sonuç böyle olmazdı.”

Neden toplandığımızı hatırlardık bu sözlerin arkasından. Genel bir sessizlik olurdu. Söylediklerine inanıp inanmadıklarını umursamazdım. Benim işime inanmak gelirdi.

“Shomen uchi ikkyo!” dedi Mustafa Hoca. *“Omote, ura!”*

Nasıl saldıracağımı hatırlamadım bir an. Aklım başka yerdeydi. Tekniğin ayakta mı, yerde mi yapıldığını düşündüm. Reklamcı arkadaşıma baktım. Ayağa kalkmamıştı. Sağ koluyla kopya verdi bana. O zaman hatırladım. Derin bir nefes salıp saldırdım.

“Yeter bu kadar saçmalık,” derdi Rıza Sofuoğlu. “Yok Ayhan’mış, Beyhan’mış. Biz gidiyoruz, Orhan yürü!” Oğlunun kolundan tutup kapıya yönlendirmeye çalışırdı. Kandemir Bey’e başıyla işaret ederdi.

“Acele etmeyin canım,” derdim herhalde. “Orhan’la biraz konuşalım. Ortalarda yoktular.”

“Ne konuşacakmışız?” diye diklenirdi Orhan Sofuoğlu.

“Belki sen takip ettin kızla Remzi Bey’i,” derdi Ali Mumcu iyice kafayı bulmuş olmanın verdiği ataklıkla. “Ne bileyim, olamaz mı?”

“Ne saçmalıyor bu adam?” derdi Orhan Sofuoğlu. “Benim ne alıp veremediğim var Tuğçen’le?”

“Belki vardı,” diye lafa karışırdı Kıbrıslı. “Kim bilir?” Bilmeden bana pas vermiş olurdu.

Babası nasıl olsa yeni bir şey öğrenmeyecek derdim içimden. Tamamlardım.

“Yatırımlarının yatırım olmadığını babana yetiştirmesini istemiyor olabilirdin,” derdim. “Takip etmen bir yana, başka şeyler yapman için de bir

neden bu."

Hakan Şükür gülerdi ince sesiyle köşesinden. Ama kimse ona bakmazdı. Devam ederdim bastırmaya çalışmadığım bir hainlikle.

"Baban zengin," derdim. "Kanka Bar'a ortak olacağım diye para sızdırdığını biliyordu Tuğçen. Belki kuracağı tiyatro için de aynı şeyi yapmanı istemiştir. Seni ikna için de sırlarını babanla paylaşabileceğinden söz etmiştir belki..."

Rıza Sofuoğlu kıpkırmızı kesilirdi utancından. Hakan Şükür bir daha gülerdi. Kıbrıslı ona kötü kötü bakardı bu kez.

"Tuğçen böyle bir şey yapmaz," derdi Tuğçe Yavaş. "Bu resmen şantaj."

"Belki yapardı, belki yapmazdı," derdim. "Konuşuyoruz burada."

Orhan Sofuoğlu kendini kurtaracak delili heyecanla ortaya atardı.

"Nasıl takip edeyim, arabam bile yok benim."

Babasına bakarak karşı çıkardım.

"Bizi takip eden Range Rover'dı," derdim. "Belki babanın arabasını almışsındır."

"In ını ınnnn!" derdi Kıbrıslı birasından bir fırt daha çekerek.

"Babamdan bucak bucak kaçıyordum," derdi Orhan Sofuoğlu. "Arabasını almak şurada dursun..."

Orhan Sofuoğlu oğlunu kurtarmak için atılırdı.

"Arabamı biri alsaydı sana söylerdim," derdi. "Kes şu saçmalığı."

"O zaman belki siz takip ettiniz bizi," derdim. "Kendi arabanızı kullanarak."

"İyice saçmaladın şimdi," derdi yüzüme tükürürcesine bakarak. "Bunun için mi para verdim ben sana? Ben o akşam Mösyö Mardiniac'larla yemekteydim salak!"

İnsanların içinde uluorta salak denmesi kızdırır mıydı beni? Bilmem. Bu kez bana acıma duygularıyla dolu bir sessizlik kaplardı Kanka Bar'ın içini.

"Katadori nikyo!" diye komut verdi Mustafa Hoca. Reklamcı arkadaşımı izleyerek ayağa kalktım. Ayakta bir şeyler yapacağımı biliyordum ama nasıl hamle edeceğim uçup gitmişti kafamdan. Duraladım. Bu kez Mustafa Hoca'nın bir adım arkasında duran bizim *sensei*'den aldım kopyayı. Elimi uzatıp giysisinin omzuna yakın bir yerinden tuttum reklamcı arkadaşımı.

Öfkeli bakışlarla baktı bana. Gereğinden fazla şiddetle uyguladı tekniğini. Neredeyse bağıracaktım acıdan.

Şeyda Tapan havayı dağıtmak için bir CD koyardı sahne bozuntusunun yanındaki müzik setine. İyi bir seçim olurdu çaldığı Frank Sinatra, *Strangers in the Night*. Profesyonel bir gülümsemeyle Rıza Sofuoğlu'na içecek bir şey getirirdi ince, uzun bir kadehte. Biraz daha kaldıklarına sevinen Kandemir Bey rakısını tazelerdi.

"Ne çok severim bu şarkıyı," derdi Ali Mumcu. Birden hayali bir damı kollarına almış gibi yaparak dönmeye başlardı önümüzde. Usulca dans ederdi boşlukla. Melodiyi belli belirsiz mırıldanırdı dönerken. Dudaklarımızda yarım bir gülümseme, gösterisini izlerdik. Kendi kendine dans edecek kadar sarhoş olmasına karşın, tempo kaçırmazdı ayakları. Parça bitmeden bitirirdi dönüşlerini.

"Sevgili kız kardeşinizle dans ettim," derdi Tuğçe Yavaş'ın önünde reverans yaparak. "Her ne kadar tanımasam da, neredeyse onunla kötü bir oyun izleme şerefine nail oluyordum."

"Ne oldu peki?" derdi Tuğçe Yavaş, gözünün ucuyla bana bakarak. Dinlemeye devam etmesini işaret ederdim başımla.

"Bildiğiniz nedenlerle gelemedi," derdi Ali Mumcu. Bana dönerdi. "Yeni bir teorin var mı posta kutusunda bulduğum bilet konusunda?"

"Ne teorisi?" derdi Şeyda Tapan. Açıklardım.

"Ali Mumcu bir sabah posta kutusunda bir zarf buldu. İçinde bir tiyatro oyununa bilet vardı. Kalktı gitti. Aynı zarfı ben Tuğçen'in posta kutusunda buldum. Yanındaki koltuk. Tuğçen artık gidemeyeceğine göre ben kalktım gittim."

Ali Mumcu lafı alırdı ağzımdan.

"Önce Tuğçen'in benden rol kapmak için yaptığını düşündük bunu. Sonra insan kendi posta kutusuna zarf bırakmaz dedik."

"Peki kim bıraktı?" derdi Şeyda Tapan.

"Bir varsayım senin bırakman," derdim ona gözlerine bakarak. "Ali Mumcu'nun adresini bilmen doğal. Kıbrıslı'nın şirketler topluluğuna gelip gidiyor. Tuğçen de bir yönetmenle tanışmak isteyebileceğine göre... Biletleri alırsın. Evde bulamazsan posta kutusuna bırakırsın. Bu neyi açıklar bilmiyorum, ama bir varsayım işte."

“Güzel varsayım, ama yanlış,” derdi Şeyda Tapan bakışlarıma aynen cevap vererek. “İnanmamak serbest.” Sonra diğerlerine dönerdi. “Bunun yerine benden bir varsayım dinlemek ister misiniz?”

Konuşmayı dinleyen herkes kafasını sallardı. Şeyda Tapan ellerini kollarını sallayarak konuşurdu.

“İnsan kendi posta kutusuna zarf bırakmaz. Tamam. Bakalım bir. Tuğçen’in posta kutusundaki zarfı kim buldu? Başkası.” Burada beni işaret ederdi. Sonra Ali Mumcu’nun göbeğine dokunurdu. “Sizin posta kutunuzdaki bileti kim buldu? Siz.”

Rıza Sofuoğlu bile meraklı gözlerle beklerdi Ali Mumcu’nun ne diyeceğini.

“Bu da ne demek?” derdi Ali Mumcu.

“Tersini düşünelim,” derdi Şeyda Tapan. “Tersini düşünelim. Tuğçen’in oynayacak bir tiyatroya ihtiyacı olduğu kadar, sizin de yönetecek bir oyuna ihtiyacınız olabilir. Tuğçen adresinizi nasıl öğrenebilirse, siz de öyle öğrenebilirdiniz. Bileti posta kutunuzda sizden başka gören yok. Organizasyon sizin organizasyonunuz. Nasıl?”

Ellerini iki yana açar, başını iyice yana eğer, bir kukla gibi sırıtırdı.

Ali Mumcu, Şeyda Tapan’ı taklit ederdi.

“Güzel varsayım ama yanlış,” derdi. “İnanmamak serbest.” Ali Mumcu da seyircilere oynardı. “Bunun yerine benim bir varsayımım yok ama.”

Tersini düşünme fikri hoşuma giderdi. Epeydir kafa yorduğum bir şeyi hallederdi bu. Sanki kendi kendime konuşuyor gibi mırıldanırdım.

“İnsan kendi posta kutusuna zarf bırakır demek ki,” derdim.

Mustafa Hoca, *“Junte katete dori! Shiho nage!”* diye seslendi. Sevdiğim bir teknikti bu, hatırlamakta zorlanmadım. Sağ elimle sol bileğini tutmak için harekete geçtim reklamcı arkadaşımın. Tuttum da. Reklamcı arkadaşım hafif yan dönerek, omuz omuza geldi benimle. Tuttuğum sol kolunu aynı yöne doğru çekti, boştaki sağ eliyle ona yaklaşan çeneme bir darbe taklidi indirdi. Teorik olarak dağıldım. Bu kez o benim bileğimi iki eliyle tutarak omzunun üstüne kaldırdı. Sırt sırta gibiydik. Bu durumda ona müdahale edemezdim. Sonra ileri bir adım attı, sırtı bana dönük olarak kaldırdığı kolumun altından geçti, kendi çevresinde döndü. Yüz yüze geldiğimizde

bileğimi kıvırdı aşağıya doğru. Yere yapışmaktan başka çarem kalmamıştı. Hemen ayağa fırladım. Sıra bana gelecekti çünkü.

“İnsan kendi posta kutusuna zarf bırakır demek ki,” derdim.

Herkes bana bakardı.

Allah kahretsin derdim içimden. Her şeyi bilen Remzi Ünal olmanın zamanı geldi.

“İnsan eve geldiğinde posta kutusuna bakar,” derdim. “Bakar ve içindekileri alır. Bir zarf varsa, ne olduğunu merak eder. Açar bakar.”

“Bunu anladık,” derdi Kıbrıslı. “Tıraşı kısa kesip açıkla.” Gerçekten meraklanmış gibi konuşurdu.

“İçinde ne olduğunu bildiği bir zarfı merakla açmaz posta kutusunda bulunca. Bu yüzden, içinde ne olduğunu bildiği bir zarfı kendi posta kutusuna koymaz. Tamam mı?”

“Doğru, kısa kes,” derdi bu kez Ali Mumcu. “Bayıltma insanı.”

“Ya yanında biri varsa?” derdim.

“Hassiktir!” derdi Ali Mumcu.

“Tuğçen Yavaş o akşam eve birisiyle gelecekti,” derdim. “O birisi yanındayken bakacaktı posta kutusuna. O birisi yanındayken çıkaracaktı tiyatro biletini.”

“In ını ınnn!” derdi bir kez daha Kıbrıslı. Frank Sinatra söylemeye devam ederdi arka planda.

“O yüzden kendi koydu zarfı, kendi posta kutusuna,” derdim. “Belirli biri yanındayken, belirli bir etki elde etmek için.”

Ali Mumcu kıskanç bir erkek rolü oynardı hepimiz için son derece ustalıkla.

“Kimmiş seni tiyatroya davet eden meçhul hayranın kız?”

“Aynen,” derdim. “Ama böyle olmadı.”

“Ne olmadı?” derdi Tuğçe Yavaş. “Kafam karıştı.”

“Tuğçen eve belirli birisiyle dönemedi,” derdim. “Antrenmandan sonra giydiği kokteyl elbisesi de boşa gitti, posta kutusuna koyduğu zarf da.”

Orhan Sofuoğlu bile dayanamazdı.

“Yani?” diye atılırdı. Babası kaşlarını çatardı.

“Antrenmandan sonra aşağıdaki yemek randevusu iptal oldu,” derdim. “Buluşacağı kimsenin acil bir işi çıkınca.”

Kimse bir şey sormazdı. Hafif sıkılırdım bu oyundan.

“Siz de sıkılmadınız mı Rıza Bey?” derdim. “İtiraf edip kurtulsanıza.”

“Yokomen uchi!” dedi Mustafa Hoca. *“Shiho nage!”* Sağ bacağım önde, sol kolumla reklamcı arkadaşımın kulağının üstüne doğru bir kesme hareketiyle saldırdım. Geriye doğru bir adım attı, sağ eliyle kesmemi kontrol etti, boştaki sol eliyle yüzüme bir darbe vuruyormuş gibi yaptı. Darbeyi almış gibi rol yaptım ben de. Kontrol ettiği sol elimi, dairesel bir hareketle boştaki eline kadar indirdi, bileğimden kavradı, yine kolumun altından geçerek kendi etrafında döndü. Büktüğü bileğimi aşağı bastırınca yine mindere yapışmaktan başka çarem kalmamıştı. Ağır ağır ayağa kalktım. Reklamcı arkadaşım soluk aldırmadan saldırdı bana aynı şekilde. Geriye doğru bir adım attım, sağ eliyle kulağıma doğru gelen kimseyi kontrol ettim, boştaki sol elimle yakışıklı yüzüne bir darbe vuruyormuş gibi yaptım. Darbeyi almış gibi başını geriye attı. Kontrol ettiğim sol elini, çevik bir dairesel hareketle boştaki elime kadar indirdim, bileğinden kavradım iki elimle birden, kolunun altından geçerek kendi etrafımda döndüm. Son hareketi yaptım. Büktüğüm bileğini aşağı bastırınca yine mindere yapıştı tıpkı benim gibi.

Bizim *sensei*’nin yüzünde bir memnuniyet gülümsemesi gördüm.

“Neyi itiraf edeceğim?” derdi Rıza Sofuoğlu. Sakin görünmeye çalışırdı. Uzun içki kadehini dudağına götürürdü.

“Gerçekten, neyi itiraf edecek?” derdi Tuğçe Yavaş sesi titreyerek.

Benim sesim deminden beri olduğundan daha ciddi olurdu.

“Tuğçen Yavaş’ı öldürdüğünü,” derdim.

Bir kadeh patlardı yerde. Kandemir Bey’in rakısı. Kimse ilgilenmezdi. Rıza Sofuoğlu içkisini bitirip kadehini barın üstüne koyardı. Kendini denetleyerek konuşurdu.

“Şaka kaka oldu birden,” derdi. “Özür dilemen için bir şans veriyorum sana. Aksi takdirde altından kalkamayacağın kadar ağır bir tazminat davası açarım yarın.”

“Avukatım var,” derdim, Tuğçe Yavaş’ı işaret ederek.

“Saçmalamaya devam ettikçe boka batıyorsun,” derdi Rıza Sofuoğlu. “Vazgeç.”

Bir harf eksilince kadın erkeğe dönüşüverir derdim içimden. Sonra sesimi yükseltirdim. İsteyen bakardı sözlüğe.

“O zaman tekrar sorayım,”derdim. “Sıkılmadınız mı artık Rıza Bey? Ya da size Zahid Bey diyebilir miyim?”

Hiç kimse bir şey anlamazdı dediğimden. Rıza Sofuoğlu hariç.

“*Fizikçiler* bende,” derdim. “Boşuna aradın kızın kütüphanesini.”

Yanağında küçük bir titreme olurdu.

“Oğlunun yaşadığı yeri görmekten çok, kitabı bulurum belki diye geldin Beşiktaş’taki eve,” derdim.

Yanağındaki titreme şiddetlenirdi.

“Kızı tanımazdım bile,” derdi.

“İlk konuşmamızda yakaladığım yalanını hatırladın mı?” derdim. “Yanılmışım. Tuğçen Yavaş’ı tanımadığını söylemen de yalandı.”

Orhan Sofuoğlu’na dönerdim.

“Tuğçen senden aikido çalışmak için bizim hocanın telefonunu istediğinde sordun mu babana?”

Orhan Sofuoğlu tereddüt ederdi konuşmak için. Bir bana bir babasına bakardı. Üstüne giderdim.

“Kavga etmiştin babanla. Böyle küçük bir şey için arar mıydın?”

“Hayır,” derdi Orhan Sofuoğlu. “Kendi sorsun diye telefonunu verdim babamın.”

“Bizimle antrenmana katıldığına göre, demek ki sormuştu,” derdim. Bir sigara yakardım üstümden büyük bir yük kalkmışçasına. Her zaman yaptığımı yapardım. “Başka yalanlarını da çıkarayım mı?”

Rıza Sofuoğlu cevap vermezdi. Varla yok arası gözlüklerinin altından ilk damlaları görürdüm. Kimse konuşmazdı. Artık cevap vermeyeceğini bilirlerdi. Ne olacak diye merak ederlerdi yalnızca. Gözyaşları çoğalırdı Rıza Sofuoğlu’nun. Yanaklarından aşağı akardı. Hıçkırıktan omuzları titremezdi ama.

Bir manyaklık yapmasa bari diye dua ederek, bir nefes daha çekerdim sigaramdan. Acı gelirdi. Kocaman bakır kül tablasına söndürürdüm. Üzerime saldırmasın isterdim. Yeterince düşmüş, düşürülmüş olurdum dünkü sınavda. Burada kimin yenip kimin yenildiği umurumda olmazdı.

Rıza Sofuoğlu hayal kırıklığına uğratmazdı beni. Gözlerini silerdi gözlüklerini çıkarıp. Kimsenin yüzüne bakmazdı. Ağır ağır dönerdi kapıya doğru. Kararsız bir iki adım atardı. Hakan Şükür dikilirdi sırtını dayadığı duvardan. Ben Kıbrıslı'ya, Kıbrıslı Hakan Şükür'e bir işaret yapardık. Kimse kımıldamazdı yerinden. Rıza Sofuoğlu arkasına bakmadan açardı ağır demir kapıyı, çıkar giderdi. Tuğçe Yavaş'a bakardım. Onun da gözleri ıslak olurdu.

Orhan Sofuoğlu kendine gelip koşardı babasının ardından. Onu Kandemir Bey izlerdi.

"Shomen uchi!" dedi bu kez Mustafa Hoca. *"İrimi nage!"*

Gösterdik.

"Junte katate dori! Kote gaeshi!" dedi sonra Mustafa Hoca.

Onu da gösterdik.

"Bir şey ister misin?" derdi Şeyda Tapan.

"Bir kahve lütfen," derdim.

"Amma boktan iş," derdi Kıbrıslı.

"Al benden de o kadar," derdi Ali Mumcu. Biraz ayılmış gibi görünürdü. Başka kimse konuşmazdı.

Kahvemden bir yudum alırdım. Nihayet adam gibi bir kahve içiyorum burada diye düşünürdüm.

Kimse bir şey sormasa derdim içimden. Yoruldum.

"Merak ettiğim çok şey var," derdi Tuğçe Yavaş neden sonra.

"Benim de," derdi Şeyda Tapan.

Hep merak ederdi geride kalanlar.

"Boş verin," derdim. "Bir sürü ıvır zıvır ayrıntı işte."

"Koosa katate dori! Kote gaeshi!" diye bağırdı Mustafa Hoca. Son teknikti göstereceğimiz hatırladığıma göre. Sonra selam verip dinleyecektik. Reklamcı arkadaşım bir üst dereceye geçecekti. Aramız birkaç kişi daha açılacaktı antrenmanların başındaki selamlama seremonisinde. Şikâyetçi olmayacaktım.

Yarınki sınava hazır mıyım diye düşünüyordum ben asıl. Her şey oturuyor mu yerine? Elimizde ne vardı?

Elimizde kendi tiyatrosunu kurmaya kararlı bir genç kız vardı. Sponsor aramıştı epey, bulamamıştı. Ablasından isteyemezdi artık daha fazla para.

Nerede aikido çalışabilirim diye aranırken orta yaşı yeni geçmiş zengin bir adamla tanışmıştı telefonda. Kararını ne zaman vermişti bilmiyorum, belki arkadaşıyla banda aldıkları parçadan feyiz almıştı, sonuçta, ilk telefon konuşması buluşmaya gelişmişti. Genç, güzel, diri, üstelik özgür bir kız. İyi giyinen, iyi konuşan, kaliteli genç bir sevgiliye hayır demeyecek yaşa gelmiş bir adam. Karısı belki çirkindi, belki güzel. Fark etmezdi.

Kaçıncı buluşmada bilmem, okumuş yazmış bir sevgiliye, okumuş yazmış işi bir armağan almıştı adam. Bir kitap. Bir tiyatro oyunu. Herhalde açık açık imzalamaya çekindiği için çevirmenin adının kendi soyadıyla bağlantısı üzerine bir oyun kurmak işine gelmişti. Bir taşla iki kuş.

Bir kez daha konuşacaklardı herhalde tiyatroya katkı işini aikido çalışmasından sonra aşağıdaki restoran bölümünde. Kız konuşmasına ikna edici başka unsurlar katmak için özenle giyinmişti. Yemekten sonra Moda'ya gideceklerdi. Moda'daki evde neler olurdu bilmem. Ama posta kutusundan bir zarf içinde tiyatro bileti çıkacaktı. Hem de tiyatrocu bir alternatifi olduğunu görecekti adam.

Önemli müşteri Mardiniac'lar planları bozdu. Adam iş ile oynaş arasında bir tercih yaptı. İş önce gelirdi. Ama oynaş ihmal edilmezdi.

Kendi yerine adamını, kendi arabasıyla gönderdi kocaman bir buket çiçekle.

Öfkelendi kız. Stratejiye uygun bir hareket yaptı. Başka bir erkekle çıktı antrenmandan. Kendisinden başka bir şeyle ilgilenmeye azıcık niyeti olan birine rastlasaydı belki daha çok yaşardı. Kim bilir? Peşindeki işgüzarı ekip evine gitti.

Adam sıkıcı bir yemekten sonra koşmuştu Moda'ya. Adresi bilmiyorsa telefon ederdi öğrenmek için. Kavga çıktı. Hürrem Sultan ile Daye Hatun'un kışkırtıcı bağrışmalarıyla iç içe. Ya Hürrem Sultan rol çaldı Tuğçen Yavaş'tan ya da tersi oldu, bilemem.

"Bir insan bir başkasını neden öldürür?"

Öldürdü işte. Evde bir tabanca varsa daha kolay öldürürdü.

Sonra kapıdan çıkıp giderdi. İki kız bağırmaya devam ederlerdi içeriden. Korkudan kimse koridora çıkıp bakmazdı.

Aniden çok yorulduğumu hissettim.

Yarın daha çok yorulacaktım.

Oysa o kadar da yorulmak istemiyordum.

Tuğçen Yavaş'ın katsılamayacağı doğum gününe ben de katılmamaya karar verdim.

Daha önce de aramıştım bir sokak telefonundan 155'i adımı vermeden. Telefonu açan yorgun memur bana inanmamaya eğilimli olurdu. Ama başarırdım inandırmayı. Bütün bir gece, her şeyi bilen adam kılığında ortalarda dolaşmaktan daha kolay olurdu bu.

"Teşekkür ederim," dedi Mustafa Hoca. Sınav bitmişti.

Bense kaçmıştım.

Eve gidince oğlu kaçan kadını aramak kararıyla verdim selamımı. Artık yolda bir yerlerde kurtulurdum bagajımdaki tabancadan.

S O N